
50 Soruda Dizisi - 2

50
SORUDA

DİN
İSLAMCILIK
ve LAİKLİK

haziran

**DİN
İSLAMCILIK
VE LAİKLİK**

50 SORUDA DİZİSİ: 2
DİN İSLAMCILIK
VE LAİK LİK

1. Basım
2000. İstanbul
Baskı:

HAZİRAN YAYINCILIK
Terzihane Sok. Kaleağası Han.No: 11/1
Sultanahmet/İSTANBUL

İÇİNDEKİLER

Giriş	5
1) Din Nedir ?	23
2) Dinler Nasıl Ortaya Çıkıştır?	25
3) Din İnsanların Hangi İhtiyaçlarına Cevap Vermiştir?	26
4) Dinler Tarih İçinde Nasıl Bir Gelişim Göstermişlerdir?	28
5- İslamiyetin Ortaya Çıkışı Nasıl Olmuştur?	31
6) İslam Dininin Temel Özellikleri Nelerdir?	33
7- Mezhep Nedir, Neden Ve Nasıl Oluşmuştur?	36
8- Şeriat Ve Şeriatçılık Nedir?	38
9- Şeriat'ın Bir Dalı Olan İslam Hukuku (fıkıh) Nedir?	39
10- Tarikat Nedir? Nasıl Örgütlenir?	40
11- Anadolu'da Hangi Dinler Ve İnanışlar Vardır?	42
12- Anadolu'daki Dinsel Yapı Nasıldır?	44
13- Alevilik Nedir? Devrimciler Alevilere Nasıl Bakarlar?	45
14- Osmanlı Devleti Nasıl Bir Din Politikası İzlemiştir?	47
15- Türkiye Cumhuriyeti'nin Din Politikası Nedir?	49
16- İslamiyetin Halk Üzerinde Olumsuz Etkileri Var mıdır?	52
17- Diyanet İşleri Başkanlığı'nın İşlevi Nedir?	54
18- Türkiye'de Dinciliğin Gelişimi Nasıl Olmuştur?	56
19- Tarikatların Devletle İlişkileri Nasıldır?	58
20-İslamcıların 12 Eylül Sonrası Durumları Nedir?	59
21- Gericilikle Dindarlık, Dindarlıkla İslamcılık-Şeriatçılık Aynı Şeyler Midir?	61
22- İslamcılar Neyi Savunuyorlar?	63
23- İslamcılar Propagandalarını Ne Üzerine Ve Nasıl Yaparlar?	65
24- İslamcıların "Batılığa" Karşı Çıkmalarının Anlamı Nedir?	67
25- İslamcıların Emperyalizm Karşısındaki Tavrı Nasıldır?	69
26- İslamcılar Sömürüye Karşı Mıdır?	71
27- İslami Sermaye Nedir?	72
28- Maraş, Sivas Katliamlarını Savunan İslamcıların Bu Düzene Karşı Olabilmeleri Mümkün Müdür?	75
29- İslamcıların Zulüm, Baskı Ve Faşizm Tanımlamaları Gerçeğe Ne Kadar Uygundur, Faşizmin Saldırı Ve Katliamları Karşısındaki Tavrı Nasıldır?	76
30- İslamcılar Zulüm Düzenine Son Verebilirler Mi?	78
31- İslamın Birliğini Tanımlayan Ümmetçilik Gerçekten Birleştirici Midir? Ve Gerçekliğe Ne Kadar Uygundur?	79
32- İslamcılar Milliyetçilik Ve Şovenizm Karşısındaki Tutumları Nasıldır?	81
33- İslam Ülkeleri Arasındaki İlişkiler Nasıldır?	83
34-Şeriatın Hakim Olduğu İran, Suudi Arabistan, Afganistan Türkiye İçin Model Olabilir mi?	85
35- Laiklik Tarihsel Olarak Nasıl Ortaya Çıkıştır?	85
Ülkemizdeki Resmi Laiklik Anlayışı Nasıldır?	87

36- İslamcıların Laiklik Konusuna Bakışı Nasıldır?	90
37- MGK “Laiklik-Şeriat” İkilemini Son Süreçte Neden Öne Çıkarttı?	91
38- Bugün Türkiye'nin Temel Sorunu Laiklik-Şeriat Çelişkisi Midir?	93
39- Bugün MGK'nın İslami Kesimlere Saldırısının Amacı Nedir? Bu Saldırıda Hizbullah Operasyonunun Yeri Nedir?	95
40-Düzen Partilerinin Din ve Halkın İnançları Konusunda Tutumları Nasıldır?	98
41- Refah Partisi'nden Fazilet Partisi'ne İslamcıların Faşizmin Politikalarının Uygulanışında Rolü Nedir?	101
42- Refah Partisi'nden Fazilet Partisi'ne “MGK İslamcılığı” Nasıl Şekillendi?	103
43- Takıyyecilik Nedir? Ne Adına Yapılmaktadır?	105
44- İslamcıların Ahlak Anlayışı Nasıldır?	106
45- İslamcıların Türban Muhalefeti Bir Özgürlük Mücadelesi Midir?	108
46- Devrimciler Dine Nasıl Bakarlar? İslamcılar Nasıl Değerlendirirler?	111
47- İslamcıların Devrimcilere Ve Devrimci Mücadeleye Karşı Tavırları Nasıldır? Halkın Bağımsızlık Ve Demokrasi Mücadelesinin Neresindeler?	113
48- Haklar ve Özgürlükler Mücadelesinde Hangi Zeminde Birlikler Oluşturulabilir?	114
49- Devrimciler “İnançsız” mıdır?	116
50- Halk İktidarında Din Ve İnanç Özgürlüğü Nasıl Ele Alınacaktır?	118

GİRİŞ

Ülkemiz 1999 yılının son aylarında bir vahşetle karşılaştı. Bir çok şehirde, ilçede ve köyde “mezar evler” denilen ceset tarlaları ortaya çıktı. Bu mezar evlerin altından işkence edilmiş bir çok insanın cesedi tanınmaz halde çıkartıldı. Bu “**Hizbullah Vahşeti**” olarak tarihe geçti. Ortaya çıkmasıyla birlikte yaşananlar büyük bir tepki çekti. Halkımız “din adına” gerçekleştirildiği söylenen bu vahşet tablosunu meşru görmedi, kabul etmedi. Yaşananlar vahşet ve katliamdı. Ancak bu katillerin icraatları sadece bu kadar değildi.

Kendilerine “**Hizbullah**” adını veren kontralar, uzun süreden beri bizzat Susurluk devletinden aldığı talimatlarla yine “din adına” devrimcilere, yurtseverlere saldırıyor, katlediyordu. Bir diğer ifade ile egemenler “islamiyet adına” diyerek bu kesimleri devrimcilerin, halk güçlerinin üzerine saldırtarak katliamlar gerçekleştirtmişlerdir.

Bütün bunlar “islamiyet adına” yapıyordu.

Müslüman halkımızın bir bütün olarak “Hizbullah vahşeti” ile bir ilgisi olmadığı ve bunları meşru görmediği açıktır. Bu “vahşet” Susurluk devletinin bilgisi, denetimi ve yönlendiriciliğinde gerçekleştirilmiştir. Aynı 3 Temmuz 1993'teki Sivas Madımak Otel katliamı gibi... Aynı **Maraş** katliamı veya **Kanlı Pazar** gibi...

Bu katliamların gerçekleştiricisi bizzat Susurluk devletidir. Ancak bu gerçeğe rağmen bu katliamlarda geçmişten bugüne çoğu kez “**din elden gidiyor**”, “vurun allahsız komünistlere” vb. demogojilerle müslüman halkımız galeyana getirilerek kullanılmak istenmiş ve kimi bölgelerde kullanılmışlardır da... Böylece bir çok katliam meşrulaştırılmak istenmiş, halkın büyük çoğunluğu “nasılsa allahsız komünistler, teröristler katlediliyor” diye bunları sessizlikle karşılaması sağlanmaya çalışılmıştır.

Bir yandan devrimcilerle müslüman halkımızın arası-
na aşılmasını istemedikleri duvarlar örmeye çalışırken
bir yandan da bu kesimleri kendilerine değişik “islamcı”
isim ve görüntüler veren gerici, devlet ve zulüm yanlısı
kesimlerin örgütlemesine uygun zeminler hazırlamışlar-
dır.

Açlığın, yoksulluğun, yokluğun, sömürünün, zulmün
bu denli pervasız uygulandığı ülkemizde tüm bunlara
karşı halkın sessizlik içinde tutulması için kendilerine
göbekten bağlı bu “islamcılardan” yararlandılar. Devlet
destekli bu kesimler yoksulluğun bir “kader” olduğunu
işleyerek emekçi halkı uyutmaya çalıştı. Devletin zulmü-
nün ayan beyan ortaya çıktığı Susurluk kazası sonrası ise
ortaya çıkan gerçeklere “fasa fiso” diyerek yine Susurluk
devletinin bekasını sağlamaya çalıştılar. Hep “din adına”
yaptılar bunları...

Oysa;

Nasıl 1999’un son aylarında herkesin göreceği kadar
ortaya çıkan vahşet tablosu islamiyet adına kabul edile-
mezse, “din adına” devrimcilere, ilericilere saldırılması,
Susurluk devletinin sömürü ve zulüm politikalarının te-
vekkül içinde onaylanması da kabul edilemez. Ancak
egemenler yüzyıllardır tüm vahşetlerini, sömürü ve zu-
lüm politikalarını daima “din adına” diyerek meşrulaştır-
maya çalışmışlardır. Susurluk devletinin tarihi de bun-
dan farklı şekillenmemiştir.

“Türkiye yüzde 99’u müslüman olan bir ülkedir”...
Cumharbaşkanından Başbakanı Cunta şeflerine varın-
caya kadar düzen partilerindeki irili ufaklı bir çok politi-
kacının, siyasi çıkarları söz konusu oldukça sık sık baş-
vurdukları bir cümledir bu. Kendi düzenlerini, sömürü
ve zulümlerini meşrulaştırmak için müslümanlığın ardı-
na sığınmanın bir yolu olmuştur artık bu cümle.

Ülkemizdeki egemenlerin sık sık bu sözü kullanması-
nın amacı esas olarak “halkın yüzde 99’u bizim arkamız-

dadır” iması içindir. Böylece tüm sömürü ve zulüm politikalarına meşruiyet kazandıracaklarını düşünürler. Cunta şefi Evren’in 12 Eylül yıllarında her konuşmasına bir ayetle başlaması, Demirel’in bu tür konuşmaları vb. hatırlanır. Erbakan gibilerinin ise bu tarz politikayı baştan beri esas aldığı ise zaten bilinmektedir.

Böylece halkın büyük çoğunluğunun müslüman oluşu ile kendi iktidarlarının bekaası arasında doğrudan bir paralellik kurarlar. Bir diğer ifade ile halkın müslüman oluşunu halkı pasifize etmede bir araç olarak kullanmanın bir itirafıdır bu söz. Oysa;

Bir yandan halkın yüzde 99’u müslümandır denilir, bir yandan küçük Amerika olma hedeflenir... Bir yandan halkın yüzde 99’u müslümandır denilir, bir yandan onurlu ve ahlaklı olan kimsenin kabul edemeyeceği namussuzluklar, ahlaksızlıklar kitle iletişim araçlarıyla yaygınlaştırılır.

Soygun, sömürü, zulüm politikaları yaşama geçirilir, vatanımız emperyalistlere peşkeş çekilir sonra halkımızın yüzde 99’u müslümandır denilir...

Yani...

Yani müslüman halkımız kendi sömürüsüne, zulmedilmesine sukünet içinde adeta kurbanlık koyun gibi onay veren bir pozisyonda olsun istenmiştir. İşte sık sık kullanılan bu sözler bunun bir itirafıdır aynı zamanda. Ancak...

Ancak sadece bu kadar değildir ondan beklenen. Çünkü vatanımızın peşkeş çekilmesine, sömürüye, yoksulluğa, zulme ses çıkartan, tüm bunlara karşı mücadele edenler de vardır bu ülkede. Onlar devrimcilerdir.

Yine “halkımızın yüzde 99’u müslümandır” denilir ve müslümanların duyguları suistimal edilerek devrimcilere karşı kışkırtılmaya çalışılır. Ama bu öyle kolay değildir. Çünkü tek başına müslüman olmak devrimcilere saldırmak için yeter sebep değildir. İşte o zaman kendilerine

“İslamcı” diyen kışkırtıcılar devreye sokulur ve bunlar “İslam adına” devrimcilere karşı “cihat” ilan ederler.

Ve böylece...

Müslüman halkımız sömürü ve zulüm karşısında pasifize edildiği gibi aynı zamanda gerçek kurtuluş mücadelesinden de uzak tutulmaya çalışılır. Ve hatta ona karşı vurucu güç olarak kullanılmaya çalışılır.

“Türkiye yüzde 99’u müslüman olan bir ülkedir”... Kuşkusuz ülkemizde halkın büyük bir çoğunluğu müslümandır, İslam dinine inanır. Halkımızın kitle psikolojisinde, ruhsal şekillenişinde, kişilik oluşumu, gelenekleri ve alışkanlıklarında temel belirleyici faktörler arasında bu gerçeğin önemli bir yeri vardır. Egemenler İslamiyetin toplum yaşamındaki bu özelliğini yüzyıllardır kendi egemenliklerinin payandası haline getirmek istemişler, müslüman halkın sömürü ve zulümü “tevekkül” ile karşılamasını istemişlerdir. Her kimki buna, yani egemenlerin kendisine çizdiği kaderine karşı çıkarsa “tiz boynu vurula” fetvaları çıkartmışlardır. Aynı geleneği Susurluk devleti de 75 yıldır uygulamaktadır.

Oysa sömürü, yoksulluk ve zulüm tevekkül içinde karşılanacak bir “kader” değildir. Bunları kader haline getirerler bizzat egemenlerdir. Bu gerçeğin görülmesini yine egemenler bizzat kendilerine hizmet eden sözde din adamları ile sağlamaya çalışmışlardır. Aynı yurdumuzun işgalini “İslam adına” onaylayan fetvalar veren şeyhülislam gibi... Oysa bu fetvaların verildiği günlerde Sütçü İmam’lar, Denizli Müftüsü Ahmet Hulusi Efendi’ler gibi yurtsever din adamları emperyalist işgale karşı halkın direnişini örgütlemeye çalışmışlardır.

Onlar işgali tevekkül içinde karşılamadılar...

Onlar kadere boyun eğin, işgalcilere yardım edin diyen şeyhülislamı dinlemediler...

Dinsiz mi oldular...

İşgali onaylayan, fetva veren din adamları mı, yoksa işgale karşı çıkıp silahlı direnişin içinde yer alan müslümanlar mı İslamiyete bağlıydı...

Dönemin egemenleri işgalden yanaydı. Nasılsa onların halkın kanı ve emeği üzerine kurulu depdebe dolu yaşamı işgalcilerin eteklerinin altında sürecekti... Vatan işgale uğramış onlara ne... Çıkarları böyle gerektirdiği için **İslamiyet adına Anadolunun işgalini onayladılar.**

Bu küçük örnekten de anlaşılacağı gibi egemenler her dönem **dini kendi çıkarları için** kullanmışlar ve kendi çıkarlarını “din adına” dedikleri yalanlarla örtbas etmeye, bu uğurda halkın samimi duygularını kullanmaya çalışmışlardır. Bu bir devlet geleneği olarak bugün de sürdürülmektedir.

Bugün ibadetini yerine getirmenin ötesinde çok fazla öne çıkarmasa da Anadolu halklarının yaşamında din, yüzlerce yıllık geçmişe sahip olan bir inanç olarak etkinliğini korumaktadır. Ancak bununla birlikte halkın saf dini inançlarının egemenler tarafından sömürülmesi de oldukça eski bir politikadır. Ve başlangıcından günümüze kadar bir devlet politikası olarak sürdürüle gelmiştir. Bu politika ülkemizde özellikle 60'lı yıllardan sonra devrimci mücadelenin gelişimi karşısında daha fazla ön plana çıkarılmaya başlanmıştır. 12 Eylül sonrası çoğunlukla yoksul halkın yaşadığı bölgelerde devrimci söylemleri kullanan tarikatlar, İslami dernekler, örgütlenmeler devlet desteğiyle yaygınlaştırılmıştır. Bugünden bakıldığında ise İslamcılar, halkın bir bölümünü etkileyebilmekte, hatta yönlendirebilmektedir. Bu, aynı zamanda İslamcılarını ciddi bir ekonomik-siyasi güç haline de getirmiştir. Bu şekilde “güç” olan islamcılar bu güçlenmenin karşılığı olarak bir yandan halkı pasifize etme bir yandan da devrimcilere karşı kışkırtma görevlerini eksiksiz yerine getirmişlerdir.

Bu kesimlerin üzerinde en çok demogoji yaptığı ko-

nuların başında devrimcilerin **din düşmanı** olduğu yalanı gelmektedir. Gerek devlet gerekse de kendine islamcı diyen devlet denetimindeki kesimler devrimcileri bu türden yalanlarla karalamaya çalışmışlardır. Bu da kimi zaman yanlış bir bakış açısının doğmasına sebep olmuş ve hatta bu demogoji ile etkilenen kesimlerin kullanılmasına neden olmuştur.

Kısaca halkımızın dindar kesimlerinin büyük çoğunluğu, devrimcilerin dine nasıl baktıklarını tam olarak bilmemektedir. Bu konuda devletin, kontrgerillanın ideolojik yönlendirmesine kapılabilmektedir. Bu durum gerçeğe ilgisi olmayan demagojilere ve karalamalara uygun zemin yaratmaktadır. Öncelikle devrimciler bazılarının ifade ettiği gibi “din düşmanı” değildir. Onlar bu faşist düzene düşmandır ve her zaman halkın dini inançlarına saygı duymuşlardır. Halkın dini inançlarını başta egemenler ve İslamcılar olmak üzere hiç kimsenin ekonomik-siyasi çıkar uğruna kullanmaya hakkı olmadığını savunmuşlardır.

Bu konuda bir diğer yanlış anlayış da kimi “sol” kesimlerde görülmektedir. Ülkemiz gerçeğinden uzak bu tür kesimlerde soyut bir din çözümlemesinden hareketle halkın dindar kesimleri ayırım gözetmeden “gerici” ilan edebilmektedirler. Oysa herkes bilmelidir ki, devrimcilerin ilericilik-gericilik kıstası emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı olup-olmamaktır. Böyle olduğu içindir ki, kendisine “ilerici” deyip emperyalizme ve bu düzene hizmet edenler kelimenin gerçek anlamıyla gerici, samimi bir şekilde dine bağlı ama emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele edenler ilerici sayılmalıdır.

Bugün dinin gereklerini tavizsiz yerine getiren halkın dindar kesimi de, bozuk düzenden diğer emekçi kesimler kadar rahatsızdır. Bu rahatsızlıktır ki, halkın kurtuluş arayışında “Adil Düzen” gibi olmadık yalanlardan medet umar hale getirebilmektedir. Bununla birlikte düzene

karşı duyulan memnuniyetsizlik ve kurtuluş arayışını sustimal eden sözde “islamcılar” halka sahte cennet vaat ederek esasta yine bu düzene bağlanmalarını sağlamaktadırlar.

Oysa bu düzenden kurtuluş ancak halkın kendi iktidarı için mücadelesi ile sağlanacaktır. Bu gerçeği bilen egemenler böl-yönet politikası ile halkı bölüp parçalayarak bu mücadelenin büyümesini engellemeye çalışmaktadırlar. Bir süredir yaşanan laik-şeriatçı suni ayrımı da bu amaçla körüklenmektedir. Egemenlerin bu politikasına karşı esas olan halkın tüm kesimlerini halkın iktidarı için aynı cephede toparlayabilmektir.

Bu sağlanamadığı oranda müslüman halkımız çoğu zaman ya İslamcıların ya da devletin insafına kalmaktadır. Gerçekte ısrarlı bir şekilde gidildiğinde her dinden, mezhepten halklarımızı zulme, sömürüye ve adaletsizliğe karşı aynı saflarda bütünleştirmenin önünde hiç bir engel yoktur. Faşizmin, halklarımızın dini inançlarını kullanarak Sünniyi-Aleviyeye, değişik mezhepleri birbirine karşı “böl-parçala-yönet” politikası Anadolu halklarını saflarımızda birleştirdiğimizde boşa çıkacaktır. Kaldı ki bugün halkımızın laik-şeriatçı diye bir meselesi, ayrımı yoktur. Bu ayrım özellikle MGK kurmaylığında devlet tarafından geliştirilmeye böylece halk kesimleri birbirine düşürülmek istenmektedir. Oysa “laik” veya “şeriatçı” ayrımından öte İslamiyet Anadolu’da içerik olarak da biçimsel anlamda da kendi özgünlüğü içinde gelişmiştir. Değişik milliyetlerden halkların beşiği olan Anadolu’da İslamiyet; Anadolu halklarının kültürel değerleri, gelenekleriyle yoğrulmuş, değişik biçimlere bürünmüştür. Evrensel ilkeleri dışında tüm dinler için bu türden sosyal uygulama farklılıkları doğaldır. Hristiyanlık içinde İslamiyet içinde Malezya’daki uygulama biçimi ile Türkiye veya Mısır’daki uygulama biçimi farklılıklar taşır. Örneğin bugün Afganistan ve Arabistan ile Türkiye arasındaki

müslümanca yaşam arasında çok doğal farklılık sözkonusudur. Bu farklılığın Anadolu'daki biçimlenişi bağnazlıktan uzak oluşudur.

Ancak halkları birbirine düşürüp kırdırmak isteyerek kendi düzenlerinin bekaasını sağlamak isteyen egemenler, özellikle bağnazlığı, gericiliği geliştirerek halkın bilincini dumura uğratmaya çalışmışlardır. Elbette bilinci teslim alınan kitleleri yönetmek, haklarını çalmak, sömürmek ve yeri geldiğinde kullanmak daha kolaydır.

Bu amaçla özellikle 1950'lerden itibaren ülkemizde emperyalizmin güdümünde sistemli bir politika geliştirilmiş, "islam" adına mevcut düzene hizmet edecek türde bir "islamcılık" geliştirilmiştir. Bu islamcılığın temeli, sömürü ve zulüm düzenini korumak, bunun için halkı aldatmak, dini duygularını suistimal etmek ve bu amaçla sömürü düzenine karşı mücadele edenlere saldırmak olmuştur.

İşte dinin egemenlerin elinde bir afyona dönüşmesi budur. Ülkemizde de farklı olmamıştır. Egemenler bir yandan vatanımızı emperyalist efendilerine peşkeş çekerken bir yandan da dini kullanarak halkın bu vatan hainliğine tepki görmesini engellemeye çalıştılar. Hatta bu ihanete tepki gösteren devrimcilere karşı müslüman halkı galeyana getirerek çatıştırmaya çalıştılar.

Örneğin;

1969 yılında ülkemize gelen ABD'nin işgaci gücü 6. Filo'ya karşı dönemin İzmir Valisi *"Amerikalılar yurdumuzdan tatlı hatıralarla ayrılmalılar"* diyebiliyordu. Bu düşünce egemenlerin ortak düşüncesi idi ve bu amaçla genelevlerin duvarlarını bile beyaza boyadılar. Vatanımızı peşkeş çektikleri yetmiyormuş gibi, efendilerini eğlendirmek, gönüllerini hoşça tutmak için yapmadıkları hayasızlık kalmadı.

Bu hayasızlığa, ihanete karşı harekete geçen devrimciler, **"Türkiye 6. Filo'nun genelevi değildir"** diyerek

Amerikan bayrakları yakarak gösteriler yapıyor ve ABD işbirliğine karşı direniş kıvılcımları yakıyordu. Ulusal onuruna düşkün olan halkımızın bu kıvılcımları ABD ve işbirlikçilerini yakacak ateşe çeviriceğini bilen egemenler devrimcilerin bu protestolarını engellemek için her zamanki yalanlarına yine başvurdular. Tabii bunu yaparken kullandıkları has adamları yine “islamcı” geçinen düzenbazlardı. Bunlar “hile ve desise” ile halkı kandırarak devrimcileri karalamaya başladılar. Bu devlet ajanlarının başında bugün de “islamcı” geçinen Mehmet Şevki Eygi vardı. Eygi, 21 Temmuz 1968 tarihli Bugün gazetesinde devrimcilere saldırıyor, müslümanları “cihata” davet ediyordu:

“Amerikan düşmanlığı bahanedir. Sosyalistler Türkiye’yi Rusya’ya satma hareketine başlamışlardır. Uyumakla kaybedecek tek saniyemiz yoktur. İhanet çemberi daralmaktadır. (...) Bundan 100 küsur yıl önce Patrik Grigoryus’un kışkırttığı Bizans artıklarının cesetlerinden akan kanlar kaldırım taşlarına yayıldı ve aç köpekler tarafından yalandı. Komünistlerin sonu aynı olacaktır...”

Yalan, çarpıtma her şey vardı bu “islamcı” görünen namussuzlarda. Bunlar vatanımızın Amerikan emperyalizmine peşeş çekilmesini sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Oysa sosyalistlerin, devrimcilerin ülkemizi “SSCB’ne satma” gibi bir amaçları yoktu. Ama vatanımızı satanlar bizzat Mehmet Şevki Eygi gibilerinin efendileriydi. Bu tür “islamcıların” görevi müslüman halkın bu vatan hainliğine ses çıkartmasını engellemek ve müslümanları “din elden gidiyor” yalanları ile devrimcilere karşı kışkırtmaktı.

O günlerde ve her zaman bu kesimlerin kullandığı değerlerin başında namus, mukaddesat, şeref gelir, oysa bunların namusla, ahlakla, faziletle hiç bir ilgileri yoktur. O yıllarda yurtsever, devrimci gençlerin Amerikan emperyalizmini protesto etmesine karşı devletle elele bu

gençlere, devrimcilere saldıranların namusunun ne olduğunu bugün herkes görmektedir. Aynı gazetede Eygi'nin 20 Temmuz'da bir başka yazısında ise şunlar yazıyordu: "... *Türk halkına önümüzdeki günlerde büyük vazifeler düşebilir. Vatanımız tehlikededir. Halk kendi devletini, vatanını, şeref, namus ve mukaddesatını bizzat korumak zorunda kalabilir. Meşru asayiş kuvvetlerinin, yani polis ve ordusunun yanında anarşist ve vatan satıcısı komünistlere karşı çarpışmak gerektiği zaman bir saniye bile kaybetmeden vazife başına koşmalıyız. (...) Kutsal vazife bizi bekliyor. Selam, Hak yolda gidenler üzerine olsun...*"

Bu "İslamcıların" Türk halkının namusunu, vatanını, şeref ve mukaddesatını nasıl korunduklarının en güzel kanıtı bugünlerdir. Ülkemizi bu hale getirenler o dönem Amerikan işbirliğini savunanlardır. Bu işbirliğinin olması, gelişmesi, ve vatanımızın Amerika'ya peşkeş çekilmesi için devrimcilere saldırılmasının "fetva"larını verenler en büyük nammussuzlardır.

Çıkın bakın sokaklara...

Genç kızlara, delikanlılara bakın...

Kadınlarımıza, çocuklarımıza bakın....

Dükkanların tabelalarına bakın...

Açın bir televizyon kanalını etlere butlara bakın...

Giyim kuşama, konuşmadan oturup kalkmaya bakın..

Barlara, pavyonlara, fuhuşa bakın...

Asgari ücrete bakın... Sabancıların Koçların karlarına sonra... Deprem altındakileri unutmayın ama...

Duvarlarından kan sızan hapishanelere bakın...

Katledilen, işkence edilen vatanseverlere bakın...

Doğmayan bebelerin binlerce dolarlık borcu sırtladığını unutmayın...

Ve sorun IMF temsilcisi Cottarelli ne arıyor memleketimizde...

KİM SATTI VATANIMIZI?

Onlar hep ortadaydı ama müslüman halkımızın kendilerini görmelerini engellemek için yalanlarla kandırmaya çalıştılar. “Din elden gidiyor” dediler... “Vuran Allah aşkına” dediler...

Ama vurdukları ülkemizi genelevlerine çeviren Amerikalı coniler olmadı.

Onlar Fransız emperyalizmine kurşun sıkan Sütçü İmam değillerdi. Onlar Sütçü İmamların kurtardığı vatanımızı Fransız, İngiliz, Alman, Amerikan emperyalistlerine peşkeş çeken uşaklardı. Uşaklıklarını gizlemek için yine yalana başvurdular: “... Siz imanlı işçi kardeşlerim, köylü kardeşlerim, memur, esnaf ve talebe kardeşlerim; sizler her biriniz komünist hazırlığının şu en ateşli ve hızlı günlerinde ve solcuların bundan sonraki fiili hareketleri karşısında böyle birer arslan yürekli kahraman mücahid olarak ileri atılmalı, satılmış vatan hainleri ile taşlısopalı anarşistleri bir hamlede ezerek menhus ve menfur planlarını başlarında parçalamalısınız. Vatan hainliğinin cezasının ölüm olduğunu düşünürsek, o halde bu memlekette komüniste hayat hakkı tanımamalıyız...” (Şule Yüksel Şenler. 22 Temmuz 1968. Bugün Gazetesi)

“Hayat hakkı tanınmayan” o devrimciler ne istiyordu peki...

Vatanı satmak mı istiyorlardı?

İslamiyeti yok etmek mi istiyorlardı?

Ne biri ne ötekidir. Devrimciler vatanımızın emperyalizme peşkeş çekilmesine karşı çıkıyor, bağımsızlık istiyorlardı. “Bağımsız Türkiye” diye slogan atıyorlar ve bunun için mücadele ediyorlardı. Ülkemizde herkes inançlarıyla özgür yaşasın istiyorlardı. Hala bunu istiyorlar. Ama ne o gün ne de bugün kendilerine islamcı diyenler devrimcilerin yanlarında değil, karşılarında oldular. Müslümanların ellerine taşlarını, satırlarını, sopalarını

alıp solculara saldırmasını istediler.

NE İÇİN?

Emperyalizmin saldırgan uçak gemisi 6. Filonun Conileri ülkemizin topraklarını daha rahat çiğnesin diye yaptılar bütün bunları. Çünkü başta Devrimci Gençlik olmak üzere tüm yurtseverler, devrimciler 6. Filo'nun ülkemize gelişini, topraklarımızı kirletmesini protesto etmeye başlamıştı.

Bundan rahatsız olan Amerikan işbirlikçileri uşaklarını harekete geçirdiler. Bir yandan polisle, bir yandan da kendine "İslamcı" diyen bu namussuzlarla saldırıya giriştiler. "İslamcı" yazarlar koro halinde "cihat" çağrılarını yaptılar:

"Müslüman kardeşim; (...) Komünizm küfrüne karşı derhal silahlan. İslam'da askerlik ve cihad ihtiyari değil, mecburidir. (...) Herkes komünizm küfrü ile savaşa hazır olsun. Komünistler ve onları destekleyen hain şahıs ve müesseseler kahredilsin. Deccal yıkılsın. (...) Cihad eden zelil olmaz. Sağ kalırsa gazi olur. Canını verirse şehitlik şerefini kazanır. (...) Ey Müslümanlar! İmanınız tehlikede, dininiz tehlikede, Kur'anınız tehlikede, camiler tehlikede. Din, iman elden gidecek. Kalkın ey ehli İslam! Davranın!..." (16. Şubat 1969 Bugün Gazetesi M. Şevki Eygi)

Bu tür çağrılarla galeyana getirilenlerin saldırısı ile 16 Şubat günü yapılan Emperyalizme ve Sömürüye Karşı İşçi Yürüyüşünde kan akıtıldı. Bu gösteri tarihe KANLI PAZAR olarak geçti ve iki yursever genç bu "cihat" sonucu katledildi.

Kime karşı kimin yanında bir "CİHAT"tır bu...

ZALİMLERİN, EMPERYALİSTLERİN, VATAN HAINLERİNİN YANINDA YURTSEVERLERE, DEVRİMCİLERE KARŞI AÇILAN BİR "CİHAT"tır BU...

Bu cihat değildir.

Bunun adı katliamdır.

"İslamcı" geçinen vatan hainlerinin Susurluk devle-

tiyle kolkola gerçekleştirdiği bir katliamdır.

Kuşkusuz bunların samimi müslümanlıkla, dindarlıkla bir ilgisi yoktur. Bu din adına, müslümanlık adına kışkırtılan gericilerin gerçekleştirdiği bir katliamdır. Aynı 1993 Sivas, 1978 Maraş ve diğer katliamlar gibi...

Bir cihat'tan sözedilecekse eğer bu kimilerinin sözde "en büyük şeytan" dedikleri Amerikan emperyalizmine karşı olmalıdır. Ama tarihten bugüne kadar sürece bakıldığında görülecektir ki, ülkemizde din adına örgütlenen kesimler Amerikan emperyalizmine, yerli işbirlikçilerine bir tek kurşun sıkmadıkları gibi, saldırılarını daima devrimcilere karşı gerçekleştirmişlerdir.

Çünkü devrimciler emperyalizme karşıdır.

Çünkü islamcı geçinenler daima emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin uşaklığını yapmışlardır. Onlardan aldıkları emirle devrimcilere saldırmayı iş edinmişlerdir.

Oysa bunun samimi müslümanlıkla bir ilgisi yoktur. Zalimlerin uşaklığını yapmak müslümanlık değildir:

"Hiç kuşkusuz Allah, zalimleri sevmez" (Şura Süresi 40. Ayet)

"Zulmedenlere sakın meyletmeyin, yoksa size ateş dokunur" (Hud suresi 113. Ayet)

Müslümanlık açısından gerçek bu kadar açık ve tartışmasız iken zalimlerin yanında olanlar kimlerdir...

Devrimciler mi... Yoksa sözde "islamcı" geçinenler mi...

Sormak gerekir çağımızın en büyük zalimi hangi güçlerdir?

Bunun cevabını aklı başında herkes verebilir. Çağımızın ün büyük zalimi başta Amerika olmak üzere emperyalist güçlerdir. Dünya ve ülkemizdeki zulümün, sömürünün sorumlusu bunlardır çünkü...

İşte bugün dünyada ve ülkemizde bir cihattan sözedilecekse eğer, bu hiç tartışmasız emperyalizme karşı olmak zorundadır. Bunun dışında her kim "islamiyet" adı

na devrimcilere karşı bir cihattan söz ediyorsa bilinmelidir ki, o kişi veya güç **emperyalist zalimlerin uşağı ve ajanıdır**.

Ama bakıldığında ülkemizde “islam” adına hareket ettiğini söyleyen güçler, “büyük şeytan ABD”nin dizinin dibinden ayrılmazlar, emperyalizme karşı bir cihattan değil, devrimcilere karşı saldırmaktan sözederler ve bütün tarihleri bu tür saldırılarla doludur. Onlar “zulmedenlere meyletmişlerdir”. Zalimin yanında yer alarak kendi pislik, menfaat, hile ve yalanla dolu siyasal ve ekonomik çıkarlarını garanti altına almak isterler. Bunca yıl yaptıkları bundan başka bir şey değildir.

Sorulduğunda kimisi göz boyamak için “tebliğ” aşamasından sözederler. Buna göre önce tebliğde bulunacaklar, ardından örgütlenmelerini tamamlayınca cihata başvuracaklardır.

Yalandır tüm bunlar...

Halkımızın samimi duygularını istismar etmek için buna benzer bir çok yalan üretmişlerdir. Adil Düzen derler, ne hikmetse hep kendi kasaları dolar, yoksul halkımızın cebi yine deliktir. Ortadoğu’daki ABD jandarması olan İsrail’le en büyük anlaşmaların altında onların imzası vardır. 1991’den itibaren Irak’taki müslüman halk aylarca bombalanmış “islamcıyım” diyenlerin gıkları bile çıkmamıştır. Oysa benzeri bir çok hadis-i şerifte geçtiği gibi yapılması gereken açıktır: *“Dünyanın öbür ucunda bile olsa bir kardeşinizin ayağına diken battığında, onun acısını yüreğinizde hissetmezseniz sahici anlamda iman etmiş olmazsınız”*

Evet bunlar sahici anlamda iman etmeyi dini kendi çıkarları için kullanan din tüccarlarıdır. Halkın samimi duygularını sömüren gerçekte ise dinle, imanla, inançla ilgileri olmayanlardır. Üstlerinde cüppeleri ama altında mersedesleri ile bankalardaki, borsalardaki, tefecilerdeki paraları ile bu düzen içinde rahat rahat yaşayanlardır.

Bu yaşam artık öyle bir noktaya gelmiştir ki, bir tarafta Müslüm Gündüz'den, Ali Kalkancı'dan diğer tarafta Adnan Oktar'a kadar bütün namussuzluklar, ahlaksızlıklar yaşama geçirilir. Bir yandan bu namussuzluklar kapalı kapılar ardında yaşama geçirilirken bir yandan da vazalarda ve gazetelerinde devrimcilere saldırmaya, karalamaya devam ederler. Çamur at izi kalsın isterler. Artık yalan, dolan, desise ve ahlaksızlık bunların tek inancı olmuştur.

Derler ki; devrimciler, komünistler öyle ahlaksızdır ki, eğer evlerinde karılarının yanında başka bir erkek varsa evi onlara bırakıp gider.

Derler ki; devrimciler din düşmanıdır.

Derler ki; devrimciler iktadara gelirse bütün camiiler kapatılacaktır.

Derler ki; devrim olursa bütün kadınlar ortak olacaktır.

Alçaklığın ölçütü yoktur ama bunlar alçaklığın sınırını da aşmışlardır. Halkımızın onuruna, ahlakına düşkün olduğunu bildiklerinden bunları suistimal ederek devrimcileri karalamaya çalışırlar. Oysa devrimcilerin ahlakı ve onuru karalanamayacak, çarpıtılamayacak kadar yüksek bir ahlak ve baş eğmez bir onurdur. Devrimciler, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı yürüttükleri bu savaşta inançları için ölümü gülerek karşılayarak şehit düşecek kadar inançlıdırlar. Karalamak istedikleri işte bu gerçektir.

Devrimcilerin ahlak anlayışı açık ve ortadadır.

“Yarin yanağından gayrı, her yerde her şeyde hep bereber diyebilmek için” savaşır ve ölürlər onlar. Halkın ürettikleri halkın olsun diye, çalışanlar üretenler emekçiler onurlu yaşasın isterler, ülkenin bütün zenginliklerinden herkes eşit yararlansın isterler, yoksulluk ve sömürü olmasın, değil kimsenin komşusu açken tok yatması hiç kimse aç yatmasın isterler. Haksızlar paralarının gücüyle

haklı olmasın adalet yerini bulsun isterler. Vatanımızı emperyalizmin işgalinden kurtarmak için dağda ve şehirde savaşır. Bunun için yaşar, çalışır ve yeri gelince gülerken ölümsüzleşirler, şehit düşerler.

İşte hiç bir güç bu gerçekleri karalayamaz. “Çamur at izi kalsın” diye saldıranlar olsa olsa kendi çamurlarını ortaya çıkartmış olurlar. İşte kendine islamcı diyenler de bu tür yalanlarla kendi kafalarındaki fitne fücürü ortaya dökmüş sayılırlar. Sadece bu kadar da değil elbette. Elleri devrimci kanları hala akmaktadır. Zaman, Akit, Türkiye ve diğer yayınlarını açıp bakın, hala devrimcilere saldırmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bu amaçla kontrgerillanın, MİT’in, polisin bütün yalan haberleri öncelikle bu tür “islamcı” geçinen gazetelerde yer alır.

Onlar zalimin yanındadırlar. Onlar zalimin uşağıdır. Bu öyle bir uşaklıktır ki yüreğinde zerre kadar insan ve halk sevgisi yoktur. Devrimcilerin katledilmesini alkışlayacak kadar halk düşmanıdırlar. Dahası bu kesimlerin arasında katliam kararlarına bizzat imza atanları bile vardır.

Örneğin dönemin Gaziantep Refah Partisi milletvekili Kahraman Emiroğlu 1 Temmuz 1996 tarihinde partisinin genel merkezine gelen tutsak ailelerine; *“İslam’da açlık grevi yoktur. Geberirlerse gebersinler, bizi ilgilendirmez. Cezaevlerini okul haline getirdiler”* diyebilmiştir. Böylece kaybedecek ne bir dakikamız ne de bir günümüz var diyen ailelere hakaret ederek genel merkezden kovmuştur.

Bu aylarda sürdürülen ölüm orucunda 12 devrimci şehit düşmüştür ve iktidarda Refah Partisi vardır. Tüm “islamcı” basın bu katliamı ayakta alkışlamıştır. “Geberirlerse gebersinler” anlayışıyla çarpıtmalarını sürdürmüşlerdir. Daha yakın günlerde ise 26 Eylül 1999 tarihinde Ulucanlar hapisanesinde 10 devrimcinin vahşice katledildiği devlet operasyonuna destek vermişler ve devrim-

cilerin hücrelere kapatılmasını savunan yayınlarına devam etmişlerdir.

Ama...

Aynı devlet Bandırma ve Metris'te bu kez İBDA-C'lilere saldırıp katledince ürkekçe devlete "oldu mu şimdi" dercesine bir iki eleştirel yazı yazmışlardır. Ne de olsa İBDA-C'liler kendilerindedir. Oysa zulüm aynı zulümdür, ikiyüzlü olan "islamcı" geçinen bu asalaklardır.

Hizbul-Vahşet denilen ve yine "islamiyet" adına yapıldığı açıklanan katliamlar ortaya çıkınca koro halinde "Hizbullahçılar bizden değildir" demeye başlamışlardır.

Oysa yoktur birbirlerinden farkı...

Hizbullahçılar da 90'lardan itibaren devrimcilere, yurtseverlere saldırmıştır. O gün bu saldırılara seslerini çıkartmamışlardır. Çünkü katledilenler devrimcidir... Daha önemlisi devlet Hizbullah'ın akarasındadır. Bunları bilmelerine rağmen Hizbullah sırf devrimcileri katlediyor diye katliamları seyretmiş, hatta "*allahsız komünistleri katletmek haktır*" gibi çarpık anlayışlarla bu vahşeti desteklemiştir.

Kafa aynı kafadır. 1960'larda "Türkiye Amerikanın Genelevi Olmayacak" diye slogan atan devrimcilere saldırıranlarla, bugün Türkiye'yi o hale düşürenlere karşı savaşan devrimcilere saldırıranlar aynıdır. Bunların isimleri farklı olsa da soyisimleri aynıdır. Bugün müslüman halkımıza düşen; kendi samimi duygularını yukarıda kısa özeti verdiğimiz tarzda suistimal eden bu gerici kesimlere, Susurluk devletine, emperyalizm ve uşaklarına karşı devrimcileri desteklemektir.

Bugün müslümanlığın da gereği, haklarımız için, adalet için bağımsızlık için yoksulluk, sömürü ve zulmün baş sorumlusu olan emperyalizme ve uşaklarına karşı savaştır. **Doğru olan budur...** Bunun zamanı gelmiş ve geçmektedir. Bekleyecek zamanımız yoktur. Tüm değerlerimiz, vatanımız, ahlakımız, emeğimiz saldırı altında-

dır. Kurtaracak olan halkın kendisi ve savaşıdır.

Yayınlamış olduğumuz bu broşür bir yandan devrimcilerin din ve dindarlara bakışını ele alırken, diğer yandan da “din adına”, “islam adına” denilerek halkı kandıran, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürü ve zulüm düzenine boyun eğilmesini “tebliğ” eden gericilere karşı halkı aydınlatmayı da amaçlamaktadır.

*İnançlarıyla, değerleriyle bu halk bizindir,
Din bezirganlarının halkımızın inançlarını
kullanmasına izin vermeyelim.*

1.

Din Nedir ?

Tüm dinlerin kendilerine has birer “din” tanımlaması vardır. Dinsel temeldeki bu tanımlamaların ortak ve farklı noktaları sözkonusudur. Ortak noktalar evrensel denebilecek belli bir genellik oluştursalar da her din kendi tanımını da beraberinde getirmiştir. Kuşkusuz insanlık tarihinin başlangıcından bu güne tek bir din ve din tanımlaması olmamıştır. Bu gerçeklik bugünün dünyası için de sözkonusudur. Dünyanın değişik bölgelerinde hakim olan değişik inanç sistemleri kendi tanımlarını da yapmaktadır.

Sözlüklere göre “din” kelimesi arapça kökenli olup birbirini tamamlayan bir kaç anlamı kapsamaktadır.

Buna göre din: *“1. İnsanların anlayamadıkları, karşısında güçsüz kaldıkları doğa ve toplum olaylarını, tasarladıkları dogaüstü, gizemsel nitelikli güçlerle açıklamaya yönelmeleri olgusu.”*

“2. Bu nitelikteki tasarımların kurallar, kurumlar, törenler ve simgeler biçiminde örgütlenmesini sağlayan düzen.”

“3. Mecazi: İnanılıp çok bağlanılan düşünce ya da ülkü.” (Temel Türkçe Sözlük. İnkılap Yayınları. Syf: 218)

Kuşkusuz yaşayan bir değerler sistemi olan dinin yaşam içindeki karşılığı bu kadar kitabi değildir. Bu nedenle din nedir denildiğinde “Allah ile kulları arasındaki belli bir inanç ilişkisidir” demek en özlü tanımlamayı oluşturmaktadır. Bu ilişkiyi yani belli bir inanca uygun olarak insanın davranışlarını nasıl yaşayacağını, nasıl ibadet edeceğini ve nasıl düşüneceğini belirleyen kuralların hepsine birden din denir. Bu yanıyla özellikle tek tanrılı dinlerde din, kendi iradesiyle ilkelerini benimseyen ve gereklerini yerine getiren insanların dünyevi ve manevi du-

rumlarını belirleyen ve bunlara hükmeden ilahi yasalar bütünü olarak ifade edilir.

İnsanoğlunun tarihi boyunca ortaya çıkan tüm dinlerde en başta kutsal bir varlığa veya varlıklara, doğa olaylarına ya da insanın kendi ürünü olan putlara inanmak ve bu **inancın gereklerini** yerine getirme sözkonusudur. Dinleri birbirinden ayıran ise daha çok bu öğretilerin ilke ve kuralların içeriği ile ibadet biçimleri arasındaki farklılıklardır. Mesela İslamiyet ve Hristiyanlık açısından her iki dinde de tek bir tanrıya inanılır ama gerek ibadet biçiminde gerekse buna uygun olarak yaşayıpta, düşüncede farklılıklar vardır. Kaldı ki aynı din içindeki mezheplerde bile bu türden uygulama ve yorum farklılıkları vardır.

Günümüzde ise din bir inanç sistemi olarak varlığını korumasına rağmen daha çok, kökü binlerce yıllara dayanan çeşitli gelenek ve göreneklerin devamı şeklini almaya başlamıştır.

2.

Dinler Nasıl Ortaya Çıkmıştır?

Din nedir sorusuna tüm dinlerin verdiği cevabın farklı olması gibi, bu soruya da değişik dinlerin farklı açıklamaları vardır. Ancak tek tanrılı olan ve birbirini takip eden üç büyük din (Musevilik, Hristiyanlık, İslamiyet) biçimsel ve ayrıntıdaki farklılıklarına rağmen benzer cevaplar vermektedirler. Bu tür dinsel ve dinlerin birbirleri arasındaki farklı açıklamaları bir yana bırakırsak soruya evrensel bir cevap vermek mümkündür.

Buna göre;

Bundan binlerce yıl önce ilk insanların bilgi ve becerileri bu kadar gelişmiş değildir. Bu nedenle insanlar doğa karşısında çok güçsüz bir durumdaydılar. Bu güçsüzlükleri ve yetersizlikleri nedeniyle güvenecekleri bir dayanak olarak tanrıları ortaya çıkardılar. Açıklayamadıkları her şeye tanrı gözüyle baktılar. Kuşkusuz bu bir bilinç seviyesine tekabül ediyordu ve insanlığın gelişimde bir aşamayı ifade etmektedir. Çünkü artık etrafındaki gelişmeler karşısında soru soran insan, açıklayamadığı ve karşısında güçsüz kaldığı olayları bir tanrı, tanrılar düşüncesi ile açıklamaya başlamıştı.

Şimşek çaktı, korkup şimşeğe taptılar. Su, yaşamlarını devam ettirebilmek için vazgeçilmez bir madde olduğu için suya taptılar. İnsanoğlu o kadar güçsüz ve açıklayamadığı, korktuğu o kadar çok şey vardı ki etrafında, doğal olarak bunların hemen hepsine değişik derecelerde tapınmaya başladı. Böyle olduğu içindir ki, ilk dinlerin tamamı çok tanrılı bir özellik göstermiştir. Ağacı, güneşi, vahşi hayvanları, ateşi, çeşitli doğa olaylarını daha bir çok şeyi kutsal görerek yaşamlarını devam ettirebilmek için onlardan medet umdular. Yani dinin ortaya çıkışı, insanoğlunun yaşam mücadelesinin, ihtiyaçlarının ve bunların sonucu olarak bilinç seviyesinin gelişimi sonucudur. Dinin kurum olarak ortaya çıkışı ise, sınıflı toplumlarda olmuştur.

3.

Din İnsanların Hangi İhtiyaçlarına Cevap Vermiştir?

Dinlerin ortaya çıkışıyla birlikte insanoğlu doğa karşısında kendisini daha güçlü hissetti, Ne de olsa kendisini vahşi hayvanların saldırısından, açıklayamadığı doğa olaylarının felaketinden koruyacak tanrılar ve onların koruması vardı. Böylece din, insanoğlunun zayıflıklarını, korkularını örten bir araç haline geldi. Aynı zamanda da insanoğlunun umutlarını özlemlerini de dile getirmekteydi.

Dinler genellikle önceleri coğrafi daha sonra da toplumsal çalkantıların yaşandığı dönemlerde ortaya çıkmıştır. Bu kutsal kitaplarda “Ademoğullarının Allah’ın yolundan çıktığı” şeklinde ifade edilmiştir. Buna göre “Ademoğulları” yolunu şaşırmıştır. Ve Allah kullarına yol göstermek için bazen bir peygamber, bazen de peygamberle birlikte bir kitap göndermiştir. Yeni emirler, kurallar, yasaklarla kullarını tekrar doğru yola getirmeye çalışmıştır.

İslamiyet Arap Yarımadası’nda putlara tapan, fuhuş ve içkiyle gittikçe çürüyen Arap kabilelerini yola getirmek için gelmiştir. Yine Tanrı’nın buyruklarını bildiren “On Emir”, İsrailoğullarını kurtarması için Musa’ya verilmiştir!.. Yani, zulmün, sömürünün, dolayısıyla insanlığın umutsuzluğunun, çaresizliğinin en yoğun olduğu süreçlerde yeni dinler, yeni peygamberler ortaya çıkmıştır. Ve dünyadaki yaşamı düzenleyecek yeni kurallar ortaya koymuştur. Bütün dinler ilk çıktıklarında mevcut düzenin emekçiler lehine nispeten iyileşmesini sağlayacak düzenlemeler de getirmişlerdir.

Yine din, toplumda gittikçe çürüyen sosyal yaşamı düzenlemesiyle, toplumsal bir rol de üstlenmiştir. Bunu yaparken de dönemine göre insan aklına uygun, en mantıklı çözüm yollarını aramış, bulmuştur. Asıl önemlisi, in-

sanları cennetle ödüllendirip cehennemle korkutarak, o günkü koşullara denk düşen sosyal yaşamı belirlemiştir. Bunların yanısıra dinler, zamanın bilimi olma işlevini de görmüşlerdir. İnsan oğlu doğayla girdiği ilişkiler içerisinde durmadan yeni şeyler öğreniyordu ve bu öğrendiği yeni şeyleri unutmamak kalıcılaştırmak ve gelecek kuşaklara aktarmak gibi bir sorunu vardı. İşte bunlar bu sorunun da çözümü oldu. Koyulan kurallarla belirlenen ilkeler ve ibadet biçimleriyle öğrenilen bilgi, kalıcılaştırılarak sonraki kuşaklara aktarılabilir. Bu aktarıcılığın yanısıra insanoglunun yaşamını da düzenleme görevini üstlendi.

Bu ihtiyaçtan doğan hiçbir din, insanlara bir bütün olarak **kötülüğü** vaazetmez. Aksine insanlar arasındaki dayanışmayı, birbirlerine karşı iyiliği emreden vurgular taşırlar. Bu dinlerin doğasında vardır. Çünkü dinler aynı zaman da **sosyal olgulardır**, insan içindir ve insana özgü olmak zorundadır. **Halkı sömürün, emeğin karşılığını gaspedin, zulmedin demez** dinler. Böyle olduğu içindir ki, her yeni dinin, peygamberin ilk müritleri tamamen o dinin ortaya çıktığı toplumun ezilenleri, emekçileri olmuştur. Kuşkusuz bu gerçeklik sözkonusu dinin çıkış koşullarında varlık zeminini oluşturur. Çünkü her yeni din ezilenlere daha iyi bir dünya, dolayısıyla “kurtuluşun” yolunu da gösterir. Bu nedenle mevcut düzenden memnun olmayan ezilenler, onca zulme ve baskıya rağmen yeni dinin inananı ve yayıcısı olurlar.

Egemenler içinse durum tam tersidir. Mevcut düzenin egemenleri daima yeni çıkan dinleri ezmeye, peygamber ve müritlerine zulmederek yoketmeye çalışmışlardır. Üç büyük din olan Musevilik, Hristiyanlık, İslamiyet ve onların peygamberlerinin ortaya çıkışı da bundan farklı olmamıştır. Her üçüde önce ezilmeye çalışılmış, peygamber ve müritleri yokedilmeye çalışılmıştır. Ancak hiç bir baskı ve zulüm amacına ulaşamamış, insanlara daha iyi bir dünya vaat eden dinlerin yayılmasını engelleyememişler-

4.

Dinler Tarih İçinde Nasıl Bir Gelişim Göstermişlerdir?

Dinler ilk ortaya çıktıkları zamandan bugüne toplumların gelişimine paralel olarak oldukça **değişikliklere uğramışlardır**. Mesela ilk çağların doğaya tapan çok tanrılı dinlerini bugün yaygın olarak görmek mümkün değildir. Bu değişim tarihsel bir zorunluluktur. Çünkü insanlığın bilgi ve becerisinin gelişmesiyle birlikte eskiden korktuğu, tanrılaştırdığı bir çok şey giderek önemini yitirmiştir. Ortak üretip ortak bölüşülen ilkel komünal toplumlarda tanrılar herkese aynı ölçüde yaklaşıyorlardı. Onlar tüm bir klanın, kabilenin ortak tanrısıydı. Ama toplumların gelişimi de devam ediyordu. Ve ateş, toprak gibi doğada bulunan tanrılar veya kendi yaptıkları putlar yerine giderek insanların arasından uzaklaşıp bilinmez yerlerde yaşayan tanrılar ortaya çıktı.

Kısaca zaman içinde tanrılar ve ibadet şekilleri değişse de her dönemin egemenleri tanrılarını ve dini kendi çıkarları için **kullanmaya devam ettiler**. Zira toplumların gelişmesini üretim araçlarındaki gelişmeler belirliyordu. Böylece din tarihsel gelişimi içinde **egemenlerin elinde "halkın afyonu"** olma özelliğini de kazanmış oldu. Sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte egemenler, dini ve dinsel kuralların uygulanmasını da tekellerine aldılar. Böylece bu yeni toplumun egemenleri giderek tanrılarının oğlu-kızı-rahibi olmaya başladılar. Bu, egemenliklerini sürdürmenin bir aracıydı onlar için. Aksi taktirde egemenliklerini koruyamazlardı. Kitlelerin kendi dinlerinde yer alan "tanrılara itaat et emri," böylece tanrının oğullarına, kızlarına, rahiplerine vb.lerine de itaat et emrine dönüşmüş oldu. Elbette tanrının bu yeni oğulları köleciler toplumu egemenleri arasında en egemeni yani krallar ve firavunlardı. Tanrıların gazabından ürken kitleler benzer şekilde tanrıların

çocukları olan krallarında gazabına uğramamak için onlara da itaat etmeyi dinlerinin bir gereği olarak gördüler.

Böylece denilebilir ki, tanrılar egemenlerin (tanrının oğullarının veya yeryüzündeki temsilcilerinin) kölelerin isyanını önlemek için kullandığı birer silah haline geldi. Köle sahipleri kölelerini asıl olarak kırbaçla hizaya getiriyorlardı. Ama kırbaç tek başına etkili bir araç değildi. Bunun için **yeni tanrılar yaratıldı**. Bu tanrılar gücü olanın istediğini yapabileceğini öğütleyen tanrılardı.

Köleciler toplumda üretim asıl olarak toprağa ve köle emeğine dayanmaktaydı. Tarihsel gelişme içerisinde köle emeği bunu karşılayamaz hale geldi. Buna bağlı olarak gelişen kölelerin isyanları sonunda köleciler düzenden feodal düzene geçiş bir zorunluluk oldu. Yani köle sahiplerinin yerini feodal beyler, kölelerin yerini ise köylüler aldı.

Tabii ki dinler de bu değişimden paylarını **uygulama ve kurumlaşma** olarak aldılar. **Köle sahibinin elindeki kırbaçın yerini feodal düzende din aldı**. Bu dönemde sınıf savaşları dinsel savaşlar şeklinde sürdürüldü. Hristiyanlarla müslümanlar arasında, hristiyanların kendi içerisinde durmadan yaşanan savaşlar sadece egemenlerin egemenliklerinin devamı içindi. Ama görünürde tüm bunlar “din adına” yapılıyordu. Örneğin haçlı seferleri görünürde hristiyanların kutsal dedikleri toprakları kurtarmak için yapılıyordu ama esasında Avrupa feodal güçlerinin yeni topraklar kazanma ve **talan hırsından** başka bir şey değildi. Elbette böyle olduğu hiç bir zaman ilan edilmedi, çünkü o zaman arkalarından gidecek ve kendilerine ait olmayan topraklarda savaşıp ölecek kimseyi bulamazlardı. Bunun için **“din adına”** dediler...

Düzene başkaldıranlar da hep din adına katledildi. Şeyh Bedrettinler, Pir Sultanlar, Bruno veya Sokratlar da bunun için katledilmiştir. Avrupa'daki engizisyon mahkemeleri bunun için kuruldu. Şeyhülislam da bunun için fet-

valar verdiler. Öyle ki, kendi iktidarlarını garanti altına almak isteyen padişahlar daha süt çocuğu olan kendi kardeşlerini bile şeyhülislamlardan aldıkları fetvalarla “din adına” boğdurdular.

İktidardaki kral-sultanlarla din adamlarının ortak bir egemenliği sözkonusuydu. Ama bu düzende toplumsal gelişim karşısında giderek yerini kendisinden sonra gelen kapitalizme bırakmak zorunda kaldı. **Kapitalizmin ortaya çıkışı** ve gelişmesi **dinin de eski önemini yitirmesine yol açtı. Burjuvazi beraberinde laikliği de getirmiş**, bir diğer ifade ile daha düne kadar kendine soylu diyen krallarla iktidarı paylaşan kilisenin iktidarını ortadan kaldırmayı hedeflemişti. Ancak bu burjuvazinin dini, çıkarları için kullanmadığı anlamına gelmemektedir. Aksine kısa zamanda iktidarını sağlamlaştıran **burjuvazi**, kendi düzenini ayakta tutmak için dini gelmiş geçmiş tüm egemen sınıflardan **daha çok kullanmaya** başlamıştır.

Görüldüğü gibi dinler de toplumların gelişmesine uygun biçimler olarak sürekli gelişmiştir. Bu gelişim çok tanrılı dinlerden tek tanrılı dinlere doğru bir yol izlemiştir. İslamiyet ise Kur'an'a göre dinin evriminin son noktası olarak kendinden önceki ilahi dinlerin birikimi üzerine kurulmuştur.

Genel inanca göre; “Allah, insanlara 4 kitap göndermiştir; **Tevrat** (Musa Peygambere), **Zebur** (Davud Peygambere), **İncil** (İsa Peygambere) ve **Kur'an** (Muhammed Peygambere). Allah her seferinde gönderdiği kutsal kitabı çarpıtan ve emirlerine uymayan kullarına buyruklarını yeniden iletmiştir. Böylece üç ilahi (Allah'tan gelen) din ortaya çıkmıştır; Musevilik, Hristiyanlık ve sonuncu olarak da İslamiyet...” İslamiyetin ortaya çıktığı tarihsel dönemde hristiyanlık çıkışındaki ilericiğini yitirmiş ve Avrupa koyu bir karanlığa gömülmüştü. İslamiyet ise çıkışında bilimde olsun hukukta olsun ilerici bir misyonun sahibi olarak tarihteki yerini aldı.

5.

İslamiyetin Ortaya Çıkışı Nasıl Olmuştur?

İslamiyetin doğuşu Arabistan yarımadasında 7. yüzyılın başlarına rastlar. Kölecilikten feodal topluma geçen Arap kabilelerinin içinde yaşayan Muhammed Peygamber'in ilanıyla başlayan İslamiyet daha sonra Muhammed'in bu dini yaymak için girdiği savaşlarla Afrika'ya kadar yayılmıştır.

Muhammed Mekke'deki ticareti elinde tutan Kureys kabilesinin yoksul sayılabilecek Haşimi ailesindedir. 570 yılında Mekke'de doğmuş ve gençliğinden itibaren kervan ticaretiyle uğraşmıştır. Henüz 25 yaşındayken zengin bir dul olan Hatice isimli bir kadınla evlenir ve ekonomik olarak rahatlar. Kervan ticaretiyle ilgilendiği için gerek gittiği yerlerde, gerekse de gelip gidenler aracılığı ile çağının dini akımları hakkında epey bir bilgiye sahip olduğu gibi Arabistan'ın tablosuna da vakıf olmuştur. Yaşadığı toplumun sorun ve sıkıntılarını bilmektedir. Kırk yaşına geldiğinde ise Kendisinin Peygamber olarak seçildiğini ve Allah'ın emirlerinin kendisine iletildiğini söyler;

"Allah, Hz. İbrahim'in evladından Hz. İsmail'i, Hz. İsmail'in evladından Kinone'yi, Kinone'nin evladından Kureys'i, Kureys evladından Haşimileri, Haşimiler içinden de beni süzüp/eleyip seçti"

Bu noktadan sonra İslamiyeti yaymak için çileli bir süreç geçirmiş ve her yeni peygamberin yaşadığı baskı ve zulüm ile karşılaşmıştır. Öyleki kendi şehri olan Mekke'den uzaklaşmak zorunda kalır ve Mesrib kentine gider. Bu hicret olarak anılır ve bu kent artık Medinet-ül Nebi (kısaca Medine) olarak anılır. Her ne kadar Mekke'den uzaklaşmış olsa da İslamiyeti yaymaya devam eder. Kabile egemenlerinin sömürü ve zulmü altında inleyen özellikle yoksul kesimler Muhammed'in yaydığı İsla-

miyeti kurtuluş olarak görerek hızla çevresinde yer alırlar. İnananları çoğaldıkça gereken askeri, ekonomik, siyasal gücü toparlayan Muhammed, düşmanlarına karşı çatışmalar, savaşlar yaşadıktan sonra bu kesimleri yenerek İslamiyeti aynı zamanda bir devlet dini haline getirmiştir. Bu arada “*Allah’ın emirleri Cebrail aracılığı ile indirilmeye*” devam eder. İşte bu vahiylerin toplamı İslamiyet’in kutsal kitabı olan Kur’an-ı Kerim’i oluşturmaktadır. Ancak Muhammed öldüğü zaman Kur’an henüz kitaplaştırılmış değildir. O’nun ölümünden yaklaşık 25 yıl sonra biraraya toplanarak kitaplaştırılmıştır.

Muhammed’in 632 yılında ölümünün ardından **4 halife dönemi** başlamıştır. Bunlar sırasıyla **Ebu Bekir** (632-634), **Ömer** (634-644), **Osman** (644-656), **Ali** (656-661) dir. Dört halife döneminde İslam devleti “dünya nizami” kurma iddiasıyla yöneldiği fetihlerle imparatorluk haline gelirken bir yandan da iktidar kavgaları yaşanmaya başlamıştır. Bu kavgalar sonucu dördüncü halife olan Ali, İslam devletinin Suriye valisi olan **Muaviye** ile halifelik üzerine savaşmak zorunda kaldı ve entrikalar sonucu yaşamını yitirdi.

Yaşanan bu gelişmeler İslamiyet içinde de ayrımların ilk belirtilerini ortaya çıkardı. Bir yanda **Muaviye’nin taraftarları** (bugünkü **sünni** mezheplerin kaynağıdır), bir yanda **Ali’nin yandaşları** (şia, bugünkü şiiilik ve **aleviliğın** kaynağıdır) bir yandan da her ikisini de rededen Hariciler (200 yıl kadar değişik biçimlerde varlığını sürdürse de zaman içinde yokolmuştur) ortaya çıkmış oldu. O tarihten sonra bu ayrımlar büyüyerek sürdü.

Muaviyenin halifeli ile İslam devletinde Emeviler dönemi yaşanmaya başladı. Emeviler sonrası Abbasiler dönemi başladı ve tüm bu dönemlerde İslamiyet Asya’dan sonra Afrika hatta Avrupa sınırlarına kadar yayılmış, değişik milliyetlerden halkları etkisi altına almıştır.

6.

İslam Dininin Temel Özellikleri Nelerdir?

Bütün dinler ortaya çıktığı toplumun sosyal-kültürel özelliklerinin, geleneklerinin damgasını taşır. İslamiyet de **Arap geleneklerinin**, değerlerinin hatta dilinin özelliklerini taşımaktadır. İslam, kelime olarak, teslim olmak, itaat etmek, boyun eğmek demektir. Allah'ın buyruğuna kişinin herşeyiyle tam olarak teslim olmasını emreden bir dindir.

İslamiyetin temel özelliklerini İslamın ve İmanın şartları oluşturur.

İslamiyetin temel inanç özellikleri amentü duasında belirtilmiştir. Buna göre islamın altı temel şartı (İmanın şartları) şöyledir :

1- Allaha iman etmek,

2- Allahın meleklerine iman etmek, (Bunlardan Cebrael; peygamberlere vahiy getirir; Mikail, tabiat olaylarını düzenler; İsrail, kıyamet gününde sur'a üfleyecek melektir; Azrail, can alma görevini yapan melektir)

3 -Allahın kitaplarına iman etmek, (Bu katipların sayısı dörttür. Musa peygambere indirilen Tevrat, Davud peygambere indirilen Zebur, İsa peygambere indirilen İncil, Muhammed paygambere indirilen Kur'an)

4- Allahın peygamberlerine iman etmek, (Bu peygamberlerin Kur'an-ı Kerim'de geçen sayısı 25'tir. Adem, İdris, Nuh, Salih, Lut, İbrahim, İsmail, İshak, Yakup, Yusuf, Şuayb, Harun, Musa, Davud, Süleyman, Eyyüp, Zülkifl, Yunus, Hud, İlyas, Elyasa, Zekeriyya, Yahya, İsa ve Muhammed)

5- Ahiret gününe iman etmek, (Öldükten sonra dirilmeye ve herkesin yaptıklarından dolayı hesaba çekileceği güne inanmak)

6- Kaza ve kadere iman etmek, (Kaza, Allah'ın ezeli il-

miyle takdir ettiği olayların zamanı gelince gerçekleşmesidir. Kader ise Allah'ın ezelden ebede kadar olacak bütün olayların ne zaman, nerede ve nasıl olacağını bilmesi, takdir ve tayin etmesidir.)

İşte bütün bunlara inanmadan müslüman olunmaz. Müslüman olduktan sonra ise yapılması zorunlu (farz) olan beş şart vardır. Bunlar islamın beş temel şartıdır:

- Şehadet getirmek,
- Namaz kılmak,
- Oruç tutamak,
- Zekat vermek
- Hacca gitmek.

Bunlarla birlikte İslamiyet sadece Allahla kul arasındaki ilişkiyi belirlemez, bununla birlikte insanların kendi içindeki ilişkilerin nasıl olması gerektiğini de belirler. Sadece dini yaşamı değil, aynı zamanda devletin işleyişi ve hukuksal kurallarına ilişkin özellikleri de belirler. Bu, İslamiyetin ortaya çıktığı Arap yarımadasının o zamanki tarihsel koşullarının doğal bir sonucudur.

İslamın ortaya çıktığı çağda Arabistan'ın bulunduğu yer, önemli bir ticaret yolunun üzerindeydi. üzerinde kabileler halinde örgütlenen göçebe Araplar yaşamaktaydı. Ticaretin gelişmesi bir yanıyla göçebe Araplar'ın yerleşik bir düzene geçmesini ve devlet şeklinde örgütlenmesini zorunlu kılmıştı. Denilebilir ki, İslamiyet göçebe Arap kabilelerinin bu önemli ihtiyacını karşılayan bir din oldu. Arap kabilelerini toparlayarak devletleştirdi ve bu devlet kendi yapılanmasını sağlamlaştırmak için **İslamiyeti yaymak amaçlı fetihlere** girişti.

Müslüman inancına göre; İslamiyet insanlara gönderilen en son ve en yetkin dindir. Bundan sonra insanlara **başka din gönderilmeyecektir**. Bu nedenle tanrının son buyruğudur ve bütün insanlara gönderilmiştir. Müslümanların görevi tanrının bu son buyruğunu tüm insanlara ulaştırmak ve herkesin müslüman olması için çalış-

maktır. Buna **Cihat** denir. Cihat islamiyetin temel kavramlarından biridir. Özellikle başlangıçta İslamiyetin yayılmasında en büyük rolü oynamıştır.

Arapça bir kelime olan cihat'ın sözlük anlamı, bütün gücünü ortaya koymaktır. Dini anlamı ise Kur'an için bütün gücüyle çalışmak yeri gelince de savaşımdır. Yani hak ve adaletin yerini bulması için yapılan her türlü çalışmanın adıdır cihad. Böyle olduğu içindir ki, Kur'an'da "Mallarınızla ve canlarınızla cihad edin" denmiştir.

İslam dininin bir diğer önemli özelliği ise, tanrı ile insan arasında da bir üçüncü kişinin olmamasıdır. Mesela, hristiyanlıkta rahipler ve kilise varken islamiyette Allah ile insan arasındaki inanca karışılmaz. Bu nedenle **din adamları** esas olarak **ibadetin düzenini sağlamakla** yükümlüdürler. Fakat, günümüzde yaşananlar pek de öyle değildir.

7.

Mezhep Nedir, Neden Ve Nasıl Oluşmuştur?

Tarihsel olarak mezheplerin kökeni **dört halife dönemi-nin iktidar çekişmelerine** dayanmaktadır. Bu çekişmeler sonucu katledilen dördüncü halife Ali'nin taraftarları ilk mezhep olarak şiiliği geliştirirken, karşıtları ve her ikisine de karşı çıkanlar da islamiyeti yorumlamada farklılaşmışlardır. Ancak mezhep kelimesinin dinsel anlamı **takip edilecek din yolu** demektir. Tarihsel gelişim içinde islamiyetin uygulanmasında ortaya çıkan farklılıklara cevap bulma çabasının bir sonucu olarak ortaya çıkmışlardır.

İslamiyetin uygulanmasında müslümanlar, önce Kur'an'da yazılı hükümlere göre hareket ederler. Eğer Kur'an'da belirtilmemişse, Peygamberin Hadislerine (sözlerine) göre karar verirler. Her ikisinde de çözümlenmeyen sorunlar içinse içtihat başvurulur. İctihat, Kur'an ve hadislerde bulunmayan bir sorunun çözümü için, İslam bilginlerinin yorumlarıdır. Peygamberin ölümünden sonra gerek daha öncesinden ele alınmayan sorunların çözümlenmesinde, gerekse de İslamın ortaya çıkan yeni sorunlar karşısında çağa uydurulmasında, **farklı İslam bilginleri birbirinden farklı yorumlarda** bulunmuşlardır. Bu da giderek İslamı ele alış ve yorumlayışta farklılıklara yol açmıştır. Böylece Sünni İslam'ın uygulamadaki farklılıklarından doğan ve kurucularının isimleriyle anılan 4 mezhep ortaya çıkmıştır. Bunlar; Hanbeli, Maliki, Hanefi ve Şafii mezhepleridir.

Mezheplerin ortaya çıkmasında bu nedenler de etkili olmakla birlikte, esas neden, **ekonomik ve siyasi çıkar çatışmalarıdır**. İslamiyetin yayılması sürecinde dayatılan egemen İslam anlayışına karşı halkların bağımsızlık temelinde tepki göstermesi sonucunda ortaya çıkmıştır. İslamiyette bu mezheplerin dışında, Sünni İslamın çoğunu

sapkın kabul ettiği 120'den fazla mezhep vardır. Özellikle İran'da ortaya çıkan Şiilik, Arap egemenliğini dayatan Sünni İslam'a karşı, İslam kılıfı altında da olsa bir bağımsızlık tepkisi olarak ortaya çıkmıştır. İslam yayıldıkça, değişik sosyal-kültürel yapılarla karşılaşmış ve sonuçta her bölgede farklı anlayış ve yorumlar, farklı mezhepler ortaya çıkmıştır. Oldukça yaygın olan bu mezheplerle Sünni mezhepler arasında derin farklılıklar vardır. Sünni mezheplerin kendi arasında da farklılıklar olmasına rağmen bunlar, uygulamada ortaya çıkan basit ayrılıklardır.

Örneğin; *“Hanefi mezhebinde namaz kılan bir erkeğin önünden eşek-domuz-kadın geçerse namaz bozulur. Maliki mezhebinde köpeğin içtiği sudan abdest alınabilir. Çünkü köpek pis sayılmaz. Şafii mezhebinde abdest aldıktan sonra erkeğin eteği bir kadının giysisine sürtünürse abdest bozulur”* vb... Bu farklılıklar, Sünnilikte kabul edilen 4 mezhebin de özünde aynı, uygulamaların ayrıntılarında ayrı olduklarını göstermektedir. Sünni mezhepleri de, özde aynı olduklarını dile getirir ve birbirlerini sahiplenirler. Asıl olarak başta **Şiilik** olmak üzere, diğer mezheplerin **sapkınlıkla nitelenmesi** önemlidir. Egemenler buna dayanarak **halkı birbirine düşmanlaştıran** bir propagandayı yıllarca yürütmüş, Sünni İslam dışındaki müslümanları, özellikle de Anadolu Aleviliğini sapkın olarak değerlendirmiştir. Alevi halkın *“mum söndü yaptığı, anabacı tanımadığı, dinsiz olduğu”* gibi spekülasyonları Sünni halk içinde yayarak halkı birbirlerine karşı kırkırtmaya çalışmışlardır. Tabii bunlar “din adına” yapılmıştır. İslamcılar, Kanlı Pazarların, Maraş'ların, Sivas'ların yaşanmasında bu kara propagandalarıyla birinci dereceden rol üstlenmişlerdir. Bu yanı sıra İslamcıların mezheplere bakışı, halkın zulüm ve sömürü düzeni karşısında mücadele birliğini sağlamasının önündeki **engellerden** biridir.

8.

Şeriat Ve Şeriatçılık Nedir?

Şeriat, Kur'an ve hadislerle belirtilen İslam dini kuralları ve hukukunun tümüdür. Başta yalnızca Kur'an ve Hadislere dayanan şeriat, daha sonraları İslam alimlerinin yorumlarıyla (içtihat) genişletilmiştir. Bir devlet dini olarak doğan İslamiyet, ahirete yönelik hükümleri dışında, inananların bu dünyadaki yaşamlarını da düzenleyecek hükümler getirmiştir. Şeriat, İslami esaslara dayalı devlet düzenini ifade etmektedir. Ama şeriate göre örgütlenen bu devletin niteliği mezhep farklılıklarına göre değiştiğinden bulanıklaşmıştır. Nasıl bir ekonomi-politika uygulayacağı, hukuk, eğitim, sağlık vb. devlet işlerini nasıl düzenleyeceği belirsizdir. Bugün şeriatı esas alan İslam ülkeleri arasında da derin farklılıklar vardır. **Şeriatçılık**, Kur'an'a ve hadislere dayalı bir **devlet düzeni kurmayı** hedefleyen bir akımdır.

Bugün düzen içi, düzen dışı, hatta silahlı mücadeleyi kullanarak farklı yollardan şeriat devletine ulaşmayı amaçladığını iddia eden birçok örgütlenme vardır. Ülkemiz açısından şeriatçılık, ancak bu düzeni tümüyle reddetmek ve ona karşı mücadeleye girişmekle anlam kazanabilir. Ülkemizde İslamcılar çoğunlukla düzenle bütünleştiğinden şeriatçılığı da yalnızca propagandanın ibaret kalmaktadır.

9.

Şeriat'ın Bir Dalı Olan İslam Hukuku (fıkıh) Nedir?

Fıkıh; *“anlayış inceliği, bilgi, birşeyi gereği gibi bilme ve birine ilimde üstün gelme”* anlamındadır. İslam hukukunun adı olarak kullanılan fıkıh “ilahi hem de beşeri işlerin ilmi”dir. Hem ibadetlerde hem de ailede, miras, mal-mülk ve sözleşmeler gibi yaşamın içindeki pek çok soruna ilişkin hükümleri içermektedir. Kurulan İslam devletinin zamanla genişlemesiyle beraber ceza hükümleri, yargı yöntemleri, devletin yönetimi ve örgütlenmesi, savaş-barış hukukunun hükümleri de yer almaya başlamıştır. Kur'an'ın Sad suresinin 26. ayetinde adli örgütlenmeye ilişkin ilk hüküm belirtilir: *“Ey Davud, biz seni yeryüzünde bir halife yaptık. O halde insanlar arasında hak ve adalet ile hükmet.”*

Yine yasamaya ilişkin ilk hüküm de Haşr suresinin 7. ayetinde açıklanır: *“Peygamberin size verdiği alın, size kendisinden yasakladığı (sakındırdığı) şeyden de uzak durun.”* Muhammed, İslam hukuku konusunda ilk kararlarını Nubuvvet (Allah'ın elçisi), riyaset (devlet başkanı) ve insanlar arasında adalet dağıtan Hakim/Hakem sıfatıyla vermiştir. Daha sonra davalara bakma işini en yakınındaki yönetici kadro olan sahabeler yaptı. Taşra valilerine de yöneticiliğin yanında yargılama (kadılık) görevi de ek olarak veriliyordu. İlk kadılar da müftüler (fetva verenler) arasından seçildi. İslam hukukunun ilk kaynağını Kur'an ve Hadis oluşturuyor. Ancak İslam hukuku, sadece İslam devletlerinin egemenliği altında yaşayan alim ve bilginlerin (müslüman, yahudi veya hristiyan vb.) etkisiyle gelişmemiştir. **Roma, Bizans ve İran hukuk sistemlerinin de etkisi** görülür. Ancak temel olan elbette Kur'an-ı Kerim'dir. Bu adeta bir tür İslam Anayasası niteliğindedir.

Tarikat sözcüğü arapça yol anlamına gelmektedir. İslamiyette “Allah’a O’nun bilgisine ulaşmanın yolu” anlamını yüklemiştir. Tasavvuf inancına göre Kur’an’da ve hadislerde, herkesin anlayabileceğinin dışında yalnızca seçilmiş, arif kişiler için derin, gizli anlamlar vardır. İctihat kapıları bir kez açıldıktan sonra, şeriattan “hakikata” yani bu dünyanın ötesindeki gerçeğe ulaşmak için izlenecek çeşitli yollar ortaya çıkmıştır. “Marifet” gösteren yetenekli ariflerin her biri böylece değişik bir yol tutmuş bu “yol”lar da ayrı tarikatların oluşmasını getirmiştir. Tarikatlar ulu, pir, şeyh, veli kabul edilen kişilerin etrafında kurulan örgütlenmelerdir. Çoğu kez mevcut düzenle çelişkileri olduğundan gizli faaliyet yürütmüşlerdir. Gizli toplantılar, zikir törenleri, tekkeler, dergahlar deşiyler aracılığıyla ve kitaplar çıkartarak düşüncelerini yaymışlardır. Tarikatlar sırlarını dışarıya vermeyen, gizlerini korumaya çalışan dışa kapalı örgütlenmelerdir. Bu nedenle bir tarikata girmek ya da çıkmak zordur.

Ülkemizde tarikatların ilk oluşumları Selçuklulara kadar uzanır. **Babailik** gibi halkın sorunlarına sahip çıkmış, **sömürücü egemenlere karşı savaşa girişmiş** olanları da vardır. **Nakşibendilik, Mevlevilik** gibi Osmanlı Padişahlarını etkileyecek ölçüde **düzenle bütünleşmiş** olanları da vardır. Günümüzde Nakşibendiler, Nurcular, Süleymancılar gibi tarikatlar devlet tarafından dönem dönem desteklenen gerici “gizli” örgütlenmelerdir.

Tarikatlar aracılığıyla kendini Şeyh, Hazret ya da alim olarak tanıtan kişilerce yoksul halkın saf dini duyguları sömürülmektedir. Bunlar asalak bir zümre olup halkın sırtından ekonomik siyasal çıkarlar elde etmekte ve bunu düzen kanallarına akıtmaktadırlar.

Tarihi gelişim içinde değerlendirildiğinde mezheplerin çıkışında olduğu gibi Tarikatlarda gelişen toplumun sorunlarına kendince çözüm aramak için bir tür İslamiyeti yorumlayış tarzıdır. Genellikle ilk çıkışlarında yoksul kesimlerin kurtuluş arayışlarına cevap oldukça belli bir gelişim gösterirler. Kitle tabanı geliştikçe tarikatların siyasal ve ekonomik etki gücü de artar. Buna bağlı olarak yönetim gücünü elinde bulunduran egemenleri de etkilerler. Ya ezilmeye ya da uzlaşılmaya çalışılan bir güç odağına dönüşürler. Tarikatlar da zamanla kendi içlerinde ayrımlara uğrarlar. Bu ayrımlarda esas olarak dayandıkları kitle tabanının sosyal farklılıkları üzerinde gelişir. Örneğin Nuru sayılan örgütlenmelerden Aczimendiler ile Fettullah Gülen çevresi farklı kesimlere seslenmeye ve bunlar arasında örgütlenmeye başlarlar. Denilebilirki, tarikatlar ezilen halk kesimlerinden koştukça kendi içlerinden de farklı örgütlenmeler çıkartmışlardır.

Anadolu tarih boyunca değişik uygarlıkların farklı inançlara sahip halkların bir arada yaşadığı bir coğrafya olmuştur. Bugün Anadolu halklarının inançları da tarihten gelen bir zenginliği ve çeşitliliği yansıtmaktadır. İslamiyet, Hristiyanlık ve Museviliğin yanında Yezidilik, Zerdüştlük gibi farklı din ve inançlar da varlığını korumaktadır. Anadolu'nun tarihindeki zenginlik dini inançlara da yansımış dinler, mezhepler birbirinden etkilenmiş, geçmişin izleriyle birlikte, toplumsal yaşamı yansıtan gelenekleriyle yoğrularak çoğu kez bu topraklara özgü biçimler almıştır.

Anadolu halklarının yüzde 90'ından fazlası müslüman, yani İslam dinindedir. Bunların büyük çoğunluğunu Sünniler, yaklaşık yüzde 30'unu da Aleviler oluşturur. Sünniler arasında en yaygın mezhep Hanefiliktir. Hanefilik daha çok şehir merkezlerinde ve Anadolu'nun iç ve batı bölgelerinde yaygındır. Kürt halkı arasında sünni inanca bağlı Şafii mezhebi çok yaygındır. Sünni inanca bağlı diğer mezhepler Malik ve Hanbeli mezhepleri ülkemizde yoktur ya da yok denecek kadar azdır.

Yine Anadolu'ya özgü bir inanç biçimi olarak Alevilik, Şiilikten farklı olarak Türk, Kürt, Arap halkları arasında yaygındır. **Alevilik egemenlere bir tepki olarak Anadolu'da gelişmiş** ve birçok kollara ayrılmıştır. Özde aynı inanca bağlı olan bu kollar yörelere göre değişik özellikler kazanmıştır. Başlıcaları; **Bektaşilik, Tahtacı, Sıraç, Çepni, Abdal, Kızıldali, Talibi, Arapkirli, Türkmen ve Kızılbaş** diye adlandırılırlar. Bunlar özellikle Sivas, Tokat, Yozgat, Nevşehir, Çorum, Amasya, K.Maraş, Erzincan, Dersim, Malatya, Elazığ ve Kayseri bölgelerinde yayılmıştır. Arap halkının çoğunlukta yaşadığı Hatay, Mersin,

Adana bölgelerinde **Arap Aleviliği** olarak da anılan **Nu-sayrılık**, Arap kökenli insanımızın inancıdır. Yine İran halkının -Safevilerin- Anadolu üzerindeki etkisinin sonucu olarak yayılan **Şilik**, **Caferilik** de varlığını koruyan inançlardır. **Hristiyanlık ve Musevilik** de Anadolu'da yaşayan Ermeni, Yahudi, Süryani gibi azınlıkların bulunduğu bölgelerde yaygındır. Genel olarak Musevilik ve Hristiyanlık İzmir, İstanbul gibi büyük şehirlerde yaşayan azınlık halklar arasında görülmektedir. Ayrıca Mardin ve civarında Ortodoks Hristiyan inancından Süryaniler ve Katolik Hristiyan inancından Asuriler bulunmaktadır.

12.

Anadolu'daki Dinsel Yapı Nasıldır?

Anadolu halkları İslamiyeti kalıp halinde kabullenmemiştir. Bir yandan **İslamiyeti kabul etmişler ama diğer yandan da kendi kültür ve geleneklerini yaşatmaya çalışmışlardır**. Arap yarımadasında ortaya çıkan İslamiyet doğal olarak giyim-kuşamından, yaşam biçimine kadar bu bölgenin kültürel özelliklerini de içinde taşımıştır. Ve İslamiyetle birlikte bu kültür de kılıç zoruyla halklara zorla kabul ettirilmeye çalışılmıştır. Anadolu halkları da bu dayatmaya tepki olarak kendi kültürlerini yaşatmaya çalışmış ve İslamı kendi kültürlerine göre biçimlendirmiştir. Örneğin İslamiyette kadınların erkeklerle bir arada bulunması, oynaması, şarkı söylemesi yasaktır. Ama bugün Anadolu halkının büyük çoğunluğu düğünlerde erkeklerle kadınların bir arada bulunmasını, omuz omuza halay çekmesini, kadının türkü söylemesini yadırgamamaktadır.

Günümüzde çarpık kapitalist ilişkilerin gelişmesiyle birlikte emperyalist yoz kozmopolit kültür halkı da etkisi altına almıştır. Alışkanlıklarda, yaşam biçimlerinde, kültüründe meydana gelen değişimlerle birlikte dine bağlılığın da zayıflamasına yol açmıştır. Yaşanan ahlaki kültürel dejenerasyonla birlikte halkın dini inanç ve değerlerinde de belli bir yozlaşma yaşanmıştır. Bu duruma tepki olarak tarikat-vakıf-dergah gibi dini temellere dayanan örgütlenmeler hızla gelişmeye başlamıştır. Özellikle 12 Eylül sonrası tarikatlar içe kapanmış katı sosyal örgütlenmeler olarak yaygınlaşmıştır. İslamiyetin ülkemiz koşullarında değişime uğramasının diğer bir nedeni, yüzyıllar boyu Müslüman, Hristiyan, Yahudi, Türk, Kürt, Laz, Çerkes, Ermeni, Rum vb. değişik inanç ve milliyetlerden halkların bir arada yaşamaları ve birbirlerinden etkilenmeleridir. Anadolu halkları İslamiyeti bir ideoloji olarak değil, daha çok **dürüstlük, namus** gibi uyulması gereken toplumsal ve ahlaki kurallar olarak benimsemiştir. Bu anlayış ve inançları farklı da olsa Alevilerle Sünnilerin, müslümanlarla hristiyanların bir arada yaşayabilmelerini mümkün kılmıştır.

13.

Alevilik Nedir? Devrimciler Alevilere Nasıl Bakarlar?

Alevilik, çıkış olarak şiilik mezhebine dayanan kendine özgü nitelikler taşıyan bir inanç akımıdır. Tarihsel olarak dördüncü halife Ali'nin entrikaları katledilmesi sonrası Ali taraftarlarınca geliştirilmiştir. Ancak esas olarak denilebilir ki, şiilik; Arapların egemenliğindeki sünni İslama bir tepki hareketi olarak doğmuş, farklı kültürlerde, farklı biçimler alarak gelişmiştir. **Egemenlerin İslam anlayışına karşı yoksulların çevresinde toplandığı bir akım özelliği göstermiştir.**

Alevilik ise köken olarak bu gelişmelere dayansada esas olarak Anadolu'da gelişen Hz. Ali'ye ve 12 imam inancına dayalı, Türkmen gelenekleriyle yoğrulmuş bir "halk İslamı", "**Anadolu İslamı**" niteliğindedir. Bu yanı sıra Anadolu aleviliği kesin hatlarla İran şiiliğinde ayrılır ve kendine has özellikler gösterir.

Anadolu'da 13 yy'dan itibaren yayılmaya başlayan Alevilik, egemenlerin resmi dini durumundaki sünnilikle sürekli çelişki halinde olmuştur. Tarih boyunca Anadolu yoksul köylüsünün, zalim Selçuklu ve Osmanlı egemenlerine karşı isyanı din kabuğuna bürünerek açığa çıkmış, birçok Alevi isyanı yaşanmıştır. Zulme ve sömürüye karşı isyancı özelliği aleviliğe ilerici nitelikler kazandırmıştır.

Devrimciler aleviliğin **isyancı** geleneğini, olumlu değerlerini, **hak ve adalet** arayışını **sahiplenirler**. İnsan emeğine saygı, paylaşım, dayanışma adalet gibi değerleri daha da geliştirerek halk arasında yaygınlaştırmaya çalışırlar. Aleviliğin hak ve adalet arayışı, zulme karşı isyan gibi temel özelliklerini olumlarlar. Bu özellikleri bağrında toplayan ve göçebe Türkmen aşiretleri arasında ve Kürt halkı arasında hızla gelişen Alevilik, **Selçuklu ve Osmanlı egemenleri** tarafından **baskı altına** alınmaya çalışılmıştır. Bu nedenle aleviler yüzlerce yıl süren ağır baskı ve

saldırılarla karşılaşmışlar ama bunlara karşı isyan ederek direnmesini de bilmişlerdir.

Osmanlı'dan aldığı katliamcı gelenek ile yıllarca Alevi halka baskı uygulayan Susurluk devleti ise özellikle son yıllarda aleviliğin dinsel özelliklerini ön plana çıkararak denetim altına almaya çalışmaktadır. Alevi halkın Kemalizme sempati duymasından yararlanarak, CHP, DSP gibi sol etiketli partiler, dernekler, vakıflar aracılığıyla MGK politikalarına yedeklemeye çalışılmaktadır. Bunun için sünni kesim için sözkonusu olan "islamcılar" gibi sözde dedeler aracılığı ile alevi halkı laiklik-şeriatçılık suni ayrımında MGK'nın kitle tabanı yapmaya çalışmaktadırlar. Ancak Alevi halkın çıkarı Maraş, Sivas, Gazi katliamlarını yaratan bu bozuk düzende değil devrimdedir.

14.

Osmanlı Devleti Nasıl Bir Din Politikası İzlemiştir?

Osmanlı Devleti ilk kurulduğu dönemlerde Türklük geleneklerine, törelere dayanan bir devlettir. Fetihlerle genişleyerek imparatorluk haline geldikçe dinin devlet üzerindeki etkisi de artmıştır. Halifeliğin 1517 Mısır Seferi sonrasında Osmanlı Padişahlarına geçmesiyle birlikte bir **din devleti** durumuna gelmiştir. İslamcıların öve öve bitiremediği konuların başında Osmanlı imparatorluğu ve onun islama yaklaşımı gelir. Oysa Osmanlı imparatorluğu da islamı egemenliğini korumak ve halkı baskı altında tutmak için bir araç olarak kullanmış ve tüm zulüm politikalarını “islamiyet adına” diyerek maskeleymiştir. Padişah ve çevresindeki egemenlerin esas olarak halkın anladığı anlamda dinle, imanla bir ilgisi olmamış, dönemin sefahat yaşamı içinde çürüyüp gitmişlerdir.

Osmanlı egemenleri katı bir şeriat anlayışını Anadolu halklarına kabul ettiremeseler de tarikatlar, medreseler, vakıflar kurdurmuş, saraya bağlı Şeyhülislam ve ulemanın fetvalarını dini egemenliğini sürdürmek için kullanmıştır. Osmanlı bozuk düzenine karşı bir tepki hareketi olarak örgütlenen kendi denetiminden çıkan, hatta isyanlar yaratan tarikat, mezhep ve inanışlara karşı sürekli baskı ve zor kullanmıştır. Farklı mezheplerden, dinlerden, milliyetlerden halkları birbirine düşürerek, **böl, parçala, yönet** politikası, uygulamışlardır.

Yavuz Sultan Selim'in İran seferi sonrasında sünni İslamı benimsemeyen her türlü zulme, sömürüye isyan eden **Alevilere karşı büyük katliamlar uygulamıştır**. Sünni halkı her türlü propagandayı kullanarak Alevi halka ve diğer azınlıklara düşmanlaştırmıştır. İslam dini ve sünni mezhebin dışındaki bütün mezhepler “**sapkın**” olarak değerlendirilmiş ve cezalandırılmıştır. Dinin gerici özünden

yararlanarak sünni halkı da denetim altında tutmuş, azgınca sömürmüş, ezmiştir.

Osmanlı, fethedilen topraklardaki farklı dinlerden halka yönelik ise açıktan fiziki zora başvurma politikası izlememiştir. Ancak müslüman olmayan halk için koyduğu ağır vergiler ve çocuklarının devşirilmesiyle halkları din değiştirmeye zorlamıştır. Ağır vergilerden ya da çocuğunu Osmanlı sarayına vermekten kurtulmak isteyenler İslamiyete geçmek zorunda kalmışlardır. Osmanlı ordusunun temelini oluşturan yeniçeri ocağı tamamıyla gayrimüslümlerden devşirilen çocuklardan kurulmuştur. Özetle söylemek gerekirse, Osmanlı İmparatorluğunun bugün pek övülen ihtişamı farklı din, mezhep ve milliyetlerden bütün halkların birbirine düşürülerek azgınca sömürülmesi, düzeni tehdit ettiği noktada da kanlı biçimde ezilmesi üzerine kurulmuştur. Tüm bu süreç boyunca din devlet tarafından sürekli denetim altında tutulmuş ve halklara karşı silah olarak kullanılmıştır.

Susurluk devletinin dini ve islamcılarını nasıl kullandığının cevabı aslında **Hizbullah Vahşetinde** açıkça görülmüştür. Devlet, başlangıcından bugüne dini daima kendi egemenliğinin temel dayanaklarından birisi olarak kullanmış, tüm politikalarını bu zemin üzerinde geliştirmiştir. Kısaca bu gelişime bakarsak;

Kemalistler cumhuriyetin kuruluş aşamasıyla birlikte devlet yönetiminde dini kullanmaya başlamışlardır. Kurtuluş Savaşı zamanında İslamcılarla birlik oluşturan Kemalistler, iktidarlarını sağlamlaştırdıktan sonra İslamcılara olan tavırlarını değiştirmişlerdir. Bu dönemde halifelik kaldırılmış, medrese, tekke ve zaviyeler kapatılarak, tarikatchilik suç sayılmış ve büyük ölçüde **din denetim altına alınmıştır**. Öte yandan dini inançları kullanarak halkı birbirine kırdırma politikası Osmanlılar'dan gelen bir gelenek olarak sürdürülmüştür. Örneğin, Şeyh Said isyanını bastırmak için Aleviler, Dersim isyanını bastırmak için Sünniler kışkırtılmış halklar birbirlerine karşı kullanılmışlardır. Kısaca Kemalistlerden itibaren devlet işine yaradığı oranda islamcılarının gelişiminin önünü açmış, çıkarlarına uygun görmediği oranda ise tasfiye etmiştir. Bu genel kural haline gelmiş bir devlet geleneğidir.

Gayrı müslim olarak görülen farklı dinlere yönelik ise denetim altında bastırma, ezme politikaları uygulanmıştır. Her ne kadar Lozan anlaşmasıyla bu kesimlerin kimi hakları netleştirilmiş olsa da, bu kesimlere yönelik daima ezici bir yaklaşım gösterilmiş ve zaman zaman katliam, yağma, talan boyutunda saldırılar düzenlenmiştir. Tarihe **6-7 Eylül olayları** olarak geçen, bizzat kontrgerilla tarafından örgütlenen provakasyon sonucunda İslamcılarla faşistler başta İstanbul olmak üzere birçok ilde **Rum ve diğer gay-**

rı-müslüm halklara saldırtılmıştır. Bu saldırılar sonucunda sadece İstanbul'da 93 kişi ölürlen, onlarca kişi yaralanmış, 73 kilise, 1 havra, 8 ayazma, 3 manastır ve binlerce ev yağma ve tahrip edilmiştir. Devlet eliyle bu tür saldırılar gerçekleştirilirken Anadolunun bir çok yöresinde müslüman ve diğer dinlerden halkımız içiçe ve kardeşçe bir yaşam sürdürmüşlerdir.

'60'lı yıllar ve '70'lerin başında ülkemizde, **devrimci mücadelenin yükselmesi karşısında devlet dini daha fazla kullanmaya başlamıştır.** Artık oligarşinin düzeni için asıl tehlike denetim altına alınmış olan İslamcılar değil, gelişen devrimci mücadeledir. Din "komünizm tehlikesine" karşı frenleyici bir kalkan olarak kullanılmıştır. Sünni halk "*komünistler din düşmanıdır*" demagojisiyle saflaştırılarak devrimcilere karşı silahlandırılmaya çalışılmıştır. Devrimci mücadelenin yükseldiği ve faşist işgallerin kırılmaya başladığı süreçte oligarşi kitle katliamlarını devreye sokmuştur. Katliam öncesinde **Sivas, Çorum, Maraş** illerinde araştırmalar yapan **CIA uzmanları** katliam için en uygun illeri saptamıştır. En uygun şehir, Alevi ve Sünni halk arasında düşmanlığın büyütüldüğü Maraş'tır. "Komünistler sinemaya bomba koydu" denilerek Sünni halk kışkırtılır. Ve kontrgerilla katliamını bu elverişli zeminde rahatça gerçekleştirir. Maraş katliamını, Çorum'daki katliam girişimi izler, ancak bu provakasyon devrimcilerin direnişi örgütlemesiyle boşa çıkartılır.

Yıllar geçer ancak devletin din ve mezhep ve milliyetler temelindeki halkları bölüp parçalama düşmanlaştırma politikası değişmez. 1995 yılında devletin kontrgerilla timleri **Gazi Mahallesi**'nde Alevi inancından halkın gidip geldiği bir kahveyi tararlar. Bir Alevi dedesi olan Halil Kaya'yı katlederler. Amaç, halkı birbirine düşmanlaştırarak **provakasyon** yaratmak, devlete yönelmiş kin ve öfkeyi başka kanallara akıtmaktır. Ancak devrimcilerin "hedef karakol" şiarıyla halkın tepkisini devlete yöneltmesiyle

oyun bozulur. Devletin provakasyonu boşa çıkartılır.

Resmi dini Sünni İslam olan Türkiye Cumhuriyeti devleti her fırsatta **laik** olduğunu söylese de bu kocaman bir yalandır. Çünkü devlet bugün farklı mezhepleri yok saymakta ve farklı mezheplerden insanları baskı altında tutmaktadır. Alevilik yakın zamana kadar yok sayılmış ve bu inançtan insanlara her türlü zulüm yapılmıştır. Bugün devletin Alevi halka yakınlaşmasının, cemevi açma imkanı tanınmasının nedeni bölücülük politikasından vazgeçmesi değildir. Alevi inancından halklarımızın devrimci mücadeleye yakınlığı ve düzenden hızlı bir kopuş yaşaması devleti bu kitleyi düzen içinde tutacak politikalar geliştirmeye zorlamaktadır. Dini ve milliyetçiliği sömürü düzeninin devamı için bir araç olarak kullanan devlet mezhep farklılıklarını kullanarak farklı mezhepten halklar arasında da düşmanlık tohumları ekmektedir. Devlet, Hanefi, Malik, Hanbeli ve Şafii mezhepleri dışındaki tüm mezhep ve inançları sapkınlık olarak değerlendirmektedir. Fazilet Partisi Başkanı Recai Kutun'ın Arap Aleviliği olan Nusayriliği "sapkın bir alevi anlayış" olarak değerlendirmesi bunun en açık ifadesidir.

16.

İslamiyetin Halk Üzerinde Olumsuz Etkileri Var mıdır?

Her din gibi İslamiyetin de, geçerli olduğu toplumsal yapıya etkileri vardır. Ancak konumuz itibari ile bu etkiler kendinden menkul değildir. Bu etkileri olumsuz anlamda derinleştiren bizzat egemen sınıflar ve onların sınıfsal çıkarlarıdır. Yoksa tarih içinde islamiyeti yorumlayarak isyan bayrağı açan çağına göre ilerici sayılabilecek hareketlerde sözkonusu olmuştur. Yine kurtuluş savaşı içinde bir çok vatansever din adamı yer almıştır.

Zulüm ve sömürülerini “İslamiyet adına” gerçekleştirdikleri iddiası egemen sınıflarıdır. Oysa egemen sınıfların kendi çıkarları için yapılan bu tür uygulamaların Anadolu halkının inancıyla bir ilgisi yoktur. Kısaca denilebilir ki egemen sınıflar islami kitleleri baskı altında tutabilecekleri bir araç olarak kullanmışlardır. Bu gerçek gözden kaçırılırsa doğru sonuçlara varılamaz.

Bilindiği gibi sabır, tevekkül, şükretmek, İslam dininde değer verilen ve erdem sayılan temel özelliklerdir. Kaza ve kader'in Allah'tan geldiği inancı da İslamın şartları arasındadır. Buna göre, **“herşey Allah'ın taktiridir”**. İşte egemen sınıflar İslamın temelleri arasında yer alan bu anlayışı kendi çıkarlarının devamı için kullanmışlardır. Öyle ki, **her türlü sömürü, zulüm, adaletsizlik, haksızlığın Allah'tan geldiği, bunun için tevekkül içinde kabul edilmesi gerektiğini** yaymışlardır. Bunlara kalsa Anadolunun işgali de, Amerikan sömürgesi olunması da, yoksullukta, haksızlık da tevekkül içinde kabul edilmelidir.

İslamın bu özelliğini binlerce yıldır kendi çıkarları için kullananlar egemen sınıflardır. Egemenler kendi düzenlerinin bekaası için adeta sömürü ve zulümün Allah'tan geldiğini vaazetmeye başlamışlardır. Bunlara göre yanlışlıklarla, haksızlıklarla kötülüklerle **mücadele etmeye ça-**

lışmak boşunadır. İsyân etmek anlamsızdır. Nasılsa herşey Allah'ın isteğine göre gelişmektedir. Oysa kendilerine has daha eşitlikçi toplumsal bir düşenceyi İslamiyetle bütünleştirerek savunular hakkında ise hemen din adına "katli vaciptir" denilerek katliam kararları çıkartılmıştır.

Rıza, Allah'ın bu iradesine boyun eğmektir. Sabır iyiliğın de kötülüğün de Allah'tan geldiğine inanarak, tüm güçlülere katlanmaktır. "**Tevekkül**", kulun yapabileceği herşeyi yaptıktan sonra kendisini koruması için Allah'a havale etmesidir. **Şükretmek,** ise Allah'ın verdikleri karşısında minnet duyması, ona teşekkür etmesidir. İslam dininin bu özellikleri egemenlerin elinde halkın yaşamını, düşünce yapısını olumsuz etkileyerek **kaderciliği geliştirmiştir.** Buna göre dünyada acı çekmenin, yokluk, yoksulluklara katlanmanın öbür dünyada ödüllendirileceği düşüncesi yaşanan **sınıf çelişkilerini yumuşatur.** Yaşanan en büyük sömürü ve katliamlar bile katlanılır hale gelir. Halk kitlelerini hareketsiz hale getirir. "Öbür dünya'da cennete gitme" vaadleriyle uyuşturur. İslamcılar insanlara en kötü koşullarda bile "şükür etmesini" öğütler. Elindekine rıza gösterir, adaletsizliğe sömürüye rağmen sabırlı olur, isyan etmezse **cennetle ödüllendirileceği** söylenir. Zaten başına gelenler Allah'ın "takdiri"dir. İnsan bu dünyada mutlu olmak için değil sınav için bulunmaktadır ve asıl mutluluğu sınavı geçerse öbür dünyada bulacaktır! Bu ve benzeri etkilerle halklar binlerce yıldır pasifize edilerek düzene yedeklenmeye çalışılmıştır. Bu durum bugünün Türkiye'sinde de bizzat devlet ve İslamcılar eliyle sürdürülmektedir.

Diyanet İşleri Başkanlığı, Burjuva Demokratik bir devlet yapısı oluşturmayı hedefleyen Kemalistler tarafından laikliğin gereği olarak kurulmuştur. Feodal yapıyı tasfiye edemeyen Kemalistler, doğal olarak dinin politika üzerindeki etkisini kırmada da başarılı olamamıştır. Buna rağmen Diyanet İşleri Başkanlığı aracılığıyla kurumlaşarak, dini denetimleri altına almayı ve düzenlerine yönelik etkisini mümkün olduğunca kırmayı hedeflemişlerdir.

Yeni-sömürgecilik ilişkileri ile birlikte Diyanet İşleri Başkanlığı, oligarşinin dini kendi çıkarları doğrultusunda kullanmasına hizmet etmeye başlamıştır. Devletin politikalarına onay vermiştir. Denetim dışı, düzene muhalif İslamcı akımların gelişmesinin önünde engel olmuştur. Devletin politikaları doğrultusunda din adamı yetiştirme işlevi üstlenmiştir. “Bağımsız” görüntüsüyle **laik-demokratik devlet imajı** yaratılmasına hizmet etmiştir...

Oligarşinin temsilcileri Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bağımsız bir kurum olduğunu her fırsatta dile getirse de, gerçek bunun tam tersidir. Osmanlı'da sultanın istek ve emirleri doğrultusunda fetvalar veren Şeyhülislam'ın işlevi ne ise Diyanet İşleri Başkanlığı'nın işlevi de odur.

Diyanet İşleri Başkanlığı, **MGK'nın** ekonomik ve siyasi açıdan güçlenen **İslami kesime** yönelik **operasyonlarına destek vermiş**, Truva Atı rolü üstlenmiştir. Oligarşinin çıkarları doğrultusunda, halka yönelik saldırı ve katliamların onaylanmasından güzellik salonlarının din adına olumlanmasına kadar geniş bir yelpazedeki her konuda yayınladığı fetvalarla MGK politikalarının açık savunucusu olmuştur.

Diyanet İşleri Başkanlığı, devletin dini denetimine alma operasyonlarının temel aracıdır. Özellikle dinle, halkın

inançlarıyla ilgili her türlü faaliyetin Diyanet İşleri Başkanlığı denetiminde toplanarak merkezileştirilmesi, oligarşinin din konusunda son süreçte uyguladığı başlıca politikadır. Cami yapımlarının düzenlenmesi ve Diyanet İşleri Başkanlığı'nın denetimine verilmesi; imamların Diyanet İşleri Başkanlığı'nca atanması ve atanmış olanların eğitimden geçirilmesi; Ezanın belli merkezlerde, belli camilerde ve kasetten okutulması; **Merkezi Vaaz Sistemi**; Vakıfların denetim altına alınması, hep bu politika doğrultusunda atılan adımlardır. Yani Diyanet İşleri Başkanlığı, bağımsız, halka hizmet veren bir kurum değil, aksine, faşist devletin halk düşmanı kurumlarından biridir.

Diyanet İşleri Başkanlığı herhangi bir konu hakkında yaptığı açıklamalar İslam'a Kur'an'a göre değil, MGK'ya göre şekillenmektedir.

Dincilik (İslamcılık) kavramını kısaca dini (ülkemizde İslamı) bir ideoloji haline getirmek, ekonomik, sosyal, siyasal tüm politikaları dini esaslara dayandırmak olarak ifade edebiliriz. Ya da pratikteki görünümüne göre, dini, ekonomik ve siyasal çıkarlar için araç olarak kullanmak diye de tanımlayabiliriz.

Ülkemizde dinciliğin gelişimi Osmanlı Dönemine dayanır. Ancak 1923’te Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulması ve sonrasında halifeliğin kaldırılması, medrese, tekke ve zaviyelerin kapatılması ile bu kesimlerin etkinliği önemli ölçüde kırılmıştır. 1950’den sonra DP iktidarı döneminde Menderes’in de teşvikiyle tekrar palazlanmaya başlayan dinci kesimlere, 1961 27 Mayıs hareketiyle gözdağı verilse de, bu gelişmelerini engellememiştir.

1969 yılında Erbakan’ın Milli Nizam Partisi’ni kurmasına Nakşibendi Tarikatı lideri M.Zahid Kotku’nun destek vermesi, dinciliğin siyasi arenada daha örgütlü bir güce dönüşmesini sağlamıştır. 1971 cuntasıyla kapatılan Milli Nizam Partisi’nin (MNP) yerine Milli Selamet Partisi’nin (MSP) kurulması da cuntanın izni ve icazetiyle gerçekleşmiştir. Devrimci mücadelenin gelişimini engellemek için dinci örgütlenmeleri kullanmaktan başka çare göremeyen cunta şefleri Erbakan’ı ülkeye çağırmışlar yeni bir parti kurması için anlaşmışlardır. 1980 cuntası ile MSP kapatılmış ancak dinci kesimlere yönelik ciddi bir baskı uygulanmamıştır. Tam tersine cunta döneminde ve sonrasında dinci örgütlenmeler bir çığ gibi çoğalmış, İmam Hatip Liselerinin kuran kurslarının sayıları hızla artmıştır.

12 Eylül sonrası dinci örgütlenmelerin böyle hızla gelişmesi tesadüfi değildir. **Devrimci mücadelenin önünü almak**, halktaki direniş potansiyelini bir daha canlanmama-

casına yocketmek isteyen cunta dizginsiz bir terör estirmiştir. Ama halkların direnme dinamiklerinin yalnızca baskı ve terörle yokedilemeyeceğinin de farkındadır.

Halkın düzen içi kanallara çekilmesi, uyuşturulması için en uygun yöntem olarak dinci örgütlenmeler geliştirildi. Tarikatlar devlet eliyle desteklenerek güçlendirildi. Dinci örgütlenmelerin halkın devrimci mücadeleye yönelmesinin önünde bir barikat oluşturmaları hedefleniyordu. Ne yapıp edip halkın devrimci mücadeleye katılımını engellenmeliydi. Halkın büyük bölümü emperyalizmin yoz kültürüyle çürütülmeli, çürümeyenler dinle uyuşturulmalı, iradeleri teslim alınmalıydı.

Devrimci mücadelenin karşısında bir barikat olarak geliştirilen İslamcılardan yeri geldiğinde **vurucu güç** olarak yararlanıldı. Aralarındaki en bağınaz kişi ve örgütlenmeler seçilerek devrimcilere aktif olarak saldıracak yapılanmalar kuruldu, silahlandırıldı ve eğitildi. Devlet tarafından eğitimden geçirilerek kontralaştırılan bu kesimler yeri geldiğinde **“islam adına” katliam** yapması için sokaklara salındılar. İşte bu aynı zamanda Hizbullah vb.lerinin gerçeğidir. Son kullanma tarihi gelince, ihtiyaçları kalmayınca da çöpe atıldılar. Yeri gelince tekrar çöpten çıkarıp parlatıp kullanacakları ise kesindir.

Ülkemizdeki tarikatların hemen hepsi devletle içli dışlıdır. Devlet desteğinde ekonomik ve siyasal anlamda güçlenmişlerdir. Birçok tarikat düzen partilerinin içinde yer almış ya da belli partileri desteklemişlerdir. Öyle ki giderek güçlenen tarikatlar hangi partilerin iktidara geleceğini belirler hale gelmişlerdir. ANAP'ı, DYP'yi, Fazilet Partisi'ni; çıkarına hangisi hizmet ediyorsa o **partileri destekleyen** oy veren tarikatlar mevcuttur. Gerek düzen partileri gerekse de tarikatlar bu ilişkiden memnundur. Her iki kesim de çıkarları çerçevesinde böylesi bir ilişkiden beklentilerini karşılarlar. Bu nedenle tarikatlar düzen partilerince her dönem bir **oy deposu** olarak görülmüş ve kullanılmışlardır. Yine Susurluk devleti yoksul kesimleri denetim altında tutmak için bu tarikatların önünü açmıştır. Halka söyleyecek yeni bir sözü ve yüzü olmayan egemenler, kitlelerin tepkisini bu yolla nötralize etmeye çalışmışlardır. Bunun içinde ülkemizde hiç bir zaman tarikat gerçeği sona ermemiştir.

Kitleler içinse tarikatlar adeta bir kurtuluş umudu ve alternatif gibi sunulur. Günlük yaşamın maişet derdi altında ezilen kitleler kurtuluşu tarikatların mistik dünyasında bulmaya itilirler. Bu dünyada gün yüzü gösterilmeye kitleler, “öbür dünyanın güzellikleri” ile avutulur, bir an için bile olsa sorunlarından sıkıntularından kurtuldukları yanılsaması yaratılır. Bu yanılsama dünyası içinde Müslüm Gündüz, Ali Kalkancı, Cüppeli-cüppesiz Ahmet hocalar gibi sahtekarlar yoksul insanların duygularını istismar ederek günlerini gün ederler. Üzerinden yoksulluğun onca baskısı olan kitleler bir de bu sahtekarların yükünü çekmek zorunda kalırlar. Tabii tüm bunlar “din adına” yaptırılır. İşte bu dinin afyona dönüştüğü andır ve devlet bundan memnundur. Çünkü hiç bir baskı ve politika kitleleri bu denli fasifize edemez. Böyle olduğu içindir ki, devlet her daim tarikatların önünü açmıştır.

1980 sonrası dinci kesim hızlı bir gelişim içine girmiştir. Özellikle devletin merkezi politikalarının da bu temelde şekillenmesi dinci kesimlerin faaliyetlerini rahatça sürdürebilmeleri için uygun zemin yaratmıştır. Dinci kesimlerin etkinliğini anlamak için ülkemizdeki tarikatların sayısına ve siyasetteki etkinliklerine bakmak yeterlidir.

Bu tarikatlardan **Konseyciler** (Kırkincılar) **12 Eylül faşist cuntasını desteklemiştir**. Kadiri tarikatı lideri Haydar Baş Çiller'e danışmanlık yapmıştır. Nurcular Demirel'e destek vermişlerdir. Yine Işıkçılar tarikatının lideri Enver Ören'in (İhlas Holding Patronu) her dönem iktidara yakın olduğu, 12 Eylül'den sonra holdingleştigi bilinmektedir. Son yıllarda giderek etkinliklerini arttıran **Fethullahçılar** dinler arası diyalog elçiliğine soyunmuşlardır. Süleymanlılar ANAP'a yakınlıkları ile tanınmaktadırlar. Bu tarikatların desteklediği partilerin oy oranlarında önemli artışlar olduğu da ifade edilmektedir.

Refahiyol döneminde Erbakan'ın 50 kadar tarikat lideriyle Başbakanlık konutunda görüşmesi tarikat devlet ilişkisini tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. Görüşmenin konusu ekonomik çıkarlar ve düzen nimetlerinden daha fazla yararlanma temelinde seçimlerde desteklerini alabilme pazarlığıdır. Bugün bu tür görüşmelerin eleştiriliyor olmasının samimi bir yanı yoktur. Zira Erbakan'ın açık açık yaptığını tüm düzen partileri ve ordu kapalı kapılar ardında yapmaktadır.

Örneğin **12 Eylül Cuntası tarikatlardan gizli görüşmelerle destek istemiştir**. Bu amaçla ordu görevlendirdiği kişiler aracılığı ile tarikat liderleri ile görüşmeler yapmıştır. Bu desteği verenler palazlandırılırken vermek istemeyenler tehdit edilerek yola getirilmişlerdir.

Nurcuların bir kolunu oluşturan Yeni Asyacılar lideri Mehmet Kutlular, 12 Eylül cuntasının kendileriyle nasıl ilişkiye geçtiğini açıklayarak söylediklerimizi somutlamıştır. Ama bu tek bir örnek değildir. Ordu ve devletin her zaman tarikatlarla dirsek teması sürmüştür.

Bilindiği gibi, **tarikatlarda** özellikle **yoksul halk** kesimleri içinde **kırsal bölgelerde, gecekonduarda** örgütlenmektedir. Yani halkın cehaletinin en koyu olduğu, yoksulluğun, çaresizliğin en yoğun yaşandığı yerlerde örgütlenmişlerdir. Bu yerler aslında devrimci mücadelenin potansiyeli durumundadırlar. İşte bu bütünleşmeyi engellemek isteyen devlet tarafından devrimci mücadeleye karşı tarikatlar desteklenmiş, yurtlar, vakıflar, okullar, dersaneler, dernekler aracılığıyla örgütlenmelerinin önü açılmıştır.

Dinin halk kitleleri üzerindeki uyuşturucu etkisi özellikle tarikatlarda çok daha açık görülebilmektedir. Kendi içinde kapalı bir yapı oluşturarak emekçileri iliklerine kadar sömüren, insanlıktan çıkaran bin küsur yıl öncesindeki gibi yaşamayı öğütleyen Aczimendiler gibilerinin ah-laksız çirkef yüzleri günümüzde iyice açığa çıkmıştır.

Gericilikle Dindarlık, Dindarlıkla İslamcılık-Şeriatçılık Aynı Şeyler Midir?

Gericilik, toplumsal gelişmenin önaçıcısı olan emekçilerin mücadelesinin önünde, ister ideolojik, isterse fiili olarak engel durumunda olmak demektir. Diğer bir deyişle, birey, dini ibadetini yerine getirmenin ötesine geçip, dini ideoloji çerçevesinde oluşturulan herhangi bir türden örgütlenme içerisinde yer alıp, gerek ideolojik, gerekse fiili olarak emekçilerin çıkarlarının karşısında yer alıyorsa o kişi, örgüt veya örgütlenme gericidir. Bu yanıyla ülkemizdeki islamcılar gericidir.

Yok, eğer, böylesi bir pratik faaliyet içerisinde değil de, kendisi de halktan birisi olarak inancının gereklerini, dini ibadetlerini yerine getiriyorsa, o kişiyi dindar olarak tanımlayabiliriz. Bu yanıyla **dindarlık tek başına gericilik anlamına gelmez**. Devrimcilerin de böyle bir bakış açısı yoktur.

İslamcılık, dindarlıktan farklı olarak, İslamı ideolojik olarak benimseyip, o ideolojinin egemen olduğu yönetim anlayışının iktidar olması için faaliyet yürütmektir. Bu faaliyeti yürüten kişi ise, o, İslamcıdır. Sözkonusu faaliyeti yürüten örgütlenme ise, o da, İslamcı, şeriatçı bir örgüttür...

Şeriatçılık ise, İslam ideolojisinin ifadesi olan Kur'an'a göre yaşamının ötesinde, Kur'an'ı aynı zamanda bir hukuk ve ceza yasası olarak kabul etmektir. Daha da ötesi sıklıkla işittiğimiz tanımlamasıyla, şeriat yasalarını pratikte uygulamak veya uygulanacağı sistem için mücadele etmektir. Tüm İslamcılar nihai hedef olarak şeriatı temel aldıklarını söyleselerde aralarında farklar vardır. Kimileri düzeniçi olup, tamamen düzenle uzlaşmışlardır. Bunlar yaygın olarak örgütlenmekle birlikte **devlete muhalif bir özellik göstermezler**. Kimileri ise düzenle uzlaşma içinde

olsalar da, **devlete sızıp** kurumlarını ele geçirerek veya başka barışçıl yollarla iktidar olmak için mücadele ederler. Kimileri ise şeriat düzenini kurmak için kendilerine has bir mücadeleyle iktidarı almaya çalıştıklarını söylerler.

Bu grupların tabanını oluşturan dindar kesimlerin tümüne gerici diye yaklaşmak doğru değildir. Devletin yapmak istediği halkı din temelinde bölmek ve kutuplaştırmaktır. Laiklik-Şeriat tartışması buna hizmet etmiştir. Veya Hizbullah operasyonu ile yaratılan kutuplaşma genel olarak halkın birliğini yoketmeye yönelmektedir. Devrimciler ise halk arasındaki suni ayırım noktalarını değil, mücadele için halkın birliğini sağlamayı temel alırlar. Çünkü halkı bölenler halk düşmanlarıdır veya politikaları onlara hizmet eder.

Sonuç olarak devrimciler açısından **her camiye giden, her türbanlı, her sakallı “İslamcı-Şeriatçı” değildir.** Dindar birçok insan kendi inanç ve ibadetleriyle birlikte hak ve özgürlükler mücadelesinde yer alabilirler ve almaktadırlar da.

Ancak bu konuda bizzat devlet ve islamcılar çeşitli demogojiler üretmişlerdir. Bunlara göre devrimcilik sadece “kafirlerin” işidir. Oysa bu yalandır. Çünkü devrimciler, içinden çıkıp geldikleri halkı örgütleyerek halk iktidarını kurmak istemektedirler. Bu nedenle halk içindeki değişik dinlerden dindarları da örgütleyerek saflarını büyütürler. Çünkü devrimcilik açısından belirleyici olan samimi biçimde müslüman olup olmamak değil, emperyalizme ve faşizme karşı samimi olarak mücadele etmektir.

Öncelikle İslamcılarını ikiye ayırmak gerekmektedir.

Birincisi; Refah Partisi gibi düzen partileri ve kurumlarını içinde örgütlenenler.

İkincisi; düzene “cepheden” tavır alanlar.

Birinci gruptakiler, düzenin tüm nimetlerinden yararlanan, halkın dini duygularını kendi ekonomik ve siyasi çıkarlarını büyütme amacıyla istismar eden Fethullah Gülen, Yeni Nesilciler, Yeni Asyacılar, Süleymanlılar, Işıkçıları (İhlas Holding)... gibi tarikat ve cemaatlardır. Esas olarak bu düzeni değiştirmek, şeriat esaslarına göre bir İslam Devleti kurmak gibi bir amaçları yoktur. Emperyalizme karşı olmadıkları gibi, onunla işbirliğine de girmişlerdir. İslamcılığı ekonomik ve siyasi güçlerini arttırmada bir araç olarak kullanmaktadırlar. “Adil düzen” gibi sloganlaştırdıkları söylemleri de bu amaçlarına hizmet eden demagogilerdir.

İkinci grupta yer alanlar ise; ümmetçiliği temel alan, şeriat kanunlarına göre yönetilen bir İslam devleti kurmak istediklerini iddia etmektedirler. Bu grup içinde yer alan İslamcılarını da iki gruba ayırmak gerekmektedir.

Birincisi; bu düzene karşı olup, değiştirmek için düzenin tüm kurumlarında etkinlik kurmaya çalışan, devleti “içten” yıkıp, şeriata dayalı bir İslam devleti kurmak isteyenlerdir. **Düzen partileri ve ordunun bu kesimleri kendi politikaları doğrultusunda kullanmaları** ve bunun için desteklemeleri nedeniyle düzen içi kalmayı tercih etmişlerdir. Bu durum, devleti hile ile ele geçirme düşüncelerini geliştirmiş ve teorileştirmelerine neden olmuştur. Bu da, düzene karşı radikal bir mücadeleye girişmemelerini getirmiştir.

İkincisi ise, bu düzeni silahlı mücadele ile yıkıp, iktida-

rı ele geçirmek isteyenlerdir. Bu örgütlere İBDA-C, İslami Hareket vb. örnektir. Örneğin Hizbullah açıklamalarında bu düzene, zulme karşıymış gibi gözükmek istemekte, ama devletin örgütlediği, güçlendirdiği, kullandığı ve silahlandırdığı bir örgütlenme haline gelmiştir. İBDA-C ise her ne kadar düzen karşıtı olduğunu söylese de bugüne kadar devlete karşı tek bir eylemine rastlanmamıştır.

Çok geniş bir yelpazede farklı renklerde, farklı tonlarda yer alan İslamcılar, tutarsız ideolojik yapıları nedeniyle sürekli savrulmalar yaşamaktadırlar. Bu kesimler genel olarak tebliğ aşamasında olduklarını söylemektedirler. Yani İslamı yaymak için kitlelere yazı, faaliyet, söz vb. gibi çalışmalarla tebliğde bulunmakta olduğu iddiasındadırlar. Daha sonra tebliğ aşaması bitecek ve cihad başlayacaktır. Bunların yorumlanmasında hepsinin söyledikleri farklı olsa da özü budur. Oysa tüm faaliyetleri ideolojik veya fiziki olarak devlet denetimindedir. Çünkü yürüttükleri bu “tebliğ” faaliyetleri sonuçta devletin işine yaramaktadır.

İslamcılar Propagandalarını Ne Üzerine Ve Nasıl Yaparlar?

Propaganda biçimleri düzen karşısındaki konumlarına ve kullandıkları araçlara göre değişmekle birlikte, hemen hepsinin propagandaları sömürü ve zulümün varlığı, yoksulluk, anti-laiklik ve İslam Devlet kurulması üzerine şekillenmiştir. Emperyalizm ve onun işbirlikçisi Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin sömürücü, baskıcı yüzünü kullanırlar. Bu düzenin dinsizlerin düzeni olduğunun ve tüm ahlaksızlıkların, kötülüklerin kaynağı olduğunun propagandasını yaparlar. İşte bu noktada, “şeriatın kanunlarına düşman olan” bu düzenin yerine ümmetçiliğe dayanan bir İslam devleti kurulması gerektiğini söyleyerek “cihad” çağrıları yaparlar. Ama bunlar laf-ı güzaftır.

Amerikan gemilerini protesto ederek ülkemizin Amerikalıların genelevine çevrilmesini protesto eden devrimcilere saldıranlar yine bizzat bu sözde mücahitler olmuştur.

Bu sözde mücahitler Kimi zamanda propagandalarında devrimcilerin kullandığı sloganları kullanırlar. Örneğin, en belirgin olanlarından birisi, **anti-emperyalist** slogan ve söylemlerdir. **Emperyalizme ve siyonizme karşı olduklarını söylerler.** Ancak, kimi gelişmelerin karşısında İsrail bayrağı yakmanın dışında anti-emperyalist hiçbir eylemlerini göremezsiniz. ABD emperyalizmi “din kardeşleri” Irak halkını İncirlik üssünden kalkan savaş uçaklarıyla bombalarken seslerini dahi çıkarmazlar. İsrail siyonizmi Filistin halkına kurşun yağdırırken hiçbir tepki göstermezler.

Bir diğer örnek ise, **sömürü ve zulme karşı** oldukları iddiasıdır. Halkın adalet istemine “adil düzen” sloganıyla cevap verirler. Oysa, “Batı hayranı” dedikleri düzen partileri halka karşı her türlü baskı ve terörü uygularken, direnen emekçilerin yanında yer almazlar. Düzenin çıkar-

maya çalıştığı grevsiz-toplu sözleşmesiz memur sendika yasasına karşı direnen memurların yanında değil karşısında yer alırlar.

İslamcılar, propaganda yöntemleri olarak da devrimcilerin kullandıkları yöntemleri kullanırlar. Örneğin RP özellikle seçim dönemlerinde sokak sokak, ev ev dolaşarak propaganda ve örgütlenme çalışmaları yürütmüştür. Ancak, bunda da bildik ikiyüzlü **takıyyeci** politikalarına başvururlar. Halkın yoksulluğunu kullanarak boş ve yalan vaatlerde bulunurlar. Örneğin, kendilerine oy verdiklerinde refah getirecekleri, ücretleri arttıracakları, zam yapmayacakları, enflasyonu düşürecekleri...vb... yalanlarını sıralarlar. “Hediye”, “promosyon” adı altında kelimenin tam anlamıyla rüşvet dağıtırlar. Bu öyle bir hal alır ki, örneğin ayakkabı dağıtıyorlarsa sadece birini verirler, çiftini seçimleri kazandıklarında dağıtacaklarını söylerler.

Sonuç olarak islamcılar propagandalarını sömürü ve zulme karşı memnuniyetsiz olan kitlelerin daha iyi bir yaşam arayışı üzerine oturturlar. Ve bunun demogojisini yaparlar. Bu tam bir sahtekarlıktır çünkü kendileri bu düzene göbekten bağlıdırlar.

İslamcuların “Batıcılığa” Karşı Çıkmalarının Anlamı Nedir?

İslamcuların “Batıcılık” tanımlamalarının kökeni Osmanlı İmparatorluğunun gerileme dönemlerine dayanmaktadır. Bu süreç, Avrupa’da burjuva demokratik devrimlerin tamamlandığı, ruhban (dini) sınıfının ekonomik ve siyasi bir güç olmaktan çıkarıldığı, teknik ve bilimsel gelişmelerin hız kazandığı bir süreçtir. Avrupa’daki bu gelişim, Osmanlı İmparatorluğu’nu da etkilemekte, feodal yapının çözülmesini zorlamaktadır. Bu süreçte Avrupa’da yaşanan bir diğer gelişme ise, burjuvazi eliyle dinin yozlaştırılması, ahlaki dejenerasyonun artmasıdır. Osmanlı kendi saltanatını koruyabilmek için Avrupa’daki gelişmelere karşı direnmiş, Avrupa kapitalizmini “şeytani bir düzen” olarak ilan etmiştir. Onun icatlarını da (matbaa, otomobil vb.) şeytan icadı olarak gösterip, ülkeye girmesini engellemek için “kullanılması caiz değildir” şeklinde fetvalar yayınlamıştır. Ancak Osmanlı, Avrupa kapitalizminin etkisinden kurtulamamış, aksine giderek herşeyiyle denetimine girmiştir.

Dincilerin korktuğu ve istemediği ise, Kemalist iktidarla başlarına gelmiştir. Kemalizm; halifeliği kaldırıp, tekke ve zaviyeleri kapatarak dinci kesimin devlet üzerindeki etkisini büyük ölçüde kırmıştır. “Milli burjuva” yaratmayı hedefleyen Kemalizmin bu yönelimi İslami kesimlerin ekonomik ve siyasi gücünü de kırmıştır. Buna karşı direnen İslami kesimler, bu süreci, Avrupa kapitalizminin ruhban sınıfını tasfiye etmesine benzeterek, Kemalizmi “Batıcılıkla” suçlamışlardır. Bugün İslamcuların, kapitalizmi temsil eden kesimleri Batıcılıkla suçlamalarının tarihsel temelleri bu gelişmelere dayanmaktadır. Yani **Batıcılığı emperyalizmle özdeşleştirmektedirler. Oysa İslamcılar, emperyalizme karşı değildir.** Karşı çıktıkları burjuvazinin

dine yönelmesidir. Yoksa batı dedikleri emperyalizmle bir alıp veremedikleri yoktur.

Varsa pratiği nedir?

Böyle bir pratikleri yoktur ve hiç de olmamıştır.

Batıcı veya Batıcılık tanımlamasını kullanmalarının tek nedeni; işbirlikçi tekelci burjuvaziyle giriştikleri, sömürüden daha fazla pay kapma savaşında kendi çıkarları için halka yönelik propaganda malzemesi olarak kullanmaktır. “Kemalist Laik Düzen” olarak adlandırdıkları bu düzeni “Batıcılık”la suçlayarak, bir taşla birkaç kuş vurmaya çalışmaktadırlar. Birincisi; bu düzene karşı oldukları demagogisini yapmaları, ikincisi; bu düzenin sahiplerinin dinsiz olduğu propagandasını yapmaları ve üçüncüsü; emperyalizme karşı olduklarını göstermeye çalışmalarıdır. Batıcılık üzerinden yaptığı propagandalara rağmen Refah Partisi’nden Fazilet Partisi’ne, emperyalizmle uyumlu bir politika izlemiştir. Hatta Refah Partisi iktidarını onaylatılmak için emperyalizme teminatlar vermiş ve onay almıştır. Avrupa Birliği’ne, Gümrük Birliği’ne karşı olmadıklarını defalarca açıklamışlar, dahası İsrail ile yapılan anlaşmaların altında bizzat onların imzası vardır.

İslamcıların Emperyalizm Karşısındaki Tavrıları Nasıldır?

İslami anlayışların emperyalizm karşısındaki tavrılarını düzenle, yani ülkelerindeki iktidarla olan ilişkileri belirlemektedir. Ancak hemen belirtelim ki, tüm İslam ülkeleri ve İslami örgütlerin emperyalizm karşısındaki tavrılarını belirleyen kendi çıkarlarıdır.

Kuşkusuz sınıfsal ve ulusal çıkarlara dayanmayışı onların kaypaklığının da temeli olmaktadır. Bu ne demektir? Bu, bugün çıkarları emperyalizmin çıkarları ile çakışıyor sa veya emperyalizmin baskı, terör ve “gücü” karşısında kendisini güçsüz hissediyorsa, **emperyalizmin karşısında yer almayacak** demektir. Ya da, emperyalizmi kendisi için ciddi bir tehdit olarak görüyor, emperyalizmin kendisini yok edeceğini düşünüyorsa emperyalizmin karşısında yer alacak demektir. Görüldüğü gibi her iki durumda da net bir tavır alışı sözkonusu değildir.

Kısacası, devrimciler gibi emperyalizme karşı net tavır alabilmeleri söz konusu olamaz. Çünkü İslamcıların anlayışı da, emperyalizm gibi kendi çıkarları üzerine kurulmuştur. Bu temel ortak özellik, İslamcılarla emperyalistleri ya da işbirlikçi iktidarları yanyana getirebildiği gibi, karşı karşıya da getirebilmektedir. Bunun belirleyeni de, çelişkilerin yoğunlaşım azalması olmaktadır.

Ülkemizde ise islamcı kesimler söylemde anti-emperyalist vurgular yapsalar da esas olarak **emperyalizme karşı değillerdir**. Ancak bu durumu açıkça dile getirmeselerde pratikleri yüzlerindeki maskeyi düşürmektedir. Çoğu kez vaaz ve yazılarına bakıldığında Amerika “büyük şeytan”, “küfrün kaynağı”, “zalim” vb. olarak nitelense bile bunlar sadece propaganda olarak yapılmaktadır. Ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginlikleri emperyalizme peşkeş çekilirken, değerlerimizin-geleneklerimizin içi boşaltılır-

ken bunların kılı bile kıpırdamamış, aksine emperyalizme karşı mücadele eden devrimcilere saldırmışlardır.

Kaldı ki eğer emperyalizme karşı bir söylem tutturmazlarsa seslendikleri tabanı ikna edici olmazlar. Çünkü kitleler için emperyalizmin nasıl bir zorba olduğu şu veya bu şekilde görülmektedir. Bu durumda emperyalizme karşı olmadan, bu tür söylemler kullanmadan o kitle içinde örgütlenemezler. İşte bu ihtiyaçtır ki, ülkemizdeki islamcılar anti-emperyalist söylemler kullanmaktadırlar. Ancak ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz der halkımız, bunların ki de o hesaptır, laftır.

Hayır, İslamcılar sömürüye karşı **değildir**. Çünkü, İslamcıların öngördüğü ekonomik sistem de emek sömürüsü üzerine kuruludur ve özel mülkiyet en vahşi hali ile geçerlidir. “*Rızkın onda dokuzu ticarettir*” sözüyle teşvik edilen ticaret, bu yanıyla esas olarak emek sömürüsüne dayanmaktadır. Bu yanıyla **kapitalist ekonomiden öz olarak hiçbir farkı yoktur**. Tüm farklılıklar biçimseldir. Örneğin kapitalizmde **faiz** üzerine işleyen bankacılık sistemine karşılık, İslami ekonomide “kar payı” üzerine işleyen “faizsiz finans” sistemiyle bu alanda sömürüden pay alma yarışına katılmışlardır..

İslamcılar sömürüye karşı olmamakla da kalmaz, emekçilerin her türlü sosyal, siyasal haklarını ortadan kaldırarak daha azgınca sömürülmesinin önünü açarlar. Ümmetçiliğe dayanarak emekçilerin “din kardeşleri” patronlar tarafından köle gibi çalıştırılmalarının koşullarını yaratır. Tüm bunlarla birlikte yine halkın dini duygularını istismar ederek topladıkları paralarla holdingleşip karlarına kar katmışlardır. Bu **vurgunculuktur**. Son dönemde bir kısmı kamuoyuna yansıdığı gibi islamcılar halkın dini duygularını sömürerek çok miktarda vurgunlar, yolsuzluklar gerçekleştirmişlerdir. Kimi zaman bu sahtekarlıklarını örtmek için sözde “hayır kurumları” ile yoksul halka yardımcı oldukları görüntüsü yaratmaya çalışırlar. Ama bu yardımlar yoksulluğu ortadan kaldırmak için değil, kendilerinin ne kadar şefkatli olduklarını göstermek içindir. Oysa bir tas çorba, belki bir çift ayakkabı verilen yoksullar yine yoksul olarak kalmaya devam etmektedir. Kısaca islamcılar sömürü düzenine karşı olmayıp bizzat bu düzenin kaymağını yemekteler.

İslami sermaye tanımı, küçük ve orta ölçekli işletme sahibi İslami kesimlerin iktidardan daha fazla pay alabilmek için ekonomik güçlerini birleştirerek oluşturdukları sermaye için kullanılmaktadır. Bu işletme sahipleri çoğu kez **tarikat ve cemaatlerde örgütlenmiş, hatta temsilcisi durumundaki kişilerdir**. Sermaye birikimlerini, aynı zamanda müşterileri olan mürid, taraftar ve sempatanları ile İslama inanmış emekçi kesimlerin küçük mevduatlarını toplayarak elde etmektedirler. Yurtiçinde ve yurtdışında kurdukları özel şirketler ve finans kurumları aracılığıyla kar payı esasına göre topladıkları bu mevduatları, sermaye olarak İslami kesimlere aktararak büyük ölçekli işletmeler kurmaktadır. **Kombassan, Yimpaş, İhlas** gibi holdinglerin kuruluşları böyle olmuştur. Yani emekçi kesimlerden topladıkları paralarla, yine emekçileri sömürmektedirler.

Bu kesim, iktidarı zor yoluyla değil, devlet içindeki siyasal güçlerini arttırarak ele geçirmeyi hedeflemektedir. Ve **siyasi güç olmanın ekonomik güç olmaktan geçtiğini** (ve siyasi gücün ekonomik gücü büyötmeye hizmet ettiğini) çok iyi bilmektedirler. Bir kısmı Müstakil Sanayici ve İşadamları Derneği (**MÜSİAD**), bir kısmı da İş Hayatı Danışma Derneği (**İŞHAD**) çatısı altında birleşmişlerdir. Henüz yeni kurulan MÜSİAD'a göre daha yaygın örgütlenmeyi amaç edindiği ve TOBB'a alternatif olacağı açıklanan Anadolu Aslanları Derneği'nde (**ASKON**), İslami kesimin oligarşi içi çatışmalarda yer alacak örgütlenmelerindedir.

Büyük bir çoğunluğu RP içerisinde faaliyet yürötmekle birlikte, DYP, ANAP ve BBP içerisinde de siyasal olarak faaliyet yürötmekte veya bu partilere destek vermektedir.

ler. “Milli Görüş” gibi adlar altında emperyalizme ve kapitalizme dayanmayan milli bir ekonomi yaratmak istediklerini, ekonominin İslami esaslara göre şekillendirilmesini amaçladıklarını söylemektedirler. Ekonomik güçlerini arttırmak için yaptıkları propagandalardan birisi de budur. İslamcıların ekonomik güçleri arttırmak için kullandıkları temel araçlardan biri ve en etkili “**kar payı**” uygulamasıdır.

Kar payı, İslami kesimlerin sermaye birikimi elde etmek için kullandığı bir sistemdir. Bunu faizsiz finans kurumları ile çoğunluğunu yurtdışında kaçak olarak kurdukları özel şirketler yoluyla gerçekleştirmektedirler. Bu sistem, toplanan sermaye birikiminin işletilmesi sonucunda elde edilen kazancın, yatırılan sermaye miktarıyla orantılı dağıtılmasına dayanır. Yani faizde olduğu gibi yatırılan küçük birikimlerin ne kadar kazanç getireceği belli değildir. Ve aynı zamanda riski de vardır. İşletmenin iflas etmesi durumunda “sermaye ve kar ortaklığı” olduğu için yatırılan para da batmaktadır. Ayrıca, özel şirketler kanalıyla toplanan paraların (bunlar altın da olabilmektedir) hemen hiçbir kaydı yapılmamaktadır.

“Kar payı” sisteminin işlemesi şöyle olacaktır; İşletme kar ettiği oranda belli süreçler içinde elde ettiği karın bir kısmını sermaye arttırımı için tutmakta, kalan kısmını da sermaye ortakları arasında kar payı olarak dağıtmaktadır. İlk bakıldığında tüketim kooperatiflerinin işleyişine benzeyen bu sistem, İslami sermaye gruplarının daha fazla kar elde etmek için başvurdukları bir yöntemdir. Yani, amaçları ve esas işleyişi bakımından tüketim kooperatiflerine benzemezler. Çünkü, tüketim kooperatiflerinde ortaklık payı eşit dilimler halindedir ve esas amacı katılımcıların ihtiyaçlarını daha ucuza karşılamaktır. Büyük karlar söz konusu değildir. Ama İslami sermayenin kullanım amacı ve işletme biçimleri böyle değildir.

1-İslami sermaye ekonomik gücünü arttırmayı siyasi

bir faaliyet olarak ele almaktadırlar. Bu nedenle mürid, taraftar ve sempatizanlarından bu propaganda ile katılım sağlamakta, bunu, aynı zamanda siyasi örgütlenme aracı olarak kullanmaktadır. Bu amaç için, faizin haram olduğuna inanan ve inandırdığı İslami inanç sahibi emekçi kesimlerin de küçük birikimlerini toplamaktadırlar. Örneğin Nakşibendi ve Kadiri tarikatlarına yakınlığıyla bilinen Kombassan Holding'in 30'un üzerinde şirketi ve 20 bin dolayında "ortağı" bulunduğu açıklanmaktadır.

2-Sermayenin küçük bir kısmına sahip olmalarına rağmen işletmenin yönetimini ele geçirdikleri için en çok kazanan da kendileri olmaktadır.

3-Finans kurumları ve özel şirketler eliyle ticarete kullanılacak diye toplanan bu paralar, sadece işletme sermayesi olarak kullanılmamakta, günün faiz koşullarına göre "borç verme" adı altında tefecilikte, borsada kullanılmaktadır. Elbetteki para yatıranların bundan haberi yoktur. Çünkü yapılan düpedüz **faizciliktir, tefeciliktir.**

4-İslami sermaye de tıpkı diğer sömürücü sınıflar gibi "kar payı sistemi"ni, sömürünün bir parçası olarak kullanılmaktadır. Görüldüğü gibi gerek toplanan paraların kullanım biçimi, gerekse parayla para kazanılmasına dayandığından faizden hiçbir farkı yoktur. Aradaki fark şekildedir.

Sonuç olarak islami kesimler esas olarak kapitalizme ve vurgunculuğa karşı değillerdir. Karşı oldukları sadece, iktidarın büyük bir kısmını elinde tutan sömürsünü hiç kimseyle paylaşmak istemeyen tekelci burjuvazidir. Bunun için ekonomik güçlerini birleştirerek siyasi güçlerini de arttırmaya çalışmaktadırlar.

Maraş, Sivas Katliamlarını Savunan İslamcıların Bu Düzene Karşı Olabilmeleri Mümkün Müdür?

Herşeyden önce bu düzene karşı olmak, düzen tarafından halka yapılan işkencelere, baskılara, katliamlara, kayıplara karşı sessiz kalmamayı gerektirir. Zulme karşı savaşımların yanında zulmün her türlüüne karşı çıkarak, emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele etmeyi, savaşımayı zorunlu kılmaktadır. Oysa İslamcılar, bırakalım zulme karşı mücadeleyi, halka karşı yapılan birebir kontrgerillanın organize ettiği Maraş ve Sivas katliamlarını savunmuşlar, içinde yer almışlardır, hatta Sivas'ta olduğu gibi örgütleyicisi olmuşlardır. Sivas katliamının ardından İslamcılarının bir kesimi, Sivas Katliam sanıklarının avukatlığını yaparken (ki, avukatlardan biri Refahyol döneminin Adalet Bakanı Şevket Kazan'dır), kendilerine "Radikal İslamcılar" denilen, emperyalizme, bu düzene karşı olduklarını iddia eden bir diğer kesimi, Sivas Katliamını "**Sivas Kıyamı**" diyerek alkışlamışlardır.

Ülkede onca **baskı, işkence, katliam, zulüm varken**, İslamcılarının gündeminde sadece ve **sadece başörtüsü** vardır. Gözleri türban baskısından başka birşey görmemektedir. Bu noktada İslamcılarının "her türlü zulme karşı olmak, mazlumun yanında olmak gerekir" sözlerinin hiçbir inandırıcılığı yoktur.

İslamcıların Zulüm, Baskı Ve Faşizm Tanımlamaları Gerçeğe Ne Kadar Uygundur, Faşizmin Saldırı Ve Katliamları Karşısındaki Tavırları Nasıldır?

İslamcılar, sadece kendi din ve ibadetlerine yönelik baskı ve yasakları “zulüm”, “faşist uygulama” olarak tanımlamaktadırlar. Ve Türban yasağı, 8 yıllık eğitim uygulamasında olduğu gibi, “Zulme Karşı Direneceğiz” sloganı atarak, değişik gösteriler düzenlemekte, eylemler yapmakta, “insana saygı, düşünceye özgürlük” deyip “insan zinciri” oluşturmaktadırlar. Ama hepsi bu kadar... Daha ileriye taşıyamamaktadırlar. Çünkü böylesi eylemleri örgütleyip içerisinde yer alanlar da dahil pek çoğunun kafasında eylemin **meşruiyeti yoktur**. Bunun en temel nedeni, demokrasi ve özgürlük anlayışlarının sakatlığından kaynaklanmaktadır. Diğer bir nedeni de, sistemle bütünleşenler ve takıyyeciler başta olmak üzere hemen tüm İslamcılarının mevcut düzene, devlete karşı olmamalarıdır. Nitekim eylemleri de, düzenin meşruiyet sınırları içerisinde ve yine düzenin kimi kurumlarının cesaretlendirmesiyle gerçekleşmektedir. Türban ve 8 yıllık eğitimle ilgili yapılan eylemlilikler en somut örneklerdir. Başta RP-FP olmak üzere DYP, ANAP, BBP, MHP vd. burjuva partilerinin pek çoğu eylemlere farklı farklı biçimlerde de olsa şu veya bu oranda destek vermişlerdir. Yine polis vd. militarist kurumların, sözkonusu eylemlere müdahalesi ile diğer toplumsal olaylardaki terörü kıyaslandığında da aradaki fark pek çok şeyi anlatmaya yetmektedir. Düzen partilerinin desteğinin kesilmesi, FP'nin zulüm denilen bu uygulamalara gözlerini kapatması ve polisin eylemlere müdahalesinde biraz sertleşmesi İslamcılar'ın geri adımlar atmasını sağlamaya yetti. Eylemlerin ivmesi yavaş yavaş düşmüş bugün ise eylem dahi yapılmamaktadır.

İslamcılar tarafından kabul edilmese de, İslamın bir kolu olan Aleviliğe, yine azınlık dini olan Hristiyanlığa, Museviliğe ve bu dine inananlara yönelik devletin tezgahladığı saldırıların değil karşısında olmak, içinde ve hatta bizzat örgütleyeni olmaktadır... Bu da İslamcılarının “özgürlük”, “demokrasi” anlayışlarını ele veren örneklerdendir.

Görüldüğü gibi İslamcılarının “zulüm”, “özgürlük”, “demokrasi”, “insan hakları” tanımlamaları kendileriyle sınırlıdır. Faşizmin tüm halk sınıf ve tabakalarına, onların öncüsü olan örgütlere, devrimci-demokrat kişilere yönelik baskı, yasak ve terörü karşısında sessizliklerini korumuşlar ve korumaktadırlar. Buna, düzenin karşısında olduğunu söyleyenler de dahildir. Daha da ötesi, faşizmin pek çok politikasına destek vermekte, baskı ve katliamlarını alkışlamakta, Maraş ve Sivas katliamlarında olduğu gibi **devletle elele katliamların gerçekleştiricisi** olmaktadır. Bu ve benzeri örnekler, İslamcılarının karşı-devrimci politikalarındaki bugünkü konumlarını da göstermektedir.

İslamcılar, işkence, katliam, gözaltına kayıp, baskı ve saldırılara karşı çıkmayıp bunları alkışlamışlardır. Çünkü bunlar devrimcileri, ilericileri, yurtseverleri hedeflemiştir. Diğer yandan ise devrimcilere karşı olarak devlete mesaj verilmeye çalışılmakta; “bakın biz devletin yanındayız” denmektedir. İslamcılar YÖK’e karşı gerçekleştirilen boykotlarda bile yeralma “cüretini” gösterememişlerdir. Çünkü İslamcılar bir bütün olarak düzeniçidirler. Bu düzenden kopamamışlardır. Dolayısıyla gerçek anlamda bir hak ve özgürlük mücadelesi yürütmeleri sözkonusu değildir. Bu ancak anti-faşist, anti-emperyalist olmakla mümkündür. İslamcılar ise emperyalizm ve faşizmin izin verdiği kadar “demokrat”lardır.

Hemen tüm İslamcı örgütler “zulüm düzenine son vermek” amacıyla şeriat düzeni için mücadele ettiklerini iddia etmekte, zaman zaman da cihat çağrısı yapmaktadırlar. Ancak bugüne kadar bu çağrılarında müslüman halk cevap vermemiştir. Peki gerçekten İslamcılar mevcut “zulüm düzeni”ne son verebilir mi? Veya iktidarı ele geçirdiklerinde vaad ettikleri “İslam düzeni” neyi değiştirecek, bugünkü “**zulüm düzeni**”nden farklı mı olacaktır? İslamcıların bugünkü pratikleri, yukarıdaki sorulara olumlu cevaplar vermemizi engellemektedir. Çünkü, gerçek anlamda demokrasiden, özgürlükten söz edebilmek için, işkencenin, katliamların, hak gasplarının, sömürünün, kısaca hiçbir zulmün olmadığı bir düzenin inşa edilmesi gerekmektedir. Böylesi bir düzen ise, ezilen, sömürülen tüm halk kesimlerinin katılımıyla gerçekleştirilecek olan Demokratik Halk Devrimi’yle kurulacak Devrimci Halk İktidarı ile mümkün olacaktır. Açıktır ki, böylesi bir düzenin kurulabilmesi için de, bugünden sömürüye, her türden haksızlık ve adaletsizliklere karşı çıkmak, bunlara karşı savaşmak gerekmektedir. Bu da, din, dil, milliyet, cinsiyet vb. hiçbir ayırım gözetmeksizin tüm emekçi sınıf ve tabakaları bünyesinde toplayacak ve ortak amaç doğrultusunda savaşacak örgütlenmeyle başarılabilir.

İslamcılarının ve İslami örgütlerin ne böylesi iddiaları vardır, ne de pratikleri. Tam tersine din istismarcılığı yaparak, halk sınıf ve katmanlarını **bölerek güçsüz düşürmekte**, politikalarıyla mevcut “zulüm düzeni”ni güçlendirmektedirler. Kaldı ki, İslamcılarının bugün örnek aldıkları İslam ülkelerinde ne sömürü kalkmıştır, ne de emekçiler üzerindeki zulüm sona ermiştir. Çünkü, şeriat düzeni sınıf farklılıklarını reddetmez. **Değişen, sömürücülerdir; sömürü değil.** O nedenle halk için değişen bir şey olmayacaktır. O nedenle, İslamcılarının “Zulme son vereceğiz” iddiaları boş bir sözdür.

**İslamın Birliğini Tanımlayan Ümmetçilik
Gerçekten Birleştirici Midir?
Ve Gerçekliğe Ne Kadar Uygundur?**

Ümmetçilik İslami ideolojinin temel dayanaklarından biridir. Sözlüklerde “*aynı peygambere inananların ege-menliğini savunan politika*” olarak tanımlanmaktadır. Yani hangi milliyetten, kökenden olursa olsun, İslamiyeti din olarak benimsemiş insanların birliğini sağlama, aynı devlet çatısı altında toplama politikasını ifade eder. İslamcıların, “*milliyetçi değiliz, ümmetçiyiz*” diyerek savundukları budur. İddiaları; “*Aynı Allah’a, aynı peygambere, aynı kitaba inanan tüm müminlerin birlikteliğini*” sağlamaktır. Böylece her türlü etnik, sosyal-kültürel, sınıfsal farklılığı ortadan kaldıracaklar ve bütün müslümanları hem ülke içinde, hem de dünya genelinde tek bir devlet çatısı altında birleştireceklerdir!..

Oysa bu politika gerçekliğe aykırı olup, boş bir propagandanın ibarettir. Çünkü;

1- **Sınıflar ortadan kalkmadıkça**, sömürü varoldukça her zaman zengin-yoksul, ezen-ezilen de varolacaktır.

2-Ekonomik sistem olarak **özel mülkiyeti** savunan İslami devlet düzeninde, daha ilk ortaya çıktığı süreçten başlayarak, ekonomik çıkar ve iktidar kavgaları yaşanmıştır. Ve her zaman da yaşanacaktır.

3- İslamiyeti bir din olarak benimseyen halklar arasındaki ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel farklılıklar, İslami anlayışlarına da yansımıştır. “İslamiyet” ortak adı altında ifade edilse de, aralarında derin **farklılıklar olan** birçok mezhep oluşmuştur. RP’nin İslam ülkelerini bir araya getirme, ortak bir “ümmet” devleti yaratma safesataları da bu nedenlere bağlı olarak hayaldir. Bugün mevcut İslam ülkelerinin ne farklı devlet yapıları, yönetimleri, ne emperyalizmle ilişkileri ne de İslami anlayış ve yorumla-

yışları buna elverişli değildir. Kaldı ki aralarında çıkar çatışmaları sonucu savaşlar, gerginlikler sık sık yaşanmaktadır.

Tüm bunların sonucunda **mmetilik** sınıf savaşını reddettiği için sömürüyü meşrulaştıran bir politikadır. Örneğin şeriat düzeninde emekçi halk kesimlerinin ekonomik, sosyal, siyasal talepleri doğrultusunda örgütlenmesi, mücadele etmesi yasaktır. Grev yapamaz, sendika kuramazlar. Çünkü, İslama göre emekçilerin haklarını araması, “mmet”in çıkarlarına zarar verecektir. Onun kaderi sömürüye itiraz etmemesidir.

Görüldüğü gibi İslamılar, emekçilerin, halkların temsilcisi değildirler. Burjuva düzenden aldıkları pay ve sistemle bütünleşme ölçüleri, emperyalizme ve işbirlikçi iktidarlara tavır alışlarını da belirlemektedir. Oysa bilinir ki, halkları **birleştiren** en temel etken, emekçi halkları sömüren, baskı ve zor altında tutan **egemenlerin karşısında olmaktadır**. İslamılar ise savundukları “mmetilik” politikasıyla aksine sömürücü sınıfların ekmeğine yağ sürmektedir.

Ülkemizdeki kürt halkının ulusal sorununa karşı da mmetilik propagandası yapan islamıların pratiğine baktığımızda mmetiliğin ne olduğu iyi anlaşılır. Yıllardır Kürt halkı içinde örgütlenen islamılar, kürt halkının ulusal haklarını istemesinin ve bu uğurda mücadele etmesinin önüne geçmişlerdir. Ulusal mücadelenin gelişmesi karşısında ise devletin yanında yer alarak kürt yurtseverlere karşı saldırılar düzenlemişlerdir. Bunun en u rneği Hizbullah’tır. Ama **Hizbullah tek değildir**. Yıllardır bölgede örgütlenen Hizbullah, devletin desteği ile bir çok kürt yurtseverini katletmiştir. Tabii hep “din adına” yapmıştır bunları...

Sonuç olarak, mmetilik halkın sorunlarını ozemeyeceği gibi ulusal sorunun da çözümü değildir. Aksine ulusal baskı altındaki halkların pasifize edilmesine hizmet eder. Ülkemizdeki pratiği bundan farklı olmamıştır.

İslamcıların Milliyetçilik Ve Şovenizm Karşısındaki Tutumları Nasıldır?

İslamcılar, ümmetçilik anlayışına ters düştüğü için milliyetçiliğe karşıdır. Müslümanlar açısından en üstün gayenin İslamın yüceltilmesi olduğunu savunurlar.

Örneğin onlara göre müslüman bir Türk'ün, Türkçülük kimliğini öne çıkarması, bu yüce gayeye zarar verecektir. Bir taraf "Türküm, doğruyum, çalışkanım" derse diğer tarafta "Kürdüm, doğruyum, daha çalışkanım" der ve arada nifak çıkar, bunun için her iki taraf da "Müslümanım, doğruyum, çalışkanım" denmelidir türü bir anlayışı propaganda ederler. Ancak pratiklerine bakıldığında bunun sadece demogoji olduğu anlaşılır. Çünkü yıllardır bu ülkede Kürt halkı ulusal baskı altında tutulmuş ama islamcılar buna karşı parmaklarını bile oynatmamış, karşı çıkmamışlardır. Söзде "din kardeşlerinin" ezilmesine, soykırıma uğratılmasına ses çıkartmamışlardır. Refah Partisi ise iktidara geldiğinde bu politikanın bizzat uygulayıcısı olmuştur.

Yine İslamcılar, bizzat devletin örgütlediği ve yönlendirdiği anti-komünizm faaliyetlerinin bir parçası olarak "Komünizmle Mücadele Dernekleri" içinde sivil faşistlerle birlikte faaliyet yürütmüşlerdir. Maraş, Çorum, Sivas ve Malatya katliamları dışında, devrimci-yurtsever ve Alevi inancından onlarca insanın katledilmesinde, devrimci örgütlere karşı yürütülen faaliyetlerde yine birlikte olmuşlardır. Birliktelikleri bununla da sınırlı kalmamıştır. 1987 genel seçimlerinde MHP'li faşistlerle, (o günkü adıyla Milliyetçi Çalışma Partisi) ittifak yapmışlar ve faşistleri meclise taşımışlardır. Bu durum hem 12 Eylülcülerin MHP'ye biçtikleri Türk-İslam sentezi elbisesini giymesine, hem de MHP'nin teşhir olan faşist yüzünün İslami kesimler içerisinde gizlenmesine hizmet etmiştir. Aynı tavırları

daha sonraki süreçte gerçekleşen seçimlerde yerel düzeyde yapılan ittifaklarla devam etmiştir. Bu faaliyetlerinin karşılığını düzen içinde daha fazla kadrolaşmalarına izin verilmesi ve ekonomik olarak desteklenmeleriyle almışlardır.

İslamcılar bugün de bu milliyetçi tavırlarını devrimci-yurtsever örgütlenmelere karşı sürdürmektedirler. Devletin her aracı kullanarak sürdürdüğü şovenist politikalar karşısında ya sessiz kalmakta ya da devletin Kürt halkına yönelik politikalarında “politik çıkarlar” adına gönüllü alet olmaktadır. Ve hatta Kürt halkının ulusal talepleri karşısına ümmetçilikle çıkılarak oligarşiye destek olmaktadır. Örneğin Hizbullah binlerce Kürt yurtseverin, halktan insanın katilidir. Devlet tarafından yıllarca devrimcilere ve halka karşı kullanılmıştır.

İslam ülkeleri arasındaki ilişkiler, her ne kadar “İslamın yayılması, ekonomik, sosyal, kültürel dayanışma, yardımlaşma” olarak belirtilse de daha çok menfaatler temelinde şekillenmektedir. Askeri konulardaki ilişkiler ise önemli oranda emperyalist ülkelerin yönlendirmesi ve denetimi altındadır. İran, Irak, Türkiye, Pakistan, İngiltere ve ABD arasında imzalanan Bağdat Paktı ve CENTO gibi askeri anlaşmalarda belirleyici olan ABD emperyalizmi olmuştur. Yani gerçek anlamda dostluk, kardeşlik temelinde şekillenen ilişkilerden bahsetmek mümkün değildir.

Örnek olarak Ortadoğu’da petrol üreten ülkelerin bağlı olduğu bir örgütlenme olan OPEC, zaman zaman çıkar çatışmalarına sahne olmaktadır. Yine somut bir örnek olarak 1991’den bu yana Irak’a uygulanan ambargoya, bu “müslüman” ülkelerden karşı çıkan olmamıştır. Tam tersine Irak halkının üzerine bomba yağdıran **Amerikan uçakları Türkiye ve Suudi Arabistan’daki askeri üslerden kalkmışlardır**. Körfez Savaşı’nda askeri operasyonları finanse eden de, yine Suudi Arabistan ve Kuveyt’tir. Sadece bu bile İslam ülkeleri arasındaki ilişkiye çarpıcı örnektir.

Özellikle Ortadoğu İslam ülkeleri arasındaki politikalara pragmatizm-faydacılık hakimdir. Genel olarak, bugün İslam ülkelerinin hemen hemen tümünde ekonomik sistem olarak kapitalizm uygulanmaktadır. Kapitalizmin temel karakteri her zaman daha fazla karı hedeflemesidir. Bu kar da sömürüye dayanmaktadır. Sömürü ilişkilerinin sürdüğü bir ortamda halkların çıkarları doğrultusunda ilişkilerin kurulabileceğini düşünmek de zaten abes olur.

Diğer yandan Libya, Suriye, İran, Irak gibi birkaç istisna dışında İslam ülkelerinin büyük bir çoğunluğu emper-

yalizmin yeni-sömürgesi durumundadır. Dolayısıyla aralarındaki ilişkileri belirleyen de emperyalizmdir. Emperyalizmin çıkarları neyi gerektiriyorsa, İslam ülkeleri de bu doğrultuda hareket etmektedirler. Emperyalist ilişkilerin yönlendirdiği ilişkilerin de halkların çıkarına olmayacağı açıktır. Çünkü emperyalizm halklara düşmandır.

Örneğin birer İslam ülkesi olan Mısır, Ürdün ve Türkiye'nin, yıllardır düşman olarak niteledikleri İsrail siyonizmiyle ABD emperyalizminin isteği üzerine askeri, ekonomik, siyasi ilişkiler geliştirmeleri aralarındaki ilişkilerin durumuna örnektir. Gerçek bu iken, islamcıların önerdiği İslam Ortak Pazarı düşüncesi ham bir hayaldir. Çünkü islamcıların iktidarda olduğu ülkeler büyük çoğunlukla emperyalizmin denetimindedir. Bundan şikayetçi oldukları da yoktur. Dahası "din kardeşleri" açlığın, zulmün, Amerikan bombaları altında inlerken bile kollarını kıpırdatmamışlardır.

Şeriatın Hakim Olduğu İran, Suudi Arabistan, Afganistan Türkiye İçin Model Olabilir mi?

Bu üç ülkenin de ortak özelliği uygulamada farklılıklar gösterse de şeriat rejimiyle yönetilmeleridir. Üçünde de demokratik hak ve özgürlükler hemen hemen hiç yoktur. **Kadınlar sosyal yaşamın tamamen dışına itilmişlerdir.** Alabildiğine aşağılanmakta, ikinci sınıf varlık muamelesi görmektedirler. Her üç ülkede de uygulanan **ekonomik sistem kapitalizmdir.** Daha önce de ifade ettiğimiz gibi kapitalizm ise sömürüye dayanır. Bu nedenle hiçbir sömürüye karşı olmadıkları gibi sömürü sistemini korumak amacıyla halk kitlelerine karşı yoğun bir baskı ve şiddet politikası uygulamaktadırlar. Halkın tepkileri, hak ve özgürlük istemleri yükseldiğinde ise, kendi iktidarlarını koruyabilmek için **kitlese katliamlara** başvurabilmektedirler. Şeriat esaslarına göre yönetilen bu ülkelerin genel durumları şöyledir;

İRAN: Kendisini İran İslam Cumhuriyeti olarak adlandırmakta ve yönetimin başında mollalar, yani dini yöneticiler bulunmaktadır. 1979'da gerçekleşen İslam Devrimi sonrasında emperyalizmin denetiminden çıkmıştır. Başlangıçta daha belirgin olan anti-emperyalist tavrı giderek yerini "şeytan" ilan edilen anti-Amerikancılığa bırakmıştır. Bugün ise hem anti-emperyalist hem de anti-ABD'ci tavrı iyice belirsizleşmiştir.

İran bugün, ABD ile yeni yeni ilişkiler geliştirme çabası içindedir. Ki, Avrupa emperyalistleriyle ilişkileri zaten hep sürdürmüştür. Tüm radikal söylem ve çıkışlarına rağmen kaçınılmaz olarak emperyalizmin kucağına giden yolda ilerlemektedir. Yönetimi ellerinde bulunduran mollaların başını çektiği egemen sınıf ile emekçi halk arasındaki ekonomik ve sosyal uçurumun giderek arttığı İran, bugün, dünyada en fazla uyuşturucu tüketiminin olduğu ülkelerin başında gelmektedir ve büyük bir çürüme ve yozlaşmayla karşı karşıyadır.

SUUDİ ARABİSTAN: Bu ülkede krallık vardır ve hanedan yönetimi sözkonusudur. Suudi ailesi yönetime hakim olan tek

güçtür. ABD emperyalizminin bir yeni-sömürgesidir ve bölgede ABD'nin ekonomik-siyasal çıkarları doğrultusunda hareket eden bir kukla durumundadır. Bunu Körfez Savaşı'ndaki tavrı çok açık bir biçimde göstermiştir. Ahlaki olarak büyük bir çürütme yaşanmaktadır. Petrol kuyularının sahibi olan hanedan yönetimi bir yandan kendilerini islamın bekçisi gibi göstermeye çalışırken aynı zamanda tam bir sefahat hayatı yaşamaktadırlar.

AFGANİSTAN: Sürdürülen uzun bir savaş sonucunda şeriatçı Taliban örgütü yönetimi ele geçirmiştir. Ancak ülkede akan kan durmamış, şeriat temelindeki diğer dinci örgütlerle Taliban arasındaki iktidar kavgası devam etmiştir. Özünde iktidar koltuğunda kimin duracağından başka bir temele dayanmayan bu savaşta binlerce insan katledilmeye devam etmektedir. Yani şeriat temelinde ortaya çıkan örgütlerin hiçbirinin halkın çıkarını düşünme, refahını sağlama, iyi bir gelecek yaratma gibi bir derdi yoktur. Onların tek sorunu kendi çıkarlarıdır. Bu örgütlerin niteliğini daha iyi anlamak için Taliban'ın niteliğine bakmak yeterlidir. Taliban iktidarı almak için uyuşturucu satıcılığında, halkların başdüşmanı ABD ile işbirliğine kadar her yola başvurmuştur. Bunları da şeriatla yönetilen tüm ülkelerin politikalarına yön veren **"Yüce gayeye ulaşmak için Allah yolunda herşey mübahdır"** anlayışına dayandırmıştır.

Sonuç olarak islamcılarının iktidarda oldukları bu ülkeler birbirlerinden farklı da olsa şeriatı uygulamakta ve emperyalizmin işbirlikçisi konumlarını sürdürmektedirler. İran'ın belli bir özgülüğü olsa da, bu gidişle er geç o da çözülecek ve kaçınılmaz sonu yaşayacaktır. Çünkü kapitalizme ve emperyalizme karşı olmayan yönetimlerin (şeriatçılar da dahil), emekçi halklara zulüm, baskı ve sömürüden başka verebileceği bir şey de yoktur. İslamcılarının iktidarda oldukları ülkelerden bir kaçısı bunlardır. Diğerleride esasta bundan pek farklı değildir. O zaman bir soruda biz size soralım: Peki Türkiye böyle mi olmalıdır?

Hayır! Halkımız ne bugünkü haliyle ne de bu tür bir islamcı iktidarla yönetilmeye layık değildir. Halkı kurtaracak olan sadece kendi iktidarıdır.

Laiklik Tarihsel Olarak Nasıl Ortaya Çıkmıştır? Ülkemizdeki Resmi Laiklik Anlayışı Nasıldır?

Laikliğin tarihsel olarak ortaya çıkması, dinin toplumsal yaşamın bütününe hükmettiği, din devletlerinin bulunduğu feodal dönemde olmuştur. Bu dönemde Avrupa'da kilise devlet içinde ayrı bir devlet gibi örgütlenmiş ve ortaya zengin bir ruhban sınıfı çıkmıştır. Burjuvazi feodalizme karşı iktidar mücadelesinde feodal düzeni en gerici nitelikleriyle korumaya çalışan kiliseyle birlikte bu ruhban sınıfına karşı da mücadele etmek zorunda kalmıştır.

Burjuva demokratik devrim, burjuvazinin gelişimini engelleyen dinde reformları gündeme getirmiş, toplumsal gelişmenin önünde gericiyi temsil eden kilisenin, devlet yönetimi üzerindeki etkisini ve ayrıcalıklarını alabildiğine sınırlandırmıştır. Bununla birlikte **laisizm** aynı zamanda devlete, din ve inanç özgürlüğünü güvence altına alma görevinde vermiştir.

Tüm bu gelişmeler, devletin ve din işlerinin ayrılması olarak ifade edilen laikliğin ortaya çıkması **Aydınlanma Çağı** da denilen bu dönemin sonucudur. Ancak, burjuvazinin laiklik anlayışında din egemenler için sömürü aracı olma işlevini yitirmemiştir. Emperyalizm, dinin halklar üzerindeki etkisini çıkarları doğrultusunda kullanması ve sosyalizmi karalamaya yönelik karşı-devrimci politikaların yürütülmesinde, örgütlenmesinde kiliselerin çoğu kez karargah faaliyeti yürütmesi bunun en somut örneğidir.

Ülkemizde ise egemenler, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin **laik bir devlet** olduğuna ısrarla vurgu yaparlar, bunu anayasaların vazgeçilmez maddesi haline getirirler. Ancak burjuva demokratik devrimini tamamlamamış, çarpık kapitalizmin hakim olduğu, bir ayağı hala feodal ilişkilere dayanan ülkelerde laiklikten bahsetmek müm-

kün değildir. Bu ülkelerde (özellikle de ülkemizde) devlet, halkın üzerinde önemli bir etkisi olan din silahını elinden bırakmayacak ve dini, çıkarları doğrultusunda kullanmaktan hiçbir zaman **vazgeçmeyecektir**. Bu nedenle Susurluk devleti, laik bir devlet olmadığı gibi, İslam adına, dahası onun bir mezhebi olan Sünnilik adına diğer inanç ve mezheplerden halklarımızı baskı altında tutması nedeniyle **laiklik düşmanıdır**. Oysa laiklikte devlet kurum olarak dinin dışında ve uzağında olmalıdır. Oysa ülkemizde durum tam tersidir.

Ülkemizde, Avrupa'dan esinlenerek uygulanan laiklik, emperyalist-kapitalist ülkelerdeki anlamıyla uygulanan bir laiklik değildir. Devlet hiçbir zaman **dinden elini çekmemiş**, aksine kurulan Diyanet İşleri Başkanlığı ile Şeyhülislamlığın yeri doldurulmuş, din devletin denetiminde, devlet tarafından kurumlaştırılmıştır. Yani dinin devlet işlerinden ayrılmasına değil, devlet tarafından denetim altına alınmasına ve yönlendirilmesine yönelik bir politika izlemiştir.

Laiklik, sıradan tanımı ile “din ile devlet işlerinin birbirinden ayrılması” olarak ifade edilmektedir. Ama Osmanlı'dan beri halkı tebası olarak gören devlet, Cumhuriyet döneminde de halkın üzerinde önemli bir etkisi olan dini kendi tekelinde tutmaya çalışmış ve hiçbir zaman devlet işleriyle din işlerini birbirinden ayırmamıştır. Aksine Cumhuriyet dönemi boyunca devlet hep dinle iç içe olmuş ve onu kullanmıştır. İmamhatip okullarının açılmasından, camilere müezzin atanmasından, tarikatların oy deposu olarak kullanılmasından, bunların temsilcilerinin hükümet ve TBMM'de temsil edilmesine kadar din ve devlet hala iç içedir. Bu iç içelikte devlet dini kullanırken, islamcılar da devletin olanak ve gücünü kullanarak örgütlenmelerini yaygınlaştırmak istemişlerdir.

Bugün “Türkiye laiktir laik kalacak” sloganı atan kimi kesimler, laikliğin en büyük düşmanının bizzat Susurluk

devleti olduğunu görmedikleri sürece **yanılgı içindedirler**. Bilinmelidir ki, Süleymancısından, Nurcusuna, Kadirisinden, Nakşisine, Hizbullah'ına kadar bu ülkede dinsel örgütlenmenin önünü açan bizzat egemenler ve onların devleti olmuştur.

Örneğin Hizbullah'ı ele alalım.

Bizzat Jitem, MİT, polis tarafından palazlandırılmış ve eğitilip silahlandırılmıştır. Devrimcilere, yurtseverlere saldırması görevi verilmiş, karşılık olarakta örgütlenmesine ses çıkartılmamış, aksine desteklenmişlerdir. Dönemin Orgenerallerinden olan Teoman Koman, Hizbullah ile ilgili kendine sorulan sorulara “onlar dindar insanlar, kendilerini koruyorlar” sözü ilişkiyi açığa çıkaran bir itiraftır aslında.

Bu kafa 28 Şubat'ın altına imza atan kafadır. **28 Şubat**'ı laiklik adımı olarak görenler, bir kez daha düşünmek zorundadırlar. Çünkü islamcılarını palazlandıran, kullanan bizzat Susurluk devletidir.

İkiyüzlüdür. Bir yandan Amerika, Avrupa'daki emperyalist devletleri örnek göstererek, bizdeki laiklik de onlardaki gibi olsun derler, bir yandan da kendi içlerinde **laiklik dinsizliktir derler**.

İslamcılar onyıllardır laikliği dinsizlik olarak tanımlamış ve "laik" devleti de din düşmanlığı yapmakla suçlamışlardır. Ancak İslamcılar tüm bu suçlamalarına rağmen esasen hep devletle çatışmaktan kaçınmışlar, iç içe banşık yaşamışlardır. Zulüm ve sömürüye karşı mücadele ederek örgütlenmek yerine devletin sağladığı olanaklardan yararlanmayı, tabanlarını bu olanakları kullanarak genişletmeyi, devlet içinde kadrolaşarak devleti içten ele geçirmeyi kendilerine yöntem olarak seçmişlerdir. Bu durum İslamcı kesimde devlete karşı radikal bir mücadele geleneğinin yaratılmasının önünde **en büyük engel** olmuştur. Silahlı mücadeleyi savundukları iddiasında olanlar da esasen bu çizginin dışına çıkmamışlardır. Devleti doğrudan hedef alan eylemlere başvurmamakta, hatta çoğu kez halktan insanlara zarar veren eylemler gerçekleştirmişlerdir. Vatanımız emperyalizme peşkeş çekilirken, bu kesimler; içki içti, oruç tutmadı diyerek insanlara zarar veren eylemler yapacak kadar "radikal" olmuşlardır. İslamcı kesimlerin tümünün izledikleri politika devlete karşı mücadeleyi geliştirmekten çok, İslamcı kesim içinde tabanlarını genişletmeye yöneliktir. İslamcılar, "laik-dinsiz devlet" in **dini inançlarını yaşamalarına izin vermediği** propagandasına dayanarak örgütlenirler. Yani kendilerine zulüm uygulayan bu düzene karşı "inanç özgürlüğü" savunuculuğuna soyunurlar. Oysa gerçekte kendi inançları dışında hiçbir inanca saygı duymaz, ellerinden gelse yaşam hakkı tanımazlar. Yine Hizbullah'ın yaptığı da bundan başka bir şey değildir. Öyle bir noktaya gelmişlerdir ki, artık kendi dışlarındaki islamcılara bile işkence ile katletmeye başlamışlardır. Yine tüm islamcı kesimlerin alevi halka karşı tutumları bu konudaki tutarsızlıklarının bir diğer göstergesidir.

MGK “Laiklik-Şeriat” İkilemini Son Süreçte Neden Öne Çıkardı?

Krizi giderek artan oligarşi, 28 Şubat 1997’de yapılan MGK toplantısıyla ihtiyaç duyduğu önlemleri karar haline getirmiş ve bunu kamuoyuna açıklamıştır. 28 Şubat MGK kararlarıyla amaçlananlar arasında öne çıkanlar şunlardır;

Birincisi; Susurluk nedeniyle iyice yıpranan ve halkın geniş kesimlerinin güvenini kaybeden devletin İslami gericilikten rahatsızlık duyan kesimleri de yedekleyerek gerçek yüzünü gizlemek ve yaralarını sarmak için zaman kazanmak, güç toplamak. **28 Şubat** aynı zamanda **böl-yönet** politikasından başka bir şey değildir. Susurluk devletin esas amacı da budur. Kendi egemenliği için halkı suni kamplara ayırarak birbirine karşı kıskırtmak geçmişten bugüne uyguladığı temel politikalardan birisidir.

İkincisi; büyüyen İslami sermayeyi kontrol altına alarak gelişmesinin önüne set çekip, tekelci sermayenin çıkarlarını korumak ve buna bağlı olarak düzen dışına çıkma potansiyeli taşıyan **İslamcı kesimin sivri yanlarını törpüleyerek** düzen içinde tutmak. Tekellerin “şeriat tehlikesi” vb. derken esas dertlerinin, bir yandan halkın düzene karşı yükselen tepkileri farklı yönlerle kanalize etmek, diğer yandan da İslamcı sermayenin elinin altında topladığı rant, faiz vb. gelirlere el koymak olduğu anlaşılmıştır. Çünkü İslamcılara yönelik bir iki operasyondan sonra hemen gündeme İslamcı holdingler gelmiştir. Yani tekelci burjuvazinin sorunu, bazılarının sarık takıp dolaşması ya da üniversitelere türbanla girilmesi değil, İslamcı sermayenin sömürü pastasından aldığı payı büyütmede oluşu ve bu kesimlerin örgütlenmesinin kendi siyasi inisiyatif ve manevre alanını daraltmasıdır.

28 Şubat’ın üzerinden yıllar geçtiği halde MGK Laik-

lik-Şeriat propagandasını ısrarla sürdürmektedir. Böylece **şeriat tehlikesi devam ediyor diyerek kendi terörünü meşrulaştırmaya**, bu temelde yanına çektiği kitle tabanını genişletmeye çalışmaktadır. Bu demagojiyi güçlendirmek için her fırsat kullanılmakta, ellerinin altındaki “kara ses”lerin kasetleri piyasaya sürülmektedir. Bugün sürdürülen Hizbullah Operasyonu da hem Hizbullah’ı tasfiye etmeye, hem de “bakın şeriat tehlike derken ne kadar haklıydık...” demagojisini güçlendirmeye hizmet etmektedir.

Ancak sormak gerekiyor, Hizbullah veya başkaları bu kadar palazlanırken neredeydiniz. Ordu, MİT, MGK, Demirel, Ecevit vb.leri o zamanda vardı. 28 Şubat’tan önce kör değillerdi. Açıktır ki, çıkarları neyi gerektiriyorsa öyle davranmışlardır. İhtiyaç duyduklarında palazlandırıp kullanmışlardır.

Bugün Türkiye'nin Temel Sorunu Laiklik-Şeriat Çelişkisi Midir?

Hayır değildir. Bu çelişki suni bir ayrımdır ve devlet eliyle yaratılmıştır. Bugün Türkiye'de her ulustan ve milliyetten halkımızın yaşadığı onlarca, yüzlerce sorun ve çelişki vardır. Bunların hepsi bağımsızlığın yok edilmesinden, demokrasinin olmamasından ve sömürü gerçeğinden kaynaklanmaktadır.

Ağır sömürü koşulları altında yaşayan işçilerin, demokratik hakları verilmeyen memurların devletle çelişkileri; topraksız ve az topraklı köylülerin toprak ağaları, devlet ve tefeci-tüccarla olan çelişkileri; vergi yükü ve tekelin baskısı altında ezilen küçük üreticilerin ve esnafın burjuvazi ile çelişkileri; ulusal hakları tanınmayan Kürt halkının ve diğer milliyet ve azınlıklardan halkların emperyalizm ve oligarşi ile çelişkileri; din ve mezhep farklılıklarının ortaya çıkardığı çelişkiler, laikliği savunularla şeriat düzeni isteyenler arasındaki çelişki, çarpık kapitalizm ve emperyalist kültür bombardımanının ortaya çıkardığı dejenerasyon ve yozlaşmanın neden olduğu sosyal, kültürel çelişkiler... vb. Bunlara daha irili ufaklı birçok toplumsal çelişkiyi eklemek mümkündür.

Ancak, içinde yaşadığımız süreçte ülkemizde mücadelelenin asıl üzerinde yoğunlaşması gereken **çelişki; emperyalizm, TÜSİAD, MGK ile halk kitleleri arasında olanıdır**. Çünkü bugün, halk kitlelerinin yaşadığı sorunların, çelişkilerin çözümünün önündeki başlıca engel bu karşı-devrimci güçlerdir. Bu yanılla "laiklik-şeriat" çelişkinin öne çıkarılması TÜSİAD, MGK ve emperyalizmin politikalarına hizmet edecektir. Bu nedenle gericiliğe karşı olmak adına, MGK'nın suni olarak yarattığı laiklik-şeriat ikilemini baş çelişki olarak değerlendirip destek verenler, faşist düzenin ömrünün uzamasına **hizmet** etmekten başka

birşey yapmamaktadırlar. Anadolu müslümanlığının halk düşmanı olma özelliği yoktur. Bu özellik egemenlere aittir.

Müslüman halkımız değişik inançtan kesimlere yönelik saldırgan bir yaklaşımı da sözkonusu olmadığını gibi kardeşçe yaşamayı esas alır. Yine müslümanlığını yaşamada bağınazlık sözkonusu değildir. Ancak yüzyıllardır olduğu gibi Susurluk devleti de kendi sömürü düzenini ayakta tutmak için hem halkı pasifize etmek hem de etkisi altında tutmak için islamiyeti "Allah ile kişi arasında bir inanç ilişkisi" biçiminde bırakmayıp kitleleri "din adına" etkilemeye çalışmıştır. Bu propaganda, örgütlenme çalışmaları sonucu sömürü ve zulüm altında memnuniyetsiz ve arayış içindeki kitleler, islamcıların demogojilerinden etkilenerек gericileşmeye bağınazlaşmaya başlamışlardır.

Bu bağınazlaşma halkın diğer kesimlerinde tepki çekmiştir. Bizzat devlet eliyle alevlendirilen bu durum halkın esas sorunun kaynağına yönelmesini engellemiş ve birbirlerine düşmesinin de zemini oluşturmuştur. İşte laiklik-şeriatçılık çelişkisi denen suni ayırım bu zeminde gelişmiştir.

Bugün MGK'nın İslami Kesimlere Saldırısının Amacı Nedir? Bu Saldırıda Hizbullah Operasyonunun Yeri Nedir?

Eskiyen, artık işi biten bir şeyi ne yaparsınız?

Çöpe atarsınız elbette.

Eğer o şey bir yere yapışmışsa önce kazıyarak çıkarttıktan sonra atarsınız değil mi?

İşte Susurluk devletinın gösteriye çevirdiği Hizbullah operasyonu da böyledir. Hizbullah'ın artık işi bitmiş, artık ona ihtiyaç kalmamıştır. Karar verilmiştir çöpe atılacaktır. Ancak Susurluk devletine göbekten bağlı olduğu için kazıyarak atılmaktadır. Dikkat edilirse bu bir yok etme değil, aksine çöpe atmaz. Yeri ve zamanı gelince çöpten çıkartılacaklardır.

Bilindiği gibi islamcılarının kimisi halkı pasifize etmede, kimiside bununla birlikte halk güçlerine karşı vurucu güç olarak kullanılmıştır. İşte bu işbölümünde **Hizbullah, Susurluk devletinın vurucu güçleri arasındadır**. Bu güç aynı zamanda asker, polis, korucu kadar masraflı da değildir. Silah ve eğitim sağlandıktan sonra halkın içine salınan bu katiller, “ekmeklerini kandan çıkarmasını” bilmektedirler.

Hizbullah'ın tarihine bakıldığında ellerindeki kürt yurtseverlerinin kanları rahatlıkla görülecektir. Hizbullah Doğu'da tam bir cinayet makinesi gibi çalışmış, bir çok yurtseveri genellikle satırla katletmiştir. Ortaya çıkanlar yaptıklarının yanında hiçtir. Son yıllarda ise yurtseverlerle birlikte farklı islamcılarını da katletmeye başlamışlardır. Esas olarak Susurluk devletinın buna da bir itirazı yoktur. Ancak Kürt milliyetçilerinin Susurluk devletine teslim olma, tasfiye sürecine girmeye başlamalarıyla artık Hizbullah'a ihtiyaç kalmamıştır. Susurluk devleti askerlik süresini kısaltmayı, bedelli askerliği, korucuları tasfiye etmeyi, olağanüstü hali kaldırmayı vb. tartıştığı bir süreçte işe

önce gayri resmi güçlerinden başlamıştır. Zira onlar küçükte olsa denetim dışına çıkma riski taşırlar. Ayrıca işbirliği halinde gerçekleştirdikleri katliamların, kirli ilişkilerinin deşifre olması ihtimali de sözkonusudur.

Tüm bunlar Susurluk devleti için tehlikelidir. “Maaşına zam işine son” diyemeyecekleri için her zaman yapageldikleri gibi beslemelerini ortadan kaldırmaya başlamışlardır. Ama bunlar öyle beslemelerdir ki, polisle karşılaştıkları ilk günden itibaren aceleleri varmış gibi hemen “itirafçı” olup mezar evleri göstermeye başlamışlardır. Böylece, Susurluk devletinin şeriatçı-laik suni ayrımını da güçlendiren bir işlev görmüşlerdir. Bir taşla bir kaç kuş vurmaya kalksalar da, mızrak çuvala sığmamış, **devlet-hizbullah ilişkisi** tartışılmaya başlanmıştır. Bu nedenle hizbullah-ordu ilişkisinin deşifre olmasına rağmen bugün pislikleri temizliyor, katilleri buluyor görüntüsü altında MGK, vahşetteki sorumluluğundan kurtulmak istemektedir.

Kısaca MGK'nın 28 Şubat'ta başlattığı süreç devam ediyor. Laikler ve şeriatçılar diyerek halkı kamplaştırma politikaları yeni manevralarıyla sürdürülüyor. MGK yönetimi böylelikle “meşruiyetini” sağlama alırken devletin gerçek yüzü bu tartışmaların içinde boğularak bulanıklaştırılıyor. İslamcılar denetim altına alma ve MGK İslamcılığı çerçevesinde yeniden şekil verme amacıyla sürdürülen operasyonlarda devletin “güçlü” ve “haklı” imajı vurulanmaktadır. Gündeme getirilen Hizbullah operasyonunun neden bugün yapıldığının cevabıda buradadır.

MGK kendi çizdiği çerçevede “istikrar” istemektedir. “Demokratik” düzenin tek garantisinin MGK olduğu hatırlatılmakta ve MGK merkezli yönetime karşı en ufak bir muhalefete dahi izin verilmemektedir.

“Dinde siyasaşlaşma”nın önüne geçiyoruz denilerek halka yönelik yapılan tüm saldırılar haklı gösterilmektedir. Gerçekte dini siyaset sahnesine süren ve palazlandırılan yine bizzat kendileridir. Devlet, “halkın dini inançla-

rını bir tek ben kullanabilirim” demektedir.

MGK'nın İslamcılara, Kürt milliyetçilerine ve devrimcilerle yönelik başlattığı saldırıları, devrimciler dışında bugün başarıya ulaşmıştır. İslamcıların ve Kürt milliyetçilerinin tasfiyesinden sonra kazanılan güç ve moralle devrimciler başta olmak üzere genelde halka yönelik saldırılar haklı gösterilmekte ve zemin hazırlanmaktadır. Meşruluk arayışı içinde olan devlet “terör” adı altında Hizbullah'la birlikte “yasadışı” ilan ettiği tüm örgütleri aynılaştırmaktadır. Bundan sonra bu “terörü” bitirmek, ıslah etmek için saldırırken kendine daha geniş manevra alanları bulacaktır.

Düzen Partilerinin Din ve Halkın İnançları Konusunda Tutumları Nasıldır?

Ülkemizde bugüne kadar kurulan tüm burjuva partileri halkımızın din konusundaki saf ve temiz duygularını kullanmışlardır. Halkın inançlarını; düzenlerinin devamı ve hükümet olabilmek için bir araç olarak görmüş ve kullanmışlardır. '50'lerin Demokrat Partisi'nden bugünün Demokratik Sol Partisi'ne, Doğru Yol Partisi'ne kadar hepsinin politikalarında din, söylem ve kullanım biçimlerinde kimi farklılıklar olsa da önemli bir yer tutmaktadır. Bugünün düzen partilerine kısaca bir göz atığımızda bu gerçek daha net görülecektir.

Milli Nizam, Refah veya Fazilet Partisi; Hükümet olunca kadar adil düzen, anti-siyonist ve anti-emperyalist söylemleri dilinden düşürmezken, hükümet olduktan sonra söylediklerinin aksine, tam bir düzen partisi olduğunu göstermiştir. Evet, ne RP'nin ne de ardılı Fazilet Partisi'nin diğer düzen partilerinden nitelik olarak farkı yoktur. RP, bizzat ABD ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin onayını alarak hükümet koltuğuna oturmuştur. Keza gerek hükümetten indirildiğinde, gerekse kapatıldığında sessiz kalarak düzene ne kadar sadık olduğunu bir kez daha göstermiştir. Hükümetteyken tüm söylemlerine karşın, MGK'ya rağmen hayata geçirdiği tek bir politikası yoktur. Faşist bir uygulama olan ve daha sonra kendisinin de karşı çıkıp kimi eylemler düzenlediği türban yasağı karşısında bile tutarlı bir tavır sergilememiştir. Din temelinde politika yaparak halkın inançlarını sömüren RP, ikiyüzlü ve sahtekardır. Öyle ki, Erbakan başta olmak üzere tüm partililer her fırsatta kaç kere hacca gittiklerinden, Cuma namazını nerede kıldıklarına kadar herşeyi politika malzemesi olarak kullanmaktadırlar.

MHP; Türkçülüğü esas alan halk düşmanı faşist bir partidir. Ümmetçiliğe karşı olmakla birlikte kurulduğu günden bu yana dini en çok kullanan partiler arasında yer almıştır. Ve

asıl olarak bugün şovenizmle dinciliğin eklektik bileşimi olan Türk-İslam Sentezini savunmaktadır. “**Türk-İslam Sentezi**” oligarşinin MHP’ye 12 Eylül sonrası biçtiği “yeni” elbisedir. Amaçlanan ise, halka karşı düzenlenen her saldırının içerisinde-önünde yer aldığı için halk nezdinde teşhir ve tecrit olan MHP’nin tekrar kullanılabilir hale getirilmesidir. Özellikle asker cenazelerinde “Ya Allah Bismillah Allah-u Ekber” sloganlarıyla en önde yer alan MHP’liler, bugün de tıpkı geçmişte olduğu gibi uyuşturucu kaçakçılığında fuhuşa, silah kaçakçılığında çek-senet mafyacılığına kadar bir çok pis işin organizatörüdür. Din, MHP için daha çok maske işlevi görmektedir.

BBP; Türk-İslam Sentezi’ni daha radikal tarzda savunmakta, din öğesini daha çok öne çıkararak ümmetçilikle Türkçülüğü birleştirmeye çalışmaktadır. Tabii bunda, MHP’nin teşhir olmuşluğundan kurtulma ve halkın dini inançlarını daha fazla kullanarak faşist kitle tabanını genişletme hesapları vardır. BBP de MHP gibi halk düşmanı faşist bir kontra örgütüdür. Yöneticileri geçmişin katilleridir.

ANAP; Bugün MGK’nın biricik partisi olmuştur. Hatırlanacaktır, Refahyol Hükümeti’nin düşürülmesinin ardından, bizzat MGK tarafından hükümete getirilmiş ve MGK’nın 8 yıllık eğitim ve türban konularındaki politikalarının uygulayıcısı olmuştur. ANAP tabanının türban konusundaki düşüncelerine rağmen MGK politikalarını olduğu gibi hayata geçirmiştir. Tüm bunlara rağmen miting alanlarında halkın dini inançlarına hitap etmeyi ihmal etmemiştir. Zaman zaman MGK ile “çatışır” duruma düşse de bunun nedeni oy kaygıları dolayısıyla din silahını elinden bırakmak istemeyişidir. Bu amaçla eskiden beri sürdürdüğü tarikatlarla ilişkilerini korurken bir yandanda alevilerle ilişki geliştirmeye çalışmaktadır.

DYP; Halkın dini inançlarını sürekli kullanan, son süreçte ise en fazla istismar eden partilerdendir. Öyle ki, Çiller, halkın İslami duygularını oya çevirebilmek için Yılmaz’ı tür-

ban ve 8 yıllık eğitim konusundaki uygulamaları nedeniyle dinsizlikle suçlayabilmiştir!.. Oysa bilinmektedir ki ANAP yerine DYP hükümet olsaydı aynı politikaları kendisi de itirazsız uygulayacaktı. Oligarşi içi çelişkiler nedeniyle DYP tam bir ikiyüzlülük örneği göstererek benzer politikalar geliştirmiştir. Çiller'in türbanlı afişlerini basturabilmiştir.

CHP; düne göre bugün din silahına daha çok sarılmaktadırlar. Öyle ki, CHP'nin politikalarında Alevilere yönelik söylemler her geçen gün artmaktadır. Oysa daha 2 Temmuz 1993'te hükümet ortağı olduğu halde Sivas'ta 33 insanın yakılarak katledilmesine seyirci kalan CHP'den başkası değildir. Bugüne kadar ağırlıklı olarak alevi oyların üzerinde siyaset yapmasına rağmen alevi halkın katledilmesinden birinci dereceden sorumlu olan partiler arasındadır. Yine alevi oyların peşindedir.

DSP'nin durumu ise CHP'ye göre biraz daha farklıdır. Yıllardır "Karaoğlan", "Halkçı" nitelemeleriyle halkımıza umut olarak sunulan Ecevit'in bugün artık, faşist yüzü açığa çıkmış ve teşhir olmuştur. Sol muhalif kesimlerin desteğini kaybetmeye başlayan Ecevit, İslamcılara özellikle de Alevilere yönelik söylemlerine ağırlık vermiştir. MGK'nın Alevileri denetim altına alarak düzene yedekleme politikalarının uygulayıcısı olmuştur. Bir yandan Alevi bezirganlarıyla kolkola MGK'nın politikalarını hayata geçirirken, diğer yandan Fetullahçılar'la olduğu gibi İslamcılarla yakınlaşmaktadır.

Hiçbir burjuva partisi islamcılara karşı olduğunu söylememektedir. Karşı oldukları, "dinin siyasallaşması" yani iktidara aday olmasıdır. Yoksa dinin halkı sömürmek için bir araç olarak kullanılmasına hiçbirinin itirazı yoktur. Bu kullanımda kendilerine taşeronluk yapacak olan elbette islamcılardır, bu nedenle daima islamcıları yedeklerinde tutmak istemektedirler. Kimi zaman kitleler karşısında esp güreleseler de el altından tarikatlarla ilişki sürdürmeyide ihmal etmezler. Hemen hepside halkın dini duygularını istismar ederek kullanırlar.

Refah Partisi'nden Fazilet Partisi'ne İslamcıların Faşizmin Politikalarının Uygulanışında Rolü Nedir?

Refah Partisi, Milli Nizam Partisi (MNP) olarak ortaya çıktığı günden bugüne, devleti karşısına alan bir parti olmamıştır. Aksine; İslami kesimlerin düzen içine çekilmesi ve denetlenmesi rolünü üstlenmiştir. Bu, düzene karşı olup, İslami bir düzen kurmak isteyen bazı radikal kesimlerin düzene entegre olmalarında etkili olmuştur.

Devrimci halk muhalefetinin yükseldiği süreçlerde, devletin bu muhalefeti bastırmasında sivil askeri güç kaynağı olmuş ve gönüllü olarak aktif rol almışlardır. Gerek muhalefetleyen, gerekse hükümet içerisinde yer aldıkları süreçlerde, halka karşı yürütülecek politikaların belirlenmesinde, yasal düzenlemelerin yapılmasında ve uygulanmasında yer almışlardır. Hükümet oldukları dönemlerde düzen adına baskı ve terör politikalarını belirleyen ve pervasızca uygulayan olmuşlardır...

Her ne kadar kendilerini düzen dışı göstermeye çalışsalar da, düzen dışı değil, düzenin en sadık temsilcilerindendirler. Dolayısıyla halk düşmanıdırlar. Gerek 12 Eylül öncesinde içerisinde yer aldıkları Milliyetçi Cephe (MC) hükümetlerinde ve yine 1996 yılında kurulan Refahiyol Hükümeti döneminde yaptıkları, halk düşmanı yüzlerini sergilemeye yetmektedir.

Bunlardan birkaçını saymak gerekirse;

-Hükümete geldiklerinde ANAYOL'un halkları teslim alma amaçlı politikalarından biri olan devrimci tutsaklara dayatılan hücre-tecrit politikasını sürdürmüşlerdir. Bunu kabul etmeyip bedenlerini ölüme yatıran 12 Ölüm Orucu Savaşçısının katledilmesine neden olmuşlardır. (O dönem Başbakan da, Adalet Bakanı da RP'lidir.) Aynı dönemde devrimci tutsakları sahiplenen tutsak yakınlarına ve hal-

ka yönelik saldırıların turmandıncısı olmuşlardır. Yaşlı, genç, çocuk, kadın demeden yapılan köpekli, panzerli, coplu saldırılar hala belleklerdedir. Bununla da yetinilmemiş, yerlerde sürüklenerek işkenceli sorgulardan geçirilmişlerdir.

-Diyarbakır Hapishanesi'nde 10 yurtsever tutsağın dövülerek katledilmesinden sorumludurlar.

-Aynı dönem içerisinde gerçekleştirilen kayıp ve katliamlardan; köylerin yakılıp yıkılmasından, boşaltılmasından; binlerce devrimci ve yurtsever, demokratın işkencelerden geçirilip tutuklanmasından; binlerce işçi ve memurun işten atılması ve sürgün edilmesinden; ve halka karşı uyguladıkları tüm politikalarından birinci dereceden sorumludurlar.

-IMF programlarını uygulamaya devam etmişlerdir.

-Ortadoğu'da ABD'nin jandarması olan İsrail siyonist devleti ile anlaşmalar imzalayarak birlikte Amerika'nın bölgedeki vurucu gücü olma rollerinin gereğini yapmışlar, bu ilişkileri geliştirmişlerdir.

-FP, Susurluk'ta açığa çıkan kontrgerillayı aklama çabası içine girmiştir. Susurluk'un açığa çıkarılması için göstermelik de olsa tek bir adım atmamış, "fasafiso" diyerek örtbas etmeye çalışmıştır. Zira Susurluk'a karşı çıkmazlardı, çünkü ortaya çıkan pisliklerin, Susurluk Devleti'nin bir parçası ve ortağıdır.

Refah Partisi'nden Fazilet Partisi'ne "MGK İslamcılığı" Nasıl Şekillendi?

"Adil düzen", "zulüm düzeni" sloganlarıyla propaganda yapan Refah Partisi 1995 seçimlerinden yüzde 21 oy alarak birinci parti olarak çıktı. Düzendeki memnuniyetsiz olan, alternatif arayışı içindeki halk kitlelerine yönelik bir sahte umut da Refah Partisi olmuştu. Ancak MGK ve işbirlikçi teknelci burjuvazi hükümeti DYP ve ANAP'la kurmayı tercih etti. Bu hükümetin ömrü de kısa sürdü ve Erbakan büyük bir ikiyüzlülükle hakkında yolsuzluk önergeleri verdiği Tansu Çiller'le Refahyol hükümetini kurdu. Muhalefetteyken savunduğu herşeyden bir anda vazgeçti ve tam tersi bir icraatle kısa sürede teşhir oldu.

"Adil düzen" gelmemişti. Susurluk'taki kazayla birlikte çok daha açık ortaya serilen Susurluk düzeni yaşatılmaktaydı. **Erbakan** ne kadar "**Susurluk fasa fiso'dur**" diyerek düzeni aklayıp MGK ve teknelci burjuvaziye yaranmak istese de olmadı. Susurluk'un faturası Refah Partisi'ne ödetilerek bu süreçten sıyrılmaya politikaları hayata geçirilmeye başlandı. MGK'nın ve teknelci burjuvazinin öncülüğünde Refahyol'u düşürme operasyonu başlatıldı. Yarattılan şeriat-laiklik tartışmalarıyla halkın tepkisi farklı kanallara akıtılacak ve MGK laiklik ve demokrasinin koruyucusu olarak gösterilecekti. Başarı sağlandı da.

28 Şubat'taki MGK kararlarıyla MGK'nın icazeti ve denetimi dışındaki tüm güçler disipline edilmeye başlandı. Refah Partisi kapatıldı yerine Fazilet Partisi kuruldu. Tabandaki tüm direnişe rağmen suskun olmaları telkin ediliyordu. MGK'nın yönlendiriciliği kabul ediliyor, adım adım **MGK standartlarındaki bir parti** tabana kabullendirilmeye çalışılıyordu. Refah Partisi'nden devralınan gelenekle Fazilet Partisi **takıyye** adına MGK'ya kendini beğendirmek için şekilden şekile girmeye başladı.

Önce milliyetçi-muhafazakar olarak bilinen Türk-İslam sentezini savunan kadrolara kapılarını açtı. Yemek davetlerindeki içilen içkilerle ne kadar hoşgörölü olduklarının mesajları veriliyordu. Her fırsatta **orduyla bir sorunlarının olmadığı** vurgulanıyordu. Yenilenme, değişme ve çağdaşlaşma tartışmaları başlatıldı. Amaç MGK'ya uyumlanmayı alttan alta tabana da yaymaktı. 1998 Eylül'ündeki Kızılcahamam kampı Fazilet Partisi'nin yeni çizgisini netleştirdi. "Gerçekleşme imkanı bulunmayan hayali söylemlerden uzaklaşılmalı" deniyordu. Bundan sonra ise **MGK yağcılığı** ve uşaklığının her geçen gün gelişmesi oldu. Bir yandan meydanlarda "zulüm" denilerek MGK uygulamalarına yönelik protestolar yapılıyordu ancak FP gözlerini kapıyor MGK'ya teslim oluyordu. Sömürü pastasından daha çok pay kapma karşılığında emperyalizmin tüm politikalarına evet diyerek devam ettirilen "MGK İslamcılığı"dır. Bugün MGK'ya ara ara karşı çıkan sözler de sarfedilmektedir. Ancak bunlar bağımsız bir politika yürütülüyor görüntüsünden öteye geçmeyen **şov** niteliğindedir. Ertesi gün MGK talimatları harfiyen yerine getirilmektedir. MGK İslamcı kesimleri ehlileştirirken, İslamcılar kendi denetiminde düzen içinde tutmanın hesaplarını yaptı. Bunda başarılı da oldular. Ekonomik ve siyasi bir güç olan İslamcılar tasfiyede başlatılan mücadeleyle, laiklik-şeriat, tartışmalarıyla, faşist yüzünü, Susurluk devletin pislüklerini örtmeyi, yükselen halk muhalefetini engellemeyi ve devlet dışında, bir tehlike, bir hedef göstermeyi amaçlamıştır. MGK İslamcılığı bu sürecin sonucu olarak ortaya çıktı. MGK'nın istediği kadar inanç, istediği kadar İslamcılık FP'nin de politikası oldu.

Takıyye, sözcük anlamında **gizlemek** demektir. Asıl olarak Kur'an'da geçen Nahl suresinin 106. ayetine dayanmaktadır. İslam bilgini Taberi, tefsir'inde bu ayeti şöyle yorumlamıştır: *“Bir kimse zorlanırsa ve düşmanlarından kurtulmak için, kalbi muhalefet ettiği halde, diliyle küfür ederse ona ceza gerekmez, çünkü Allah kullarını yüreklerindeki inanca göre yargılar.”* Bu ayetin, Ammar bin Yasir olayı nedeniyle indiği(!) iddia edilmektedir. Kaynaklarda ifade edildiğine göre, Ammar bin Yasir putlara tapmaya zorlanmış, ama büyük bir vicdan azabı duymuş ve bu ayetle affedilmiştir(!) Bu yaklaşım ülkemizdeki islamcılarının sahtekarlıklarını örtmek için kullandıkları bir maskeye dönüşmüştür.

Ülkemizde düzenden beslenen ve bugüne kadar devletin kanatları altında büyüyen ve gelişen İslamcılar sık sık takıyye yapmaktadırlar. Özellikle düzenle çelişkiye düştükleri noktalarda devleti karşlarına almamak için sürekli takıyyeye başvurmuşlardır. Öyle ki, artık söyledikleri ve savunduklarıyla pratikleri arasında derin uçurumlar oluşmuştur. RP, tutarsızlıkları, inkarlılığı, yalancılığı nedeniyle takıyyeciliğe en somut örnektir. İslamcılarının takıyye yaparken sığındıkları bir başka gerekçe de, büyük gayelere ulaşmak için “Allah yolunda” herşeyin mübah sayılacağı anlayışıdır. Böylece RP'nin ahlaksızlığı, yalancılığı da, gece gündüz cihat çağrıları yapıp polise taş atmaya çekinen İslami örgütlerin tutarsızlığı da müslüman halkın gözünde meşrulaştırılmaktadır. Çünkü böylesi bir takıyye anlayışıyla, her türlü pisliği-ahlaksızlığı “gayeye ulaşmak” adına yapmak meşrudur. Tıpkı RP gibi tarikatlar ve diğer İslamcı örgütler de devletin zoru karşısında takıyyeye sığınmışlardır. Sömürüye ve zulme karşı oldukları propagandasıyla halkı örgütlemeye çalışan İslamcılarının gerçekte emekçi halkın düzen karşısında elini kolunu bağlamaktan başka bir işlevleri olmamıştır.

Düşkünlük ve çürümedir.

Bu çürümenin bilinen örnekleri, Adnan Oktar, Müslüm Gündüz, Ali Kalkancı'dır. Ama bunlar istisna değildir.

Ahlakı genellikle kadın-erkek ilişkileriyle sınırlayan İslamcılar arasında bu konuda oldukça olumsuz örneklerle öne çıkmaktadırlar. Özellikle İslamcılar arasında yaygın olarak kullanıldığı ifade edilen "günlük evlilikler"e olanak tanıyan "muta nikahı", İslamcuların geldiği noktayı da göstermektedir. Ancak, ahlak sadece kadın-erkek ilişkileriyle sınırlandırılmaz.

Ahlak en genel tanımıyla uyulması gereken iyi nitelikleri ve güzel huyları kapsamaktadır. Bu tanımın ışığında İslamcuları değerlendirecek olursak ortaya çıkan tablo ahlaksızlıktır.

Örneğin yalan söylemek ahlaki midir?

Değildir elbette. Ama İslamcılar yalan söylemeyi adeta davranış biçimi haline getirmişlerdir. Örneğin bugün İslamcı olduklarını söyleyenlerin gazete ve dergilerini açtığınızda özellikle devrimcilerle ilgili bir çok yalan ve demogojiyle karşılaşsınız. Bunları yazanlar çoğu kez yazdıklarının doğru olmadığını da bilirler ama yinede yazmadan duramazlar. Bu ne kadar ahlaki bir davranıştır. Yine gerçek niyetlerini gizlemek için çoğu kez yalana başvururlar. Bunun açıklaması olarak kendi içlerinde takiyye öne çıkarılır. Bizzat kendi "din kardeşlerine" hiç olmayacak olan "adil düzen" gibi yalanları söylemek ve oy avcılığı yapmak ahlaki midir? Adil düzen kocaman bir yalan değil midir?

Komşusu açken tok yatmak, dahası sırf kendi kasalarını doldurmak zaten yoksul olan "din kardeşlerini" dolandırmak, tefecilik, faizcilik, vurgunculuk ahlaki midir?

Emek sömürsü, çalışanın hakkını vermemek, sömürüyü meşru görmek ahlaki midir? Bunların hiçbirisi ahlaki bir davranış biçimi olamaz. Ama İslamcılar için bunun adı ticarettir.

“Din kardeşi” görülen bir halkın üzerine hemde büyük şeytan görülen Amerikan emperyalizmi tarafından tonlarca bomba yağdırılırken bunu içine sindirmek ahlaki midir? Değildir, ama islamcılar yıllardır Irak’ın bombalanmasını sadece izlemişlerdir.

Masum insanları katletmek, işkence yapmak, yakmak ahlaki midir? Bunun adı katilliktir. Ama islamcılar yıllardır “din adına” içinde yaşadıkları halka zulmetmeyi meşru görmekte ve bu saldırılar içinde yer almaktadırlar. Kanlı Pazarlar, Maraş, Sivas katıllamları ve en son Hizbullah vahşeti bu anlayışın ürünüdür.

İnsanların samimi duygularını kendi çıkarları, için istismar etmek, kullanmak ne derece ahlakidir? Hiç bir şekilde ahlaki değildir elbette. Ama yıllardır islamcılar samimi müslümanların duygularını, inançlarını kendi çıkarları için kullanmaktadırlar.

Kendi çıkarları için insanları koyu bir cehalete mahkum etmek, bilim düşmanı yapmak, kız çocuklarının geleceğini doğar doğmaz karartmak ahlaki midir?

Hiç birisi ahlaki değildir...

Ancak islamcılar için ahlak kadın-erkek ilişkileri darlığında ele alındığından tüm bunlar meşru görülebilmektedir. Kaldı ki kadın-erkek ilişkilerinde de durumları ortadadır.

İslamcıların Türban Muhalefeti Bir Özgürlük Mücadelesi Midir?

Değildir.

İslamın şartlarından birini kabul edip diğerlerini etmeyince nasıl müslüman olunamıyorsa, haklar ve özgürlükler mücadelesinde bir bütün olarak ele alınmazsa ele alınan bölümü tek başına “özgürlük mücadelesi” anlamına gelmez.

İslamcıların “türban muhalefeti” böyledir.

Bilindiği gibi islamcılara göre kadının bir bütün olarak erkeklerin ilgisini çekmemesi için örtünmesi gerekmektedir. Buna saçlarında dahildir, dolayısıyla saçları da kapatılmalıdır. Eşi ve çok yakın akrabaları dışında hiç kimseye de gösterilmemelidir. Aksi günahtır ve cehennemdeki cezası kadının yakılmasıdır. Başı açık gezen kadın müslüman değildir...vb...vb...

Başörtüsü asıl olarak bir Türkmen geleneğidir. Ancak bugün için annelerimizin başörtüsünde İslamın da etkisi olduğunu söyleyebiliriz. Ama belirleyici değildir. Halkımız tıpkı diğer giyim-kuşamda olduğu gibi başörtüsünde de günlük yaşamın ve pratik faaliyetin de etkisiyle, değişik biçimlerde kullanmaktadır. Ancak bu kullanım hiçbir zaman İslamcılarda olduğu gibi siyasi bir malzeme şeklinde olmamıştır. Bugün başörtüsü gelenek ve alışkanlık haline gelmiş ve günlük yaşamın doğal bir parçası olmuştur.

Görüldüğü gibi annelerimizin başörtüsü ile, bugün ideolojik simge haline gelen türban arasındaki benzerlik sadece biçimseldir. Özü ise taban tabana zıttır. İslamcıların 1989’dan bu yana gündemlerinde olan “**türban muhalefeti**”, bugün, saçların İslami geleneklere göre kapatılıp-kapatılmamasının ötesinde bir işlev yüklenmiştir. Bu da, düzenin İslamcılarını denetimine almak istemesiyle, İslamcılarının düzenden daha fazla pay istemesi noktasında dü-

ğümlenen ekonomik-siyasal çatışmanın pratikteki görünümüdür.

Oligarşinin birinci dereceden sorumluları bunu, “Sorun örtünme sorunu olmaktan çıkmıştır” diyerek ifade etmektedir. Yani sorun sadece genç kızların okullara girerken başlarını örtmesi olsa mesele olmayacaktır. Bu halledilebilir bir meseledir. Kaldı ki son yıllara kadar bu boyutta bir mesele de olmamıştır. Ancak sorun tek başına bu değildir. Türban bu çatışmada simge haline getirilmiş, inançları gereği başını örten genç kızlar da bu çatışmanın kurbanı yapılmıştır.

İslamcılar bir yandan düzenin krizini atlatmasını sağlamak için her türlü çabayı harcarken ve saldırılar karşısında geri adım atarken neden başörtüsünde direniyor? Sorunun cevabı çok açıktır: İslamcılar kendilerince halkın dini inançlarından biri olan örtünmeyi -türbanı- en hassas araç olarak değerlendirmişler ve kendilerine siyasi malzeme yapmışlardır ve halen de yapmaktadırlar. İşte bu nedenlerle “türban muhalefeti,” bir özgürlük mücadelesi kimliği kazanmaktan uzaktır. İslamcılar için örgütlenmede araç olarak kullandıkları bir propaganda malzemesidir. Oligarşi açısından ise, başta öğrenci gençlik ve kamu emekçileri olmak üzere, emekçilere yönelik saldırısına gerekçe yaptığı bir malzeme...

Aslında her iki taraf da halkın samimi duygularını kullanmaktadırlar. Elbette insanların inançlarının gereğini yapması doğaldır. Bu anlamda genç kızların okullarına giderken, çalışırken türban takmasına karışılmamalıdır. Bu inanç özgürlüğünün bir gereğidir. Ancak sorun bu olmaktan çıkmıştır. Ekonomik ve siyasal olarak güçlenmek ve bu gücünü korumak isteyen islamcı kesimler bu sorun çerçevesinde kitle tabanlarını ajite etmektedirler. Yoksa onların müslaman kadınların bu sorunu ile ilgilendikleri, inanç özgürlüğü ile bir ilgileri yoktur. Kaldı ki, bu sorun çerçevesinde harekete geçirdikleri kitleleri yeri gelince

kendi haline terk edebilmişler, mücadelenin radikalleşmesini de engellemişlerdir.

Kuşkusuz türban konusu, inanç özgürlüğü içinde değerlendirilmelidir. Ama inanç özgürlüğü veya daha genel olarak haklar ve özgürlükler tek başına türban ile sınırlandırılmaz. Sınırlandığında inanç özgürlüğü savunulmuyor, en hafif deyimle sahtekarlık yapılıyor demektir. Birinin okula inancı gereği türbanla girmesi kadar kürt bir öğrencisinde ana diliyle eğitim yapması, ya da genel olarak tüm öğrencilerin demokratik bir eğitim alması da haklıdır. Bunlardan sadece türban için harekete geçip, diğerlerini boş bırakmak samimiyetsiz bir durumdur. İslamcıların yaptıkları da işte budur.

Tüm bu sorunlar demokrasi, bir diğer ifade ile haklar ve özgürlüklerin baskı altında olması sorunudur. O halde mücadele de; sadece türban için değil, tüm hak ve özgürlükler için yürütülmelidir. Ama düzene karşı olmayan islamcılar bunu asla yapamazlar ve yapamamışlardır da...

Devrimciler Dine Nasıl Bakarlar? İslamcılarını Nasıl Değerlendirirler?

Devrimcilerin olayları ve olguları değerlendirme, niteliklerini belirlemelerindeki temel kıstas, halkın hak ve özgürlüklerine, mücadelesine olumlu ya da olumsuz yöndeki etkileridir. Toplumsal gelişmelere etkide bulunan dinlere de, İslami örgüt ve kişilerin de değerlendirmesinde de temel kıstas budur. Din tarihi toplumsal bir gerçektir. Çıktıkları çağda ve toplumlarda ilerici özellikler gösterirler. Etkide bulunduğu toplumların sosyal yaşamını kendine has düzenlemeleriyle etkilemişlerdir. Ancak zaman içinde egemenlerin elinde halkı denetim altında tutmanın aracı haline getirilmişlerdir. Egemenler dini, tanrı ile kulları arasındaki bir inanç ilişkisi olarak bırakmayıp, kendi egemenliklerinin en güçlü payandası haline getirirler. “Din adına” diyerek sömürü ve zulümlerini, yağma ve talanlarını kitlelere kabullendirmeye çalışırlar.

İşte **devrimcilerin karşı çıktığı budur**. Yoksa devrimciler toplumsal ve tarihi bir gerçek olan insanların dini inançlarına karşı çıkmaz, soyut bir ateizm propagandası yapmazlar. Dahası samimi tarzda inanç taşıyan dindar insanlara gerici gözüyle de bakmazlar. Kaldı ki geçmişten bugüne dindar insanların sömürüye, zulme, vatanlarının işgallerine karşı mücadele ettikleri bilinen bir gerçektir. Kurtuluş savaşı içindeki Sütçü İmamlar, Latin Amerika’daki devrimci rahipler bunların örneklerindedir.

Ancak siyasallaştırılan ve ideolojik olarak sınıfsallığı ve ulusallığı yok sayan, zulme karşı mücadeleyi reddeden bunun yerine kaderciliği ve ümmetçiliği koyan dinciliğe karşıdır. Çünkü bu samimi tarzda bir dindarlık değildir. Aksine “din adına” halk düşmanlarının düzeninin sürmesine hizmet etmedir. Emekçilerin sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri içerisinde yeralma bilincinin gelişmesi-

nin önünde ideolojik olarak engel olmaktadır. Ve yine emekçileri din, mezhep başta olmak üzere değişik ayrımlara tabi tutarak ortak mücadelelerinin önünde de engel teşkil etmektedir. Tüm bu özellikleriyle dinciler, halkların kurtuluş savaşına zarar vermekte, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürü sistemlerinin ömrünü uzatmaktadır.

Kuşkusuz çağımızın ilericilik gericilik kıstası, emperyalizm karşısındaki tavır alışı ifadesini bulmaktadır. Bu nedenle dini temelde de olsa emperyalizme ve uşaklarına karşı mücadele veriliyorsa, emperyalist politikaların önünde engel teşkil ediliyorsa, zarar veriliyorsa bu tür kişi, örgüt ve ülkeler ilerici bir karakter gösterirler. Bu iki durum çelişki gibi görünse de anlaşılmaz değildir. Baş çelişki emperyalizmle halklar arasındaki çelişkidir. Bu nedenle emperyalizmi zayıflatan bir hareket din temelinde bile olsa desteklenebilir. Emperyalizme karşı bir araya gelinebilir, birlikler oluşturulabilir. Devrimcilerin islamcıları değerlendirmesi de bu şekildedir. Yani emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı anti-emperyalist temelde mücadele veriyorlarsa desteklerler, mücadele içinde birlikte olabilirler.

Ancak ülkemizdeki islamcıların böyle bir tavır alışını olmadığı için pratikte bu sözkonusu değildir. Dahası ülkemizdeki islamcılar tarihleri boyunca devrimcilere saldırmış, devletin beşinci kolu gibi çalışmışlardır. Katliamlara, saldırılara ortak olmuşlar, bu tavırlarıyla da halk saflarına zarar vermişlerdir.

İslamcuların Devrimcilere Ve Devrimci Mücadeleye Karşı Tavrıları Nasıldır? Halkın Bağımsızlık Ve Demokrasi Mücadelesinin Neresindedeler?

Karşısındalar... Zira islamcılar tarihleri boyunca devrimcilere karşı olmuşlardır. “Komünizme karşı olmak” adına, her dönem devletin yedeğinde, faşizmin savunucusu oldular. “Akıncılar”dan Hizbullah’a kadar hepsi bu çizgidedir. İBDA-C gibileri de Sivas katliamı gibi halka karşı bir katliamı savunarak o çizgiden ayrı durmadığını göstermiştir. Her dönem devrimcilere karşı devlet tarafından kullanılmışlar, devrimcilere karşı yapılan her türlü saldırıya, katliama onay vermişlerdir. Bağımsızlık ve demokrasi kelimelerini sadece propaganda malzemesi olarak kullanmışlardır. Bağımsızlığı ve demokrasiyi savunmak için her şeyden önce emperyalizme ve faşizme tavır almak, mücadele etmek gerekir. Oysa İslamcılar emperyalizmin icazetinde onlarla uzlaşma içinde varlıklarını sürdürme mücadelesi vermektedirler. Bugüne kadar bunun tersi bir eylemlilikleri olmadığı gibi halkın mücadelesinde engelleyici güçlerden biri olmuşlardır.

Örneğin Şubat 1969’da ABD’nin 6.Filosu İstanbul’a geldiğinde faşistlerle birlikte 6.Filoyu protesto eden halkın üstüne saldırarak “Kanlı Pazar”ın yaratıcıları arasında olmuşlardır. Yine Maraş, Sivas katliamı buna örnektir. En son yaşanan Hizbullah vahşeti de İslamcuların bu yaklaşımının bir sonucudur.

Devlet, devrimcilere karşı İslamcuları her süreçte kullanmıştır. İslamcılar ise devletin icazetinin alınması karşılığında devrimcilere saldırmıştır. Bugüne kadar da İslami çevrelerden birçok kesim bu politikanın aleti olmuştur. Kimisi silahlı olarak çıkmıştır devrimcilerin karşısına, kimisi de gazetelerinde küfürler ederek. Sonuç olarak devlet tarafından kullanılmışlardır. Ve kullanılmaya açıktırlar. Bu özellikleri ile hesaplaşmadan, emperyalizme ve faşizme karşı pratikte samimi olarak mücadele içine girmeden halka ve devrimcilere güven vermeleri de mümkün değildir.

Haklar ve Özgürlükler Mücadelesinde Hangi Zeminde Birlikler Oluşturulabilir?

Anti-emperyalist, anti-faşist temelde...

Bir diğer ifade ile bugünün dünyasında asıl gerici merkezin emperyalizm olması; İslamcı kesimlerin de emperyalizm ve işbirlikçileriyle çelişkiler yaşamaları ortak taleplerle biraraya gelmeyi mümkün kılmaktadır.

Örneğin devrimciler 28 Şubat sonrası kılık kıyafet genelgesi adı altındaki saldırıyı da bu bakış açısıyla değerlendirdi. Saldırı türban yasağı adı altında İslami kesimleri hedefliyor gibi görünüyordu. Ancak saldırı tüm kesimlere tüm öğrenci kitlesineydi. Amaç gençliği baskı ve yasaklarla robotlaştırmak, tektipleştirmekti. MGK şeriata karşı mücadele adı altında halk güçlerine saldırılarını meşrulaştırmak güç, toplamak istiyordu. Dolayısıyla bu saldırılara karşı çıkmak gerekiyordu ve devrimciler o dönem bu saldırıların karşısında oldular. Türbanlı öğrencilerin direnişine destek verdiler.

Ancak devlet ve islamcılar bu destekten rahatsız oldular. Çünkü devrimciler gerçek anlamda hak ve özgürlük mücadelesi veriyorlardı. Bu durum türbanlı öğrencilerde sempati yaratıyordu. Devlet böyle bir bütünleşmeyi kendisi için tehlikeli bulurken, islamcılar ise kitle tabanlarını yitirecekleri korkusu ile hareket ettiler. Çünkü onların derdi gerçek anlamda bir hak ve özgürlük talebi, mücadelesi değildi.

Oysa devrimciler açısından bu biraraya gelmenin temel ölçütüdür. Bir diğer ifade ile emperyalizme ve faşizme karşı olan tüm kesimlerle devrimciler haklar ve özgürlükler mücadelesinde birlikte davranabilirler. Bunun önünde devrimciler açısından bir engel yoktur. Engel islamcıların düzeniçi oluşu ve böyle oldukları için de bir türlü devletin denetimi, icazeti dışına çıkamayışlarıdır.

Çünkü böyle bir tercihleri yoktur. Bu durum biraraya gelişin zeminini de ortadan kaldırmaktadır.

Devrimcilerin görevi MGK'nın tasfiye, saldırı programını boşa çıkartmak, direnebilecek bütün güçleri birleştirerek halk muhalefetini büyütmektir. Bu çerçevede islamcı kesimleri de devletin zulmüne karşı harekete geçirmek, hak ve özgürlükler için mücadele bilinci kazandırmak, direnişi türban vb. sorunundan çıkararak zulmedenin devlet olduğu gerçeğini göstermek devrimcilerin görevleri arasındadır.

Yakın geçmiş içindeki islamcılarla gençlik alanında kılık kıyafet genelgesine karşı devrimcilerin birlikte davranmasının nedeni de bu bakış açısidir. Birlikte davranılan süre içinde direnişin taleplerinin türbandan çıkarak YÖK'ü ve YÖK'ün tüm uygulamalarını, devletin, devrimcilere, demokratlara, halkın her kesimine yönelik zulmünü kapsaması için İslamcılar ikna edilmeye çalışıldı. "Zulüm faşizmdir" denildi. Ama İslamcılar hak ve özgürlükler mücadelesinde, hatta türban yasağı konusunda bile samimi değillerdi. Takıyeci geleneklerini sürdürmek devleti karşılına almadan, bedel ödemedi "mücadele" etmeye çalışıyor, kendi dışlarındaki güçleri kullanma mantığı taşıyorlardı.

Birlik ve mücadele konusundaki samimiyetsizlikleri çok geçmeden anlaşılmıştı. Bu durumu değerlendiren devrimciler eylem birliğinden çekildiler. Yaşanan deneyim İslamcılarının direnme ve mücadele etme, devleti karşılına alma dinamiklerinin olmadığını göstermiştir.

Bundan sonraki süreçte devrimciler bu gerçeği bilerek hareket edecekler, ama yine de emperyalizmin ve oligarşinin saldırıları karşısında halkın direniş cephesinde İslamcılarının da yer almasına çalışacaklardır.

Devrimcilerin inançları vardır. Halkların kardeşliğine, özgürlüğüne, bağımsızlığına, sömürü ve zulmün yokedeceği, insanların yoksulluk, açlık, baskı cenderisinden kurtulacağı bir dünyaya kavuşmak için mücadele edilmesi gerektiğine ve sömürsüz bir düzene inanırlar.

Bu mücadele bugüne kadar görüldüğü gibi en ağır bedelleri göze alarak yürütüldü. Yeri geldiğinde en ağır işkencelerle karşılaşılır, gözaltında kaybedilirler, katledilirler, tutsak düşerler, yeri geldimi ölüm oruçlarında şehit düşerler. Tüm bunlara karşı direnişlerini **inançlarından aldıkları güçle** sağlarlar. En vahşi saldırılarla karşılaşmalarına rağmen bir adım bile geri atmazlar, boyun eğmezler, düşüncelerinden vazgeçmezler. Bu inançlarının sağlamlığını ve gücünü göstermektedir. Devrimciler mücadelelerinin haklılığına, amaçlarının doğruluk ve yüceliğine, vatan ve halklarına duydukları sevgiye, halkın bir gün mutlaka sömürü ve zulmü yenerek kendi iktidarını kuracağına inanırlar. Ve bundan asla vazgeçmezler.

Ancak “devrimciler inançsızdırlar”, “devrimciler hiçbir şeye inanmazlar” sözleri yalnızca boş bir karalamadan ibarettir. Ve bilinçli olarak sürekli kullanılmaktadır. Devrimciler, çok daha güçlü inançlara sahiptir. Halka inanırlar, sosyalizme inanırlar, sınıfsız, sömürsüz bir dünyaya inanırlar. Kan ve can bedeli yarattıkları değerlerine, şehitlerine, vatanlarına ve davalarına bağlıdırlar. Onlar, Ölüm Oruçlarında hergün hücre hücre ölmeyi, teslim olmayıp son mermisine dek çatışarak şehit düşmeyi, yaşamın sürdüğü her alanda düşmanla ölümüne dövüşmeyi inançlarından aldıkları güçle başarırlar. Eşitliğin, paylaşmanın, dayanışmanın, halk ve insan sevgisinin gerçek savunucuları devrimcilerdir. Çünkü onlar, kendilerine zenginleş-

menin yolunu açacak bir iktidar uğruna dövüşmezler. Kişisel menfaat düşünceleri yoktur.

Onlar yoksulluğu ortadan kaldıracak, sömürsüz bir dünya için savaşır. Çünkü kötülük şeytandan değil, insanları bencilliğe iten bu düzenden gelmektedir. Ve bu düzeni ortadan kaldırıp halkın iktidarını kurmadıkça da yokedilemeyecektir.. Eşitlik, yardımlaşma, dayanışma ancak sömürünün ve zulmün olmadığı bir dünyada, bütün dünya nimetlerinin emekçiler tarafından kardeşçe paylaşıldığı bir dünyada sağlanabilir.

Devrimciler bu erdemlerin gerçek savunucuları oldukları içindir ki, hiçbir karşılık beklemeden, halkı uğruna, inançları uğruna ölüm de dahil her tür bedeli severek göğüslerler. İslamcılar gibi takıyye yapmaz, ilkelerinden asla ödün vermez ve bu kokuşmuş düzenle hiçbir koşulda uzlaşmazlar. Devrimciler, İslamcılar gibi inançlarını inkar etmezler. Çünkü, tüm pratikleri, “ne söylediysek yaptık, ne yaptıysak savunduk” ifadesinde özetlendiği gibi tutarlı ve nettir.

Devrimciler halkın din ve inanç özgürlüğü önündeki tüm engellerin kaldırmasını hedeflemektedirler. Hiç kim-
senin, dini kendi çıkarları için kullanmasına izin verilme-
yecektir. Aynı zamanda halkın hiçbir etki altında kalma-
dan özgür bir şekilde ibadetlerini yerine getirmesine de
saygı gösterip, güvence altına alırlar. Devrimcilerin din ve
inanç özgürlüğü konusundaki tavırları, Halk Anayasası
Taslağında şöyle belirtilmiştir;

“Madde 29- İnanç özgürlüğü:

*a-) Dini inanç, kişileri ilgilendiren özel bir konudur. Herkes istediği dini inanca sahip olabildiği gibi, inana-
mama özgürlüğüne de sahiptir.*

b-) İnanç özgürlüğünün güvencesi olarak ibadet yerleri korunur. Dini inançları gereği ibadet yapmak isteyenlere yardımcı olmak için gerekli sayıda din görevlisinin sosyal güvencesi sağlanır.

c-) Hiç kimse dini inançları ya da inançsızlığı nede- niyle baskı altına alınamaz, kınanamaz.

*d-) Dini esaslara dayalı, gerici, sömürüyü esas alan bir devlet kurmak için halkın dini duygularının istis-
mar edilip araç olarak kullanılmasına izin verilmez.*

NEDEN? : Çünkü, inançlar, halkın yüzyıllardır ya-
şattığı kültürün bir parçasıdır. İnsanın düşünce ve
inançlarıyla insan olduğu gerçeğinden hareketle, hal-
kın çıkarlarını zedelediği, belli bir emperyalist, ya
da gerici ülkeye, sömürücü sınıflara hizmet etmediği,
maddi ve manevi bir sömürü, istismar aracına dönüş-
türülmediği sürece herkesin inançlarını yaşaması, kişi-
nin temel hak ve özgürlükleri kapsamında ele alınmak
zorundadır.

Demokratik Halk Cumhuriyeti, bu anlayış temelinde,

egemen sınıflar tarafından onyıllardır suni olarak sorun haline getirilen türban gibi sorunları, özgürlükler temelinde çözecek, kimsenin bu anlamdaki inanç ve yaşam biçimine karışılmayacak; öte yandan da dini inancın siyasi ve ekonomik istismar konusu yapılmasına, gerici, faşist bir sömürü ve zulüm düzeni için araç olarak kullanılmasına izin vermeyecektir.” (Halk Anayasası Taslağı. Sayfa:29. Haklar ve Özgürlükler Platformu)

Devrimci Halk İktidarı, Anadolu'da yaşayan farklı din ve milliyetlerden tüm halkların ortak iktidarı olacaktır. Anadolu halklarının eşit, özgür ve kardeşçe birlikteliğini yaratacaktır. Birarada yaşayan halkların her türlü din ve inanç özgürlüğünü yukarıda ifade edildiği gibi anayasa güvencesi altına alacaktır.

Demokratik Halk İktidarı, her konuda olduğu gibi halkın inançlarının, dini duygularının sömürülmesine de izin vermeyecektir. Halkın sırtında yıllarca bir kene gibi kanını emerek yaşayan tarikatların, dinci örgütlerin, şeyhlerin varlığına izin verilmeyecektir. Yani Demokratik Halk İktidarında sömürüye ve sömürü düzenine hizmet etmeyen her inanç ve ibadet kısıtlamasız yaşanabilecek. Halklar arasındaki milliyetçi, önyargılar, dini ve mezhepsel düşmanlıklar ortadan kaldırıldığı için her dinden her mezhepten, her milliyetten insanlar birbirinin inancına saygı temelinde kardeşçe yaşayabileceklerdir. İnsanlar gerçek anlamda din ve vicdan özgürlüğüne ancak halkın iktidarı olan Demokratik Halk İktidarı'nda kavuşabileceklerdir.

Anadolu halklarının yaşamında din, yüzlerce yıllık geçmişe sahip olan bir inanç olarak etkinliğini korumaktadır. Ancak bununla birlikte halkın saf dini inançlarının egemenler tarafından sömürülmesi de oldukça eski bir politikadır. Ve başlangıcından günümüze kadar bir devlet politikası olarak sürdürülegelmiştir.